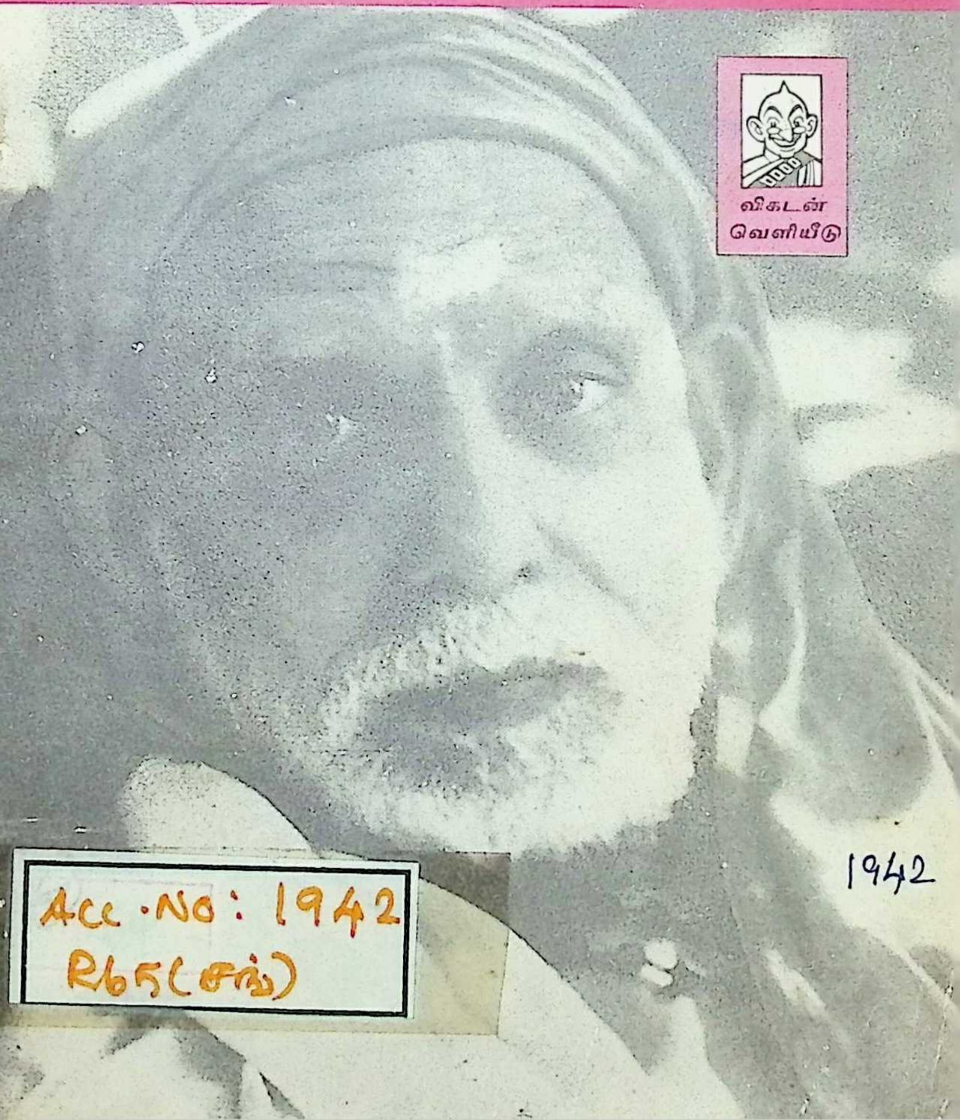
அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

97

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல், 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

4-5

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம்

ஆர்யாம்பா:
காஞ்சி காமாக்ஷி
ஆர்யன்: ஐயப்பன்

ஆர்யா என்பது அம்பாளின் – பரமேச்வர பத்னியாக இருக்கப் பட்ட பராசக்தியின் – பெயர். 'உமா காத்யாயநீ கௌரீ' என்று ஆரம்பித்து, அமரத்தில் அம்பாள் நாமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு போகும்போது 'ஆர்யா தாக்ஷாயணீ சைவ கிரிஜா' என்று வருகிறது. குறிப்பாக த்ரிபுரஸுந்தரி என்கிற ரூபத்தில் தனுர் – பாண – பாச – அங்குசங்களுடன் செக்கச்செவேலென்று உள்ள அம்பாளையே 'ஆர்யா' என்று சொல்வதாகத் தெரிகிறது. அந்த ரூப லக்ஷணங் களோடேயே இருப்பவள்தான் காஞ்சி காமாக்ஷி. 'காமாக்ஷி மஹா த்ரிபுரஸுந்தரி' என்றே அவளைச் சொல்வது. லலிதாம்பிகை என்பதும் இந்த ரூபத்தைத்தான்.

காஞ்சி காமகோஷ்ட பூஜா பத்ததியை அனுக்ரஹித்தவர் துர்வா ஸர். அவர் அவளைப் பற்றி இருநூறு ச்லோகமுள்ள ஒரு ஸ்துதி செய்திருக்கிறார். அதற்கு 'ஆர்யா த்விசதி' என்றே பேர்★. (த்வி-சதி என்றால் இரு-நூறு.) காமாக்ஷியைக் குறித்த மிகவும் உத்தமமான இன்னொரு ஸ்துதி உண்டு. அது 'பஞ்சசதி'. அதாவது 500 ச்லோகம் கொண்டது. மூகர் என்பவர் செய்தது. அதனால் 'மூக பஞ்சசதி' எனப்படுவது. அதிலும் முதல் நூறு ச்லோகங்களுக்கு 'ஆர்யா சதகம்' என்றே தலைப்புக் கொடுத்திருக்கிறது.

ஆகையால் காஞ்சி காமாக்ஷிக்கு விசேஷமாக உள்ள பெயரே ஆசார்யாளின் தாயாருக்கு வைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அம்பாளே அம்மாவாக வந்து ஆர்யாம்பா என்று பெயர் வைத்துக்கொண்ட மாதிரி த்வனிக்கிறது!

சிவனுக்குக் குரு (அப்பா) சிவகுரு என்பதுபோல, ஆர்யரான ஆசார்யாளுக்கு அம்பா (அம்மா) ஆர்யாம்பா என்றும் பொருத்தம் பார்த்தோம்.

இரண்டு பெரிய வம்சங்களில் வந்த தம்பதி.

அந்த வம்சங்களில் வந்த நம்பூதிரிகள் மலையாள தேசத்தில் வைதிக அனுஷ்டானங்களைப் புஷ்களமாக (நிறைவாக)ப் பண்ணிக் கொண்டு ஸதாசார ஸம்பன்னர்களாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். அந்த

★ லலிதாம்பிகை குறித்த நூல்களில் நன்மணியாக விளங்குவது எனப் பொருள்பட இதனை 'லலிதா ஸ்தவ ரத்னா' என்றும் வழங்குவதுண்டு.

வம்சத்துக்காரர்கள் மட்டுமில்லை; நம்பூதிரி ஸமூஹம் முழுவதுமே அப்படி இருந்து வந்தது. மலைக்கு மறுபக்கம் நடக்கும் வ்யவஹாரங்களில் சிக்கிக்கொண்டு குழப்பம் அடையாமல் அவர்கள் ஒதுக்குப்புறமாக இருந்த தங்கள் தேசத்தில் நிச்சிந்தையாகப் பழைய வழிகளிலேயே போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போதென்ன, 'சாஸ்த்ரமும் வேண்டாம், ஸம்ப்ரதாயமும் வேண்டாம்' என்று விட்டுவிட்டு, எல்லாம் கிரிசை கெட்டுக் கிடக்கிற தற்காலத்திலுங்கூட★ எங்கேயாவது கொஞ்சம் விதிவத்தாக அத்யயனம் நடந்து வைதிகஸ்ரீ இருந்து கொண்டிருக்கிறதென்றால் அது மலையாள தேசந்தான் என்றுதானே பார்க்கிறோம்? அங்கேதான் தற்போதும் அனேக நம்பூதிரி க்ருஹங்களில் கர்ப்பத்தைக் கூட்டி எட்டு வயஸில் பசங்களுக்கு உபநயனம் செய்து, அப்புறம் அஞ்சு ஆறு வருஷமாவது அவரவருக்கான (வேத) சாகையில் அத்யயனம் பண்ணுவதற்கு விடுகிறார்கள். இந்த (அத்யயன) காலத்தில் சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லியுள்ளபடி ப்ரஹ்மசாரிப் பசங்கள் ஒரு கோவணத்தை மட்டும் கட்டிக்கொண்டு, தண்டம் வைத்துக்கொண்டு, மான்தோலில் படுத்துக்கொண்டு நியமமாக இருக்கிறார்கள். முதல் மந்த்ரியாயுள்ள கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சேர்ந்த சங்கரன் நம்பூதிரிபாடுகூட இப்படி சாஸ்த்ரோக்தமாக அத்யயனம் பண்ணியவர்தான்! (சிரித்து) கம்யூனிஸம் மாத்ரமென்ன? அதுவும் 'அபேதவாதம்' என்று ஸோஷலிஸத்தின் கெடுபிடி ரூபந்தான். 'அத்வைதம்' என்றாலும் 'அபேதம்' என்றாலும் ஒன்றுதான்! இவர் பேரும் ஆசார்யாள் பேராகவே இருக்கிறது! அதிலுங்கூட அத்வைதம்!

பிற்பாடு இங்கிலீஷ் படிப்புக்குப் போகிறவர்களும்கூட ஆரம்பத்தில் சில வருஷங்கள் அத்யயனம் பண்ணாமலிருப்பதில்லை என்று ஸமீபகாலம் வரை நம்பூதிரிமார்களிடையில்தான் நடந்து வந்திருக்கிறது.

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டின் புது நாகரிகக் கூத்தாட்டத்திலும்கூட இப்படி மலையாளத்தில் ஓரளவு வேதாத்யயனம் இருக்கிறதென்றால் இரண்டாயிரத்தைநூறு வருஷங்களுக்கு முந்தி எப்படி இருந்திருக்கும்?

அதனால்தான் அவதாரபூமியாகப் பரமேச்வரன் அந்த இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தது. சாஸ்த்ரவழியை லோகத்துக்குக் காட்டுவதற்காக அவர் அத்யயனம், குருகுலவாஸம் செய்யணுமென்றால் அவை உள்ள இடத்தில் பிறந்து வளர்ந்தால்தானே முடியும்?

★ இந்தப் பகுதி 1959 மார்ச் மாதத்தில் ஸ்ரீ சரணர்கள் ஆற்றிய ஓர் உரையைச் சேர்ந்தது.

பெற்றோரான புண்யசாலிகள்

மலையாளத்தில் மலபார் என்று சொல்லப்பட்ட பகுதியில் ஆல்வாய் ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குக் கிட்டே இருப்பது காலடி கிராமம். திருச்சூருக்குத் தென்கிழக்கில் முப்பது மைல்.

அங்கே ஓடுகிற நதிக்கும் ஆல்வாய் என்றே பெயர். பெரியாறு என்பதும் அதுதான். ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் பூர்ணா நதி என்றும் சூர்ணா நதி என்று இரண்டுவிதமாகச் சொல்வார்கள்.

அந்த கிராமத்தில் நல்ல ஆசாரம், படிப்பு, செல்வ வசதி எல்லாம் வாய்ந்த பிராமணக் குடும்பத்தில் பிறந்தவர் சிவகுரு. வித்யாதிராஜா என்பவருடைய ஏக புத்ரர் அவர். பேருக்கு ஏற்ற மாதிரி வித்யாதிராஜர் எல்லா சாஸ்த்ரங்களும் அறிந்தவராயிருந்தார். சிவாவதாரத்தின் அப்பாப் பேர் 'சிவகுரு' என்று பொருத்தமாக அமைந்ததுபோலவே, 'ஸர்வஜ்ஞ' பீடம் ஏறப்போகிறவரின் தாத்தா பேர் 'வித்யாதிராஜர்' என்று இருக்கிறது! வித்யை, அனுஷ்டானம் ஆகியவற்றோடு சொத்து ஸ்வதந்திரங்களும் நிறையப் பெற்றிருந்த குடும்பம் அது.

பொதுவாகவே மலையாளத்தில் எவருக்கும் ஸுபிக்ஷத்துக்குக் குறைச்சலில்லை. அங்கே ஒவ்வொரு வீடும் ஒரு பெரிய தோப்பு. 'காவு' என்று சொல்வார்கள். சபரிமலை யாத்திரையினால் இப்போது 'ஆரியங்காவு' என்ற பேர் அடிக்கடி காதில்படுகிறது. இப்படி அனேகக் காவுகள். திருவானைக்கா, திருக்கோடிகா என்றெல்லாம் தமிழில் 'கா' என்று முடிப்பதுதான் மலையாளக் காவு. இப்படி ஒவ்வொரு வீடும் பெரிய பெரிய மரங்கள் கொண்ட காவுக்குள்ளேயே இருக்கும். அதன் எல்லையை 'அத்ருத்தி' என்பார்கள். ஒரு அத்ருத்திக்குள்ளேயே அந்த வீட்டுக்கான ஸகல வஸ்துக்களும் விளைந்துவிடும். வெளியே போகவே வேண்டாம். ஒரு வேடிக்கை என்னவென்றால் மூலாதாரமான staple food என்கிற அரிசி வீட்டுத் தோப்பில் விளைவித்துக் கொள்வதில்லை. ஆனாலும் வீட்டிலே விளைகிற மிளகை 'எக்ஸ்சேஞ்ஜ்' (பண்டமாற்று) பண்ணியே அரிசி ஸுலபமாகப் பெற்றுவிடலாம். மற்றபடி அத்ருத்திக் குள்ளேயே வாழை, தென்னை, பலா முதலான மரங்கள், பூசணி, காரா கருணை, மரத்தின் மேலே படரவிட்ட மிளகுக் கொடி, எல்லாம் இருக்கும். நாள்படக் கெட்டுப் போகாமல் நேந்திரங்காயையும் கருணைக் கிழங்கையும் வறுத்து, பூசணி வடாம் பண்ணி உறி கட்டிப்போட்டு வைத்துவிட்டார்களென்றால், மூன்று நாலு மாஸம் விடாமல் மழை பெய்தாலும் சாப்பாட்டு வஸ்துக்களுக்காக வெளியில் போக வேண்டியதில்லை. ஸௌக்யமாக ஆத்தோடு 'மானேஜ்' செய்துகொண்டு விடுவார்கள்.

அலையாமல் திரியாமல் இப்படி வீட்டிலேயே இருந்து கொண்

டிருக்கலாம் என்றால் நன்றாக அத்யயன, அனுஷ்டானங்கள் செய்து வரலாம்தானே?

இந்த மாதிரி எல்லாவித ஸௌகரியமும் பெற்று, ஆர்யாம்பா என்ற உத்தம ஸ்த்ரீயைக் கலியாணம் பண்ணிக் கொண்டு சிவகுரு என்ற ஸத்பிராமணர் இருந்துவந்தார். இவர் 'கைப்பள்ளி மனா'வைச் சேர்ந் தவரென்றும், அந்த அம்மாள் 'மேல்பாழூர் மனா' என்பதைச் சேர்ந்த வர்களென்றும் அந்தப் பக்கங்களில் சொல்கிறார்கள். எர்ணாகுளத்தி லிருந்து கொல்லம் போகிற வழியில் மேல் பாழூர் மனை என்று இப் போதும் இருக்கிறது.

அந்தத் தம்பதி இரண்டு பேரும் ஈச்வர பக்தி நிரம்ப உடையவர்கள். நல்ல சீலத்தோடும், ஆசாரத்தோடும் வாழ்க்கை நடத்தி வந்தார்கள். அவர்களுக்கு எல்லாமிருந்தும் பெரிய குறையாகப் புத்ர பாக்யம் மட்டும் இல்லாமலிருந்தது. இப்படியிருந்தால்தானே அவர்கள் அவதாரம் ஏற்படுவதற்குத் தேவையான இரண்டாவது பெட்டிஷனைக் கொடுக்க முடியும்? அதைத் தொடர்ந்து அவதாரமும் ஏற்பட முடியும்?

ஸத்புரத்ரன் பிறக்க வேண்டுமென்பதற்காக அந்த இரண்டு பேரும் திருச்சூருக்குப் போய் ஸ்வாமிக்கு ப்ரார்த்தனை செய்து கொண்டு பஜனம் இருக்கலானார்கள்.

திருச்சூர் வ்ருஷாசலம் என்று பேர்பெற்ற மஹா சிவக்ஷேத்ரம். வ்ருஷம் என்றால் நந்திகேச்வரர். ரிஷபம் என்பதும் வ்ருஷம் என்பதும் ஒன்றேதான். வ்ருஷாபாரூடரான ஸ்வாமி நந்தி ஒரு மலை ரூபத்திலிருக் கும் இங்கு மலைக்கு மேலே வீற்றுக் கொண்டிருக்கிறார். நந்தி பெரிய ரிஷப ரூபத்திலும் அந்தக் கோயிலில் இருக்கிறார். மலையாளத்திலுள்ள சிவாலயங்களில் மிகவும் முக்கியமானதும் பெரியதும் திருச்சூர் ஆலயம்தான். ஊருக்கு நடுநாயகமாக அது அமைந்திருக்கிறது. பெரிய மைதானத்துக்கு மத்தியில் பிரம்மாண்டமான மதில்களோடு உள்ள கோயில். பிற்பாடு மைதானமாகிவிட்டாலும் ஆதியில் இந்த இடமும் ஒரு 'காவு'வாகத்தான் இருந்திருக்கிறது. ஒரே தேக்கு மரமாக அங்கே இருந்திருக்கிறது. இப்போதும் அந்த இடத்துக்கு 'தேக்கிங்காடு' என்று பெயர் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறது! ரிஷபமலை என்பதும். மலை யென்று சறுகலாக ஏறிப் போகிறமாதிரித் தெரியாது. மண்ணை வெட் டிக் கொட்டி ஸமமாகச் செய்தாற்போல அங்கே வ்ருத்தாகாரமாக (வட்ட வடிவமாக) பூமி அமைந்திருக்கும்.

வடக்குன்னாதர் என்று ஜனங்கள் சொல்கிற வ்ருஷாசலேச்வரர், 'ஸ்ரீ கோயில்' என்று மலையாளத்தில் சொல்லப்படும் ப்ரதானமான ஸன்னிதியில் இருப்பார். அந்தத் தேசத்தில் சதுரமாக ஸன்னிதி அமைத்து ஒன்றுக்கு மேல் ஒன்று அடுக்குக் கூரைகளாக ஓடு வேய்ந்து கோயில் கட்டுவது ஸஹஜமாயிருந்தாலும் இந்த ஸன்னிதி வட்டமாகக் கட்டப்பட்டு, குடை போன்ற ஒரே தளக் கூரையுடன் இருக்கிறது. இந்தக் கோயிலிலேயே சங்கரநாராயணருக்கும் ராமருக்கும் ஸ்ரீகோயில் கள் இருக்கின்றன. இவற்றில் சங்கரநாராயணர் ஸன்னிதியும் வ்ருத்தா

காரமானது (வட்டமானது). ஆனால், அது இரண்டு தளம் கொண்டது. ராமர் ஸன்னிதியோ இரட்டைத் தளத்துடன் சதுரமாக இருக்கிறது. சிவன் கோயிலில் இப்படி விஷ்ணு ஸம்பந்தமான ஸன்னிதிகள் இருப்பது கேரளத்தில் ஸஹஜமே. இது ஆசார்யாள் நிலைநாட்டிய தர்சனாத்வைதத்துக்கு – ஸமய ஸமரஸத்துக்கு – ஏற்றதாக இருக்கிறது. நாராயண ஸ்மரணத்துடனேயே காரியங்களைச் செய்துவந்த சங்கரரின் அவதாரத்துக்காக வேண்டிக்கொண்ட கோயிலில் சங்கரநாராயணர் இருப்பதும் பொருத்தந்தானே? ஸ்வாமி ஸன்னிதிக்குப் பின்பக்கம் அம்பாள் ஸன்னிதி. 'பார்வதி' என்றே பெயர். அது தாரு மூர்த்தி (மரத்தாலான திருவுருவம்.)

மத சம்பந்தமான நாட்டிய நாடகங்கள் நடத்துவதற்கென்றே மலையாளக் கோயில்களில் 'கூத்தம்பலம்' என்ற மண்டபங்கள் உண்டு. திருச்சூர் கூத்தம்பலம்தான் அவற்றில் ரொம்பவும் புகழ் படைத்தது. மரவேலைப்பாடு மிக்கதாக அது இருக்கிறது.

திருச்சூர் என்றவுடன் 'திருச்சூர் பூரம்' என்பதாக ஏகப்பட்ட யானைகளில் அனேகத் தெய்வ மூர்த்தங்கள் எதிரும் புதிருமாக அணிவகுத்து நிற்கும் உத்ஸவம் நினைவுக்கு வரலாம். ஆனால், அதற்கும் திருச்சூர் வ்ருஷாசலேச்வரருக்கும் சம்பந்தமில்லை என்றால் ஆச்சர்யமாயிருக்கும். இந்தக் கோயிலுக்குப் பக்கத்திலேயேதான் தேக்கிங்காட்டில் அந்த உத்ஸவம் நடந்தாலும் இந்த ஸ்வாமி அதில் கலந்துகொள்வதில்லை. அண்டைப்புறக் கோயில்களிலிருந்து வரும் அம்பாள்கள்தான் பூர விழாவில் கலந்து கொள்வது. இந்தக் கோயிலுக்கு கிழக்கே பார்மேகாவு பகவதி கோயில் இருக்கிறது. வடக்கே திருவம்பாடி க்ருஷ்ணன் கோயிலிலும் ஒரு பகவதி இருக்கிறாள். இந்த இரண்டு பகவதிகள் ஆளுக்கொரு யானை கோஷ்டியுடன் பவனி வந்து நடப்பதுதான் பூர உத்ஸவம். அந்த யானைகள் வ்ருஷாசலேச்வரர் ப்ராகாரத்துக்குள் நுழைந்து ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக்கொண்டுதான் வெளியிலுள்ள உத்ஸவ பூமிக்கு வரும். ஸ்வாமி உத்ஸவமூர்த்தியாகப் போய் அதில் கலந்துகொள்வதில்லை. சிவராத்ரி உத்ஸவம்தான் அவருக்கு உண்டு. ரொம்ப விமரிசையாக நடக்கும். அப்போதுங்கூட உத்ஸவ மூர்த்தி வெளியே வீதி உலா போவதென்பது கிடையாது.

இதைச் சொல்லும்போது இன்னொன்று நினைவு வருகிறது. ஸ்வாமிக்குப் பூஜை பண்ணும் அர்ச்சகர்களும் அவர்களுடைய முறைக் காலம் ('டெர்ம்) முடியும் வரையில் கோயிலை விட்டு வெளியில் போக முடியாது. ஒவ்வொரு அர்ச்சகருக்கும் ஒவ்வொரு டெர்ம் வரும். அந்தக் காலம் பூராவும் பூர்ணப்ரஹ்மசர்ய நியமத்துடன் கோயிலுக்குள்ளேயேதான் ஈச்வர ஸ்மரணத்துடன் வஸித்துவருவார். முறை இன்னொருத்தர் கைக்கு மாறின பின்தான் அவர் வெளியிலே வருவது, வீட்டுக்குப் போவது. இம்மாதிரி ஆசார நியமம்தான் மலையாளத்துக் கோயில்களின் ஸான்னித்யத்தை நன்றாகக் காப்பாற்றி வருகிறது.

திருச்சூர் கோயிலில் ஒரு விசேஷம். அங்கே மஹாலிங்கத்துக்கு எப்போதுமே சுத்தமான பசு நெய்யால் அபிஷேகம் பண்ணிக் கொண்டே

யிருப்பது. இப்படி ஆயிரம் பதினாயிரம் வருஷமாகப் பண்ணிப் பண்ணி லிங்கமே தெரியாமல் ஒரே நெய்ப் பாறையாகத்தான் கர்ப்ப க்ருஹத்துக்குள் தெரியும். நல்ல வெயில் காலத்திலும், கிட்டத்திலேயே நிறைய தீபங்கள் எரிந்துகொண்டிருக்கும்போதிலும் நெய் உருகுவ தில்லை! ஹிமாலயத்தில் சுற்றிலும் பனிப்பாறைகளுக்கு நடுவில் வாஸம் செய்யும் ஸ்வாமி இங்கே நெய்ப்பாறையில் அப்படியே புதைந்து வாஸம் பண்ணனுமென்று தீர்மானம் செய்து கொண்டிருப் பார் போலிருக்கிறது! பனி மலைக்குப் பதில் நெய் மலை. இன்னொரு ஆச்சரியம் இத்தனை நெய் குன்றாகக் குவிந்திருந்தும் ஓர் ஈ, ஒரு எறும்பை அங்கே பார்க்க முடியாது!

மலையாள தேசத்தில் ஆயுர்வேத சிகித்ஸை நிறைய நடக்கிற தல்லவா? அதில் பலவித ரோகங்களுக்கு 'புராதன க்ருதம்' என்பதான பழம் நெய்யை மருந்துச் சரக்காகச் சொல்லியிருக்கிறது. திருச்சூர் கோயிலில் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முற்பட்ட நெய்கூடக் கிடைப்பதால் மலையாள வைத்யர்கள் அங்கே போய்த்தான் புராதன க்ருதம் வாங் கிக் கொள்கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட க்ஷேத்ரத்துக்குத்தான் போய் சிவகுரு – ஆர்யாம்பாள் என்ற தம்பதி பஜனம் இருந்தார்கள். பஜனை, பஜிப்பது என்று சொல் வதெல்லாம் பக்தி பண்ணுவது என்பதையே குறிக்கும் வார்த்தைகள். 'பஜ்' என்ற தாதுவிலிருந்துதான் பஜனை, பக்தி என்ற இரண்டு வார்த் தைகளும் வந்திருக்கின்றன. பஜனம் என்றால் ஸேவை செய்வது, குறிப் பாகப் 'பஜனமிருப்பது' என்று சொன்னால், குறிப்பிட்ட ஒரு உத்தேசத்தை வேண்டி ஒரு புண்ய க்ஷேத்ரத்துக்குப் போய் ஒரு மண்டலம், இரண்டு மண்டலம் அங்கே இருந்து கொண்டு ஜபம் – பாராயணம் செய்வது, ப்ரம்மசர்யம் முதலிய நியமங்களோடு தினமும் புண்ய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்து ஸ்வாமி தரிசனம் பண்ணுவது, அனுமதிக்கப்பட்ட ஆலயங்களில் சன்னிதியிலேயே நித்திரை பண்ணு வது என்று அர்த்தம். உத்தேசப் பூர்த்தி பற்றி ஸ்வப்னத்திலே ஸ்வாமி ஆஜ்ஞை கிடைக்கும். நம்பிக்கையிருந்தால் ஸங்கேதமாவது கிடைக்கும்.

இவர்கள் வ்ருஷாசலத்தில் புத்ரனை உத்தேசித்து பஜனமிருந்தார்கள். பக்தி ச்ரத்தையுடன் வேண்டியபடி இருந்தார்கள்.

ஸ்வாமி ஒரு ராத்ரி சிவகுருவின் ஸ்வப்னத்தில் தோன்றினார். 'புத்ர வரம் தருகிறேன்!' என்று சொல்லிவிட்டு, அவருடைய மனஸ் பக்குவத் தைப் பரீக்ஷை பார்ப்பதற்காக வரத்தில் இவருக்கும் Choice தருவதாகக் கண்டிஷன் போட்டுக் கொடுத்தார். 'உனக்கு நூறு பிள்ளை வேண்டுமா? ஒரே பிள்ளை வேண்டுமா? நூறு பிள்ளைகளானல் அவர்கள் தீர்க்காயு ஸுடன் இருப்பார்கள். ஒரே பிள்ளையானால் அல்ப காலத்தில் ஆயுஸ் முடிந்துபோகும். இன்னொன்று: அந்த நூறு பிள்ளைகள் புத்தியில்லாத மண்டுகளாக இருப்பார்கள். ஒரே பிள்ளையாயிருந்தாலோ மஹா புத்தி மானாக, ஸர்வஜ்ஞனாகவே, இருப்பான். எப்படி வேண்டும்?' என்று கேட்டார்.

தீர்காயுஷ்மான்களாக நூறு பிள்ளைகளா, அல்பாயுஸ்காரரான ஒரு

பிள்ளையா என்று மாத்திரம் கேட்டிருந்தால் எதைச் 'சூஸ்' பண்ணுவ தென்றே குழப்பமே இருக்காது. ஒரே பிள்ளை, அதற்கும் அல்பாயுஸ் என்றிருந்தால் யார்தான் 'சூஸ்' பண்ணுவார்கள்? ஸ்வாமியோ அதோடு முடிக்காமல், நூறானால் முட்டாள்கள், ஒன்றானாலோ மஹாமேதை என்றும் கண்டிஷன் போட்டுப் பரீக்ஷை வைத்துவிட்டார்!

சிவகுரு உடனே, 'என் பத்னியின் விருப்பத்தையும் தெரிந்துகொண்டு, கலந்தாலோசித்துச் சொல்கிறேன்' என்றார்.

இதிலிருந்து அந்தக் காலத்தில் ஸ்த்ரீகளுக்குப் புருஷர்கள் கொடுத் திருந்த ஸ்தானத்தைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

அந்த அம்மாளை எழுப்பி அவர் விஷயத்தைச் சொன்னார். அவள், 'எனக்கும் அப்படியே ஸ்வப்னம் வந்தது. நீங்கள் எழுந்த பிறகு கேட்டுச் சொல்வதாகச் சொல்லிவிட்டேன்' என்றாள்.

இரண்டு பேரும் கலந்தாலோசித்தார்கள். ஸ்வாமியே ப்ரஸன்ன மாகி, வரம் கொடுத்து, தங்கள் அபிப்ராயப்படியே செய்வதாகச் சொன்னாரென்பதில் இரண்டு பேருக்கும் ரொம்ப அடக்கம் உண்டாகி விட்டது. 'அவர் மனஸ் எப்படியோ அப்படிப் பண்ணட்டும் என்றில் லாமல் பிள்ளை வேணும் என்று கேட்டதே தப்போ என்னவோ? அது போதாதென்று இப்போது எப்படிப்பட்ட பிள்ளை என்று வேறு நாம் முடிவு பண்ணி அந்தப்படி அவர் செய்யணுமென்றால் இன்னும் தப்பாக அல்லவா தோன்றுகிறது?' என்று நினைத்தார்கள்.

'இப்படியெல்லாம் கேட்டு எங்களை சோதனை பண்ணக்கூடாது. ஸ்வாமிக்கு எப்படி அபிப்ராயமோ அப்படியே செய்யணும்' என்று சொல்லி நமஸ்காரம் பண்ணினார்கள்.

அவதரிக்க வேண்டுமென்று ஸ்வாமி திவ்ய ஸங்கல்பம் செய்து விட்டபின் இவர்களுடைய Choice என்று ஒன்று எப்படி அதற்கு மாறாக ஏற்பட முடியும்? ஆனாலும் எல்லாம் மானுஷமாக நடக்கிறாற் போலவே நடத்திக்காட்ட வேண்டும் என்று ஸ்வாமி நாடகமாடுவதில் இப்படி விளையாடினார். ஸதிபதி ஒற்றுமை எப்படி, பக்தி உள்ளத்தின் தன்மை எப்படி என்றெல்லாமும் உலகத்துக்குத் தெரிவிக்க இப்படி வரப்ரஸாதத்திலேயே 'கண்டிஷன்', 'சாய்ஸ்' என்று வைத்து விளை யாடினார்.

அவர் இஷ்டப்படி என்று இவர்கள் விட்டவுடன் சந்தோஷ மடைந்து, 'ஒரே புத்ரனை அனுக்ரஹிக்கிறேன். நானே அப்படி அவதாரம் செய்கிறேன். ஆனால், எட்டு வயஸுதான் இருப்பேன்' என்று சொல்லி ஸ்வாமி மறைந்துவிட்டார்.

தராசில் ஒரு தட்டில் நூறு பிள்ளை, மறு தட்டில் ஒரு பிள்ளை என் றால் நூறுக்குத்தான் எடை ஜாஸ்தி. ஆனால், அது பௌதிகத்தில்தான். அதைவிட புத்தியின் எடைக்குத்தான் முக்கியம். அப்படிப் பார்த்தால் நூறுபிள்ளைகளும் புத்தி பலத்தில் நூறு ஸைபர்தான். ஸைபரில் ஒன்றா னால் என்ன, நூறானால் என்ன? ஒரு பிள்ளையோ ஸர்வஜ்ஞன் என்பதால் புத்தியில் 'இன்ஃபினிடி'! எடை போடவே முடியாத அத்தனை

புத்தி பலம்! இப்படி ஸைபர் ஒருதட்டு, இன்ஃபினிடி (அனந்தம்) எதிர்த் தட்டு என்றால் கொஞ்சங்கூட ஸரியாயில்லையே என்றுதான், வயஸில் எடை கட்டும்போது, 100 பிள்ளை × 100 வருஷம் என்பதற்கு எதிராக ஒரே பிள்ளை × எட்டே வயஸு என்றும் ஸ்வாமி வைத்தார்!

புத்ர ப்ராப்தி, அதிலும் ஸ்வாமியே அப்படி வரப் போகிறார் என்பதில் அந்தத் தம்பதி சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு, ஆயுஸ் விஷய மாக விசாரப்படாமல், 'அப்புறம் எப்படிச் செய்கிறாரோ, செய்யட் டும்' என்று தேற்றிக் கொண்டார்கள். பஜனத்தைப் பூர்த்தி பண்ணிக் காலடிக்குத் திரும்பினார்கள்.

பஜனத்தைச் சுபமாக முடிக்க ஸமாராதனை பண்ணுவது வழக்கம். அப்படிப் பண்ணினார்கள். பிராமண சேஷத்தை ஆர்யாம்பாள் புஜிக் கும்போது ஐச்வரமான தேஜஸ் அவளுடைய வயிற்றில் புகுந்தது.

அது கர்ப்பமாக ஆகி ஆசார்யளின் அவதாரம் ஏற்பட்டது.

பரம புண்யமான அந்த அவதார காலம் ஒரு நந்தன வருஷத்தில் வைசாக சுத்த புஞ்சமியில் அபிஜித் முஹூர்த்தத்தில் ஏற்பட்டது. வைசாக சுத்த பஞ்சமி என்றால் வைகாசி மாஸத்து வளர்பிறைப் பஞ்சமி. அதாவது சித்திரை மாஸ அமாவாஸ்ஸை ஆனவுடன் வரும் பஞ்சமி. அபிஜித் முஹூர்த்தம் என்பது ஸூர்யன் நடு உச்சியிலிருக்கும் மத்யான வேளை. ஜயப்ரதமான (வெற்றி வழங்கவல்ல) முஹூர்த்தம். அன்றைக்குத் திருவாதிரை நக்ஷத்ரம் – பரமசிவனை அதிதேவதையாகக் கொண்ட நக்ஷத்ரம். ராமசந்திரமூர்த்தியைப் போலவே ஐந்து க்ரஹங் கள் உச்சமாக இருக்கும் அபூர்வமான காலத்தில் ஆசார்யாள் அவதாரம் பண்ணினார். (ராமர் மாதிரியே ஆசார்யாளும் புனர்வஸு நக்ஷத்ரம் என்று அபிப்ராயமிருக்கிறது. வைசாக சுத்த பஞ்சமி திருவாதிரை அல்லது புனர்வஸு என்ற இரண்டிலொரு நக்ஷத்ரத்தில்தான் வருவ தைப் பார்க்கிறோம்.)

ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்திப் புண்ய காலத்துக்கு ஸமமாக எதுவுமில்லை. இப்படி நான் சொன்னால், 'ப்ரக்ருத விஷயம் (தற்போது எடுத்துக் கொண்டுள்ள விஷயம்) ஆசார்ய சரித்ரமானதால் அதை விசேஷமாக ஸ்தோத்ரிக்கத்தான் வேண்டும் என்பதற்காக ஒரேயடியாக உசத்தி வைத் துச் சொல்கிறாரா? இல்லாவிட்டால் நாமெல்லாம் ஆசார்யாளின் ஸம்ப்ரதாயத்தில்தானே வந்தவர்கள் என்பதால் சொல்கிறாரா? அல்லது அவருடைய மடத்தில் அவருடைய பெயரை வைத்துக் கொண்டுதானே இவர் ஸ்வாமிகளாக ஊர் கூட்டிக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதனால் சொல்கிறாரா?' என்று தோன்றலாம். அதாவது (ஸ்வய) அபிமானத்தால் தூக்கி வைக்கிறேனோவென்று தோன்றலாம்.

இப்படிப்பட்ட காரணங்களுக்காக அந்த ஜயந்திக்கு நான் உயர்வு கல்பித்துச் சொல்லவில்லை. கல்பனையே இல்லை! மிகையோ, ஸ்தோத்ரமோ இல்லை! வாஸ்தவத்திலேயே அற்கென்று இருக்கும் உயர்வினால்தான், 'எல்லாப் புண்ய காலங்களிலும் நம்முடைய ஆசார்

யாளின் ஜயந்திதான் பரம புண்ய காலம்' என்று சொல்கிறேன். புண்ய காலங்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. சிவராத்ரி, கோகுலாஷ்டமி, ஸ்ரீ ராமநவமி, நரஸிம்ஹ ஜயந்தி, ஸரஸ்வதி பூஜை, விஜயதசமி, விநாயக சதுர்த்தி, ஸ்கந்த ஷஷ்டி, இன்னம் உத்தராயண புண்யகாலம், தக்ஷிணாயன புண்யகாலம் என்றெல்லாம் எத்தனையோ இருக்கின்றன. எல்லாமே உத்க்ருஷ்டமானவை (உயர்வு பொருந்தியவை)தான். என்றாலும் ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்திதான் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானது (எல்லாவற்றையும்விட உயர்வு பொருந்தியது) என்பது வாஸ்தவம்.

எப்படி?

மற்ற புண்ய காலங்கள் சொன்னேனே, வேதங்களாலேயும் புராணங்களாலேயும் அனேக சாஸ்த்ரங்களாலேயும் ஸித்தமான அந்தந்தப் புண்ய காலங்களெல்லாம் தொன்றுதொட்டு யுகங்களாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்திருப்பவை. இந்தப் புண்யகாலம் (ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தி) அவற்றுக்கெல்லாம் ரொம்பவும் பிற்பாடுதான் உண்டானது. ஆனாலும் இதுவே ஸர்வோத்க்ருஷ்டமானது என்றால் எப்படி?

ஸரி, இந்தப் புண்யகாலம் எதற்காக உண்டாயிற்று?

வேதங்களையும் புராணங்களையும் சாஸ்த்ரங்களையும் புனருத்தாரணம் பண்ணுவதற்காகத்தான்.

இந்தப் புண்யகாலம் (ஸ்ரீ சங்கராவதாரம்) ஏற்படாமலிருந்திருந்தால் என்ன ஆகியிருக்கும்?

பௌத்தம் முதலான மதங்களும், ஈச்வர பக்தியைச் சொல்லாத ஸாங்க்யம், மீமாம்ஸை போன்ற மதங்களும்தான் ஒரேயடியாகப் பரவியிருக்கும். அப்படிப் பரவியிருந்தால் அப்புறம் சிவராத்ரியும், ஸ்ரீராமநவமியும், மற்ற புண்ய காலங்களையும் யார் கொண்டாடி இருப்பார்கள்? அத்தனை புண்ய காலங்களையும் அவைதிகம் அடித்துக் கொண்டு போயிருக்கும். ஏறக்குறைய அப்படிப்பட்ட கட்டத்தில் மற்ற எல்லாப் புண்யகாலங்களும் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் இந்த ஒரு புண்ய காலம் ஏற்பட்டது! ஏற்பட்டு வேத் வழியை மறுபடி நன்றாக நிலைநாட்டி அந்தப் புண்ய காலங்கள் அத்தனைக்கும் புத்துயிர் கொடுத்து அவற்றை நிலை நிறுத்திற்று! இன்றைக்கும் சிவராத்ரி, ஸ்ரீராமநவமி, கோகுலாஷ்டமி இத்யாதியை நாம் புண்ய காலங்களாகக் கொண்டாடுகிறோமென்றால் அதற்கு ஆசார்ய ஜயந்தி என்ற புண்ய காலம் ஏற்பட்டதுதான் காரணம். இந்த ஒரு ஜயந்தி இல்லையென்றால் எந்த ஜயந்தியுமே இல்லாமல் போயிருந்திருக்கும்! ஜயந்திகளையெல்லாம் ரக்ஷித்துக் கொடுத்த ஜயந்தியாக இருப்பது ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தியே என்பதால்தான் அதைப் புண்ய காலங்கள் அத்தனையிலும் விசேஷமானது என்றது!

ஜய சப்தம் ஆசார்யாளோடு விசேஷமாகச் சேர்ந்து 'ஜயஜய சங்கர' என்று உலகமெல்லாம் முழங்குகிறதென்று சொன்னேன். அதில் இந்த ஜயந்தி விசேஷத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

எல்லா ஜனங்களும் இந்த விசேஷத்தைப் புரிந்துகொண்டு ஆசார்ய ஜயந்தியை மஹோத்ஸவமாகக் கொண்டாட வேண்டுமென்று எனக்கு ஆசை. அவர் பெயரைச் சொல்லிக்கொண்டு பிழைப்பதனாலோ என்னவோ, அத்தனை ஜயந்திகளை விடவும் விசேஷமாக, அவை எல்லாவற்றையும் தங்கி நிற்கச் செய்த இந்த ஜயந்தியைக் கொண்டாட வேண்டுமென்று எனக்கு இருக்கிறது! ஆசார்ய ஜயந்தி இல்லாவிட்டால் க்ருஷ்ண ஜயந்தி ஏது? ந்ருஸிம்ஹ ஜயந்தி, ராமநவமி எல்லாம் ஏது? ராமாயணம் இருந்திருக்குமா? கீதை இருந்திருக்குமா?

எனக்குப் பேராசை - அது நிறைவேறுமோ, இல்லையோ, சொல்லி வைக்கிறேன்: சங்கர ஜயந்தி என்று எங்கே நடந்தாலும் அங்கே ஜனங்கள் படையெடுத்துப் போய்ப் பிரஸாத வினியோகத்தை அஸாத்யமாக்கிவிட வேண்டுமென்று பேராசை! இதை நான் சொல்லிக் கொண்டே போனால் என்றைக்காவது நிறைவேறாதா?

எதற்காகக் கொண்டாடணுமென்றால், கொண்டாட்டத்தால் அவருக்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. நமக்கேதான் ச்ரேயஸ். அவரை ஸ்மரிக்கிற புண்யம் ஏற்பட்டுச் சித்தமலம் போகும். நன்றியுணர்ச்சி என்பது மனுஷ்யனாகப் பிறந்தவனுக்கு அவச்யமோ இல்லையோ? 'நன்றி மறவாமை' என்பதைத்தானே பெரியவர்களெல்லாம் மனுஷ லக்ஷணத்தின் உச்சியில் சொல்கிறார்கள்? ஆகையால், நமக்கு இடைக் காலத்தில் அடைபட்டுப் போன மோக்ஷ மார்க்கத்தை மறுபடியும் திறந்துவிட்டு, ஸாதன தர்மத்தைக் கொடுத்து, சிவராத்ரி என்றும் ஸ்ரீஜயந்தி என்றும் ராமநவமி என்றும் பண்டிகைகள் கொண்டாடும் ஆனந்தத்தைக் கொடுத்தவரிடம் நன்றிக்கு அடையாளமாக அவருடைய ஜயந்தியைப் பண்டிகைகளிலெல்லாம் பெரிய பண்டிகையாகக் கொண்டாட வேண்டியது நியாயந்தானே?

தற்போது இந்த ஜயந்தியின் மஹத்வம் போதிய அளவு ஜனங்களுக்கு உணர்த்தப்பட்டிருக்கவில்லை. அதனால் தனியாக எங்கேயாவது யாராவது கொண்டாடினால் பத்துப் பேர்கூடச் சேர்வதில்லை. மடத்தில் கொண்டாடினால் கூட்டம் சேர்கிறது. மக்கள்மேல் குற்றமில்லை. முக்யத்வத்தை எடுத்துச் சொல்லி உணர்த்தாதது எங்கள் தப்புத்தான்.

ஆழ்வார்களுக்கும், ராமானுஜர், தேசிகர், மணவாள மாமுனிகள் முதலானவர்களுக்கும் பெருமாள் கோயில்களில் பிம்பம் இருக்கிறது. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு மதாபிமானமும் நிறைய இருப்பதால் அந்தப் பெரியவர்களுடைய அவதார தினங்களில் ஆலய பிம்பங்களுக்கு விசேஷ பூஜை, புறப்பாடு, சாத்துப்படி என்று விமர்சையாகப் பண்ணுகிறார்கள். அப்பர், ஸுந்தரர் முதலான 63 நாயன்மார்களுக்கும், உமாபதி சிவம் முதலிய சைவ சமயாசார்யர்களுக்கும் இதேபோல ஈச்வரன் கோயிலில் பிம்பங்களிருப்பதால் அவர்களுக்கும் விழா நடந்துவிடுகிறது. வைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயமாகவோ, சைவ ஸம்ப்ரதாயமாகவோ இல்லாமல், எல்லா ஸம்ப்ரதாயங்களுக்கும் மூலமாகவும், அவை யாவற்றையும் ஒப்புக் கொள்வதாகவும் உள்ள ஸ்மார்த்த ஸம்ப்ர

தாயக்காரராக நம் ஆசார்யாள் இருப்பதால்... இரண்டு கோயில்களிலே யும் அவருக்குப் பிம்பமில்லை! வைதிக பூஜை உள்ளதாகவோ, அவரால் யந்த்ர ப்ரதிஷ்டை போன்ற ஏதோ ஒன்று செய்யப்பட்டு, அவருடைய விசேஷ ஸம்பந்தம் உள்ளதாகவோ இருக்கிற ஒரு சில கோயில்களில் மாத்ரந்தான் ஆசார்ய பிம்பமிருக்கிறது.

இதற்கு விலக்காக உள்ள ஒரே ஓர் இடம் காஞ்சீபுரம்தான். அந்த ஊர் மட்டுமில்லை; காஞ்சி மண்டலம் முழுவதிலுமே ஆசார்யாளுக்குப் பிம்பங்கள் இருக்கின்றன. காமாக்ஷி கோயிலில் தனி ஸன்னிதியுடன் பெரிய மூர்த்தி இருப்பதோடு ஏகாம்பரேச்வரர், வைகுண்டப் பெரு மாள், வரதராஜா ஆகிய கோயில்களில்கூட ஆசார்ய பிம்பங்கள் இருக் கின்றன. இதில் இன்னும் விசேஷமாக வரதராஜா கோயிலில் தாயார் ஸன்னிதிக்குப் போகும் வழியிலுள்ள மண்டபத்திலுள்ள தூணில் வ்யாஸரும் அவருக்குச் சிஷ்யராக ஆசார்யாளும் இருப்பதில் வ்யாஸர் ஒற்றை விரலைத் தூக்கிக் காட்டி 'அத்வைதம்தான் ஸத்யம்' என்று அடையாளம் தெரிவிக்கிறார்! பெரிய கோயில்களில் மாத்ரமில்லாமல் சிவாஸ்தானம், செவிலிமேடு என்னும் சிவலிங்கமேடு, புண்யகோடி ஆலயம், ஐராவதேச்வரர் கோயில் (இங்கேயும் வ்யாஸ சிஷ்யராக ரொம்பவும் யுவாவாக ஆசார்யாள் இருக்கிறார்) என்று பல இடங் களில் ஆசார்யாளின் பிம்பம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

காமாக்ஷியை ஸௌம்ய மூர்த்தியாக்கி ஸ்ரீசக்ர ப்ரதிஷ்டை, காம கோடி பீட ப்ரதிஷ்டை ஆகியன ஆசார்யாள் செய்தாரென்று இங்கே அவரை அம்பாளுடன் ரொம்பவும் ஸம்பந்தப்படுத்திச் சொல்லியிருப்ப தற்கு ஏற்றாற்போல, இவற்றில் சில சில்பங்களில் தபஸ் காமாக்ஷி என்னென்ன ஆஸனங்களோடும் முத்ரைகளோடும் வழக்கமாகப் பொறிக்கப்படுவதுண்டோ, அதே ஆஸனங்களோடும் முத்ரைகளோடும் ஆசார்யாளையும் பொறித்திருக்கிறது.

ஸாதாரணமாக ஆசார்யாளை அவருடைய நாலு ப்ரதான சிஷ்யர் களான பத்மபாதர் முதலானவர்களுடன் சேர்த்து நினைப்பதே வழக்க மாயிருந்தாலும் அவருடைய காஞ்சி வாஸத்தைச் சொல்லும் புஸ்தகங் களில் அந்த நாலு பேருக்கு வேறேயான ஆறு சிஷ்யாளைச் சொல்லி, அவர்கள் அவர் ஸ்தாபித்த ஷண்மதங்களில் ஒவ்வொன்றையும் தேசத் தில் நன்றாக ஸ்திரப்படுத்திவிட்டு, அவர் காஞ்சீபுரத்தில் தமது சரித்ரத் தின் கடைசி பாகத்தில் தம்முடைய மடத்திலிருந்தபோது அவரிடம் வந்து தெரிவித்துக் கொண்டார்கள் என்று இருக்கிறது. அதற்கேற்ப அவருடைய காமாக்ஷி ஆலய விக்ரஹத்தின் பீடத்தில் வழக்கமான நாலுக்குப் பதில் ஆறு சிஷ்யர்களின் உருவங்களிருக்கின்றன. ஸ்ரீமடத் துப் பூஜா க்ருஹத்திலும் அவருக்கு இரண்டு பக்கத்திலும் பக்கத்துக்கு மூன்று பேர்களாக மொத்தம் ஆறு சிஷ்யர்களின் உருவங்களைப் பார்க் கிறோம்.

காஞ்சியில் மாத்ரமின்றி மெட்ராஸ் வரை பூந்தமல்லி, பாப்பான் சத்திரம், மாங்காடு, திருவொற்றியூர் என்று பல இடங்களில் ஆசார்ய பிம்பங்களைப் பார்க்கிறோம்.

பொதுவாகக் கோயிலில் இடமே பெறாதவர் இங்கே மட்டும் இப்படி நிறையக் காணப்படுவது காஞ்சியில் அவர் முடிவாக வாஸம் பண்ணி ஸித்தியடைந்ததால் இங்கே அவருடைய நினைவு ஆழமாக நிலைத்துவிட்டதாலேயே எனலாம்.

ஆனாலும் பொது உண்மை, கோயில்களில் ஆசார்யாள் பிம்ப மில்லை என்பதே! அதனால்தான் ஊருக்கு ஊர், கோயிலுக்குக் கோயில் அவருக்கு ஜயந்தி உத்ஸவம் என்று இல்லாமல் ஆகிவிட்டிருக்கிறது! எவ ரால்தான் இந்தத் தேசத்தில் ஆலய வழிபாடே புத்துயிர் பெற்றதோ அவருக்கு மூர்த்தியுமில்லை, விழாவுமில்லை. ஆனாலும் அவருடைய ஆத்மசக்தி மஹிமையால் தேசம் பூராவிலும் 'ஆசார்யாள்' என்றாலே சங்கராச்சார்யாள்தான் என்று ஜனங்கள் கொண்டாடுகிறார்கள். அந்தக் கொண்டாட்டத்தை உரிய அளவுக்கு வ்ருத்தி பண்ணித் தரவேண்டியது எங்களுடைய – மடத்தினுடைய கடமையாயிருக்கிறது★.

ஆலய மூர்த்தியில்லாத ஆசார்யாளுக்கு ஸ்தூல மூர்த்தியாக இருப் பது அவர் ஸ்தாபித்த மடங்கள்தான். ராமானுஜர் உள்பட நான் சொன்ன அந்த வைஷ்ணவ – சைவப் பெரியவர் எவருக்கும் அவரே ஸ்தாபித்ததாக மடம் கிடையாது. ஆலய மூர்த்திதான் இருக்கிறது.

அதனால் மடம்தான் ஆசார்ய ஜயந்தியை அதற்குரிய கௌரவத் தோடு கொண்டாடி ஜனங்களுக்குப் பக்தியெழுச்சியை ஊட்ட வேண்டும்.

மடத்தோடேயே ஸம்பந்தப்பட்டது காஞ்சி காமாக்ஷி ஆலயம். ஆசார்யாளுடைய சரித்ர ஸம்பந்தமும் விசேஷமாக உள்ள ஆலயம் அது. அதனால் அங்கே ஆசார்யாளுக்குப் பிம்பம் இருக்கிறது. உயர மாகத் தனி ஸன்னிதி, சிலா விக்ரஹம், உத்ஸவ விக்ரஹம் எல்லாம் இருக்கின்றன. சிலா விக்ரஹம் பெரிய மூர்த்தியாக இருக்கிறது. அவ்வளவு பெரிசாக எந்த ஆசார்ய புருஷருக்குமே விக்ரஹம் இருப்ப தாகத் தெரியவில்லை. புருஷாக்ருதி என்னும்படி, அதிலும் இந்த நோஞ் சான் காலத்துப் புருஷாக்ருதியாக இல்லாமல் ஆசார்யாள் இருந்த அந்தப் பூர்வகாலத்தின் த்ருடகாத்ரமான கம்பீர புருஷாக்ருதியில் அந்த விக்ரஹம் இருக்கிறது. அங்கே மாத்ரம் சங்கர ஜயந்தி உத்ஸவமும் நல்ல முறையில் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

ஜயந்தி உத்ஸவங்களைக் கொண்டாடுவதில் இரண்டு வகை உண்டு. கர்ப்போத்ஸவம் என்பது ஒன்று. ஜன்மோத்ஸவம் என்பது இன் னொன்று. ஜயந்திக்கு முன்னால் உத்ஸவம் ஆரம்பித்து, ஜயந்தியன்று பத்தாம் நாள் உத்ஸவம் பூர்த்தியாகும்படிக் கொண்டாடுவது கர்ப்

★ ஸ்ரீசரணர்களின் திருவுளப்படி பத்ரிநாத்திலிருந்து கன்யாகுமரி வரை ஸ்ரீகாஞ்சி மடத்தின் ஆதரவில் அனேக இடங்களில் ஆசார்யர்களின் பிம்பமோ பாதுகையோ ப்ரதிஷ்டையாகி, மக்களை அவரது புனித நினைவில் ஈர்த்து வருவதைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

போத்ஸவம். பத்து மாஸ கர்ப்பத்துக்குப் பதிலாகப் பத்து நாள் உத்ஸவம். ஜயந்தியன்றே ஆரம்பித்து அப்புறம் பத்து நாள் உத்ஸவம் நடத்திப் புண்யாஹவாசன தினத்தில் முடிக்கிற மாதிரிப் பூர்த்தி செய்வது ஜன்மோத்ஸவம் எனப்படும்.

ஆசார்ய ஜயந்தியை கர்ப்போத்ஸவமாகப் பண்ணும் இடங்களில் சுக்ல பஞ்சமியான ஜயந்திக்குப் பத்து நாள் முந்தி என்றால், 'க்ருஷ்ண பக்ஷத்தில் ஆரம்பிக்க வேண்டியிருக்கிறதே, தேய்பிறை அவ்வளவு ச்லாக்யமில்லையே' என்று நாலைந்து நாள் தள்ளி அமாவாஸ்யையன்று ஆரம்பித்துப் பஞ்சமியோடு முடிக்கிறார்கள்.

காஞ்சி காமாக்ஷி கோயிலில் ஜன்மோத்ஸவமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். ஜயந்தியன்று ஆரம்பித்துப் பூர்ணிமையன்று பூர்த்தி செய்கிறார்கள். அந்த உத்ஸவம் தேவஸ்தானத் திட்டத்திலேயே நடத்தப்பட்டு வருவது. வேறெங்கேயும் இப்படி தேவஸ்தானக் கட்டளையாக ஆசார்யாளுக்கு உத்ஸவமில்லை; தனிப்பட்ட உபயதார்கள் செய்யும் உத்ஸவம்தான் நடக்கிறது.

மற்ற ஆசார்ய புருஷர்களுக்கும் அடியார்களுக்கும் அனேக ஆலயங்களில் நடக்கிறது போல நம் ஆசார்யாளுக்கு நடக்காத குறைக்குக் கொஞ்சம் ஈடு செய்வதாகக் காஞ்சீபுரத்தில் மாத்ரம் விமரிசையோடு உத்ஸவம் நடக்கிறது. ப்ரதி தினமும் பகவத்பாதாளின் உத்ஸவ விக்ரஹத்தைப் புறப்பாடு செய்து, அம்பாள் ஸன்னிதியான காயத்ரி மண்டபத்துக்கு வெளிப்பக்கம் பீடம் போட்டு எழுந்தருளப் பண்ணி, அவர் பண்ணிய ஸ்தோத்ரங்களுக்குள் மிகவும் உயர்ந்ததான 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யிலிருந்து தினம் பத்து ச்லோகம் வீதம் அர்ச்சகர்கள் அர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்கள். ஒவ்வொரு ச்லோகத்துக்கும் ஒரு தீபாராதனை செய்கிறார்கள். பத்து நாளில் இப்படி ஸௌந்தர்ய லஹரியின் நூறு ச்லோகங்களும் ஓதப்பட்டு அம்பாளுக்கு அர்ப்பணமாகப் பாராயணம் செய்யப்படுகின்றன. கடைசி நாளில் ஒரு வித்யாஸம்: வெளி ப்ராகாரத்தில் சுக்ரவார மண்டபம் என்று இருக்கிறது. விடாயாற்றி உத்ஸவம் முதலானவற்றில் அம்பாளை அங்கேதான் எழுந்தருளச் செய்து தீபாராதனை நடத்துவார்கள். ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தி உத்ஸவத்தின் பத்தாவது தினத்தில் இந்த மண்டபத்திலேயே உத்ஸவ காமாக்ஷி, உத்ஸவ ஆசார்யாள் இரண்டு பேரையும் எழுந்தருளப் பண்ணிக் கடைசிப் பத்து ச்லோகம் சொல்லிப் பூர்த்தி செய்கிறார்கள். ஆசார்யாளுக்கு அம்பாள் ப்ரஸாதமாகப் பரிவட்டம் கட்டி, மரியாதைகள் செய்து உத்ஸவத்தை முடிக்கிறார்கள்.

இதுபோல ஊர் உலகம் பூராவும் அவருக்கு நடக்க வேண்டும்.

அது நடக்கிறபோது நடக்கட்டும். இப்போதைக்கு என்ன பண்ணணுமென்றால் ஆசார்ய ஜயந்தியன்று நம் மனஸை ஆசார்யாளுக்கு அர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். த்ரவ்யத்தால், தேஹத்தால் உத்ஸவம் பண்ணுவதற்கு முந்தி மனஸினால் பண்ண வேண்டும். த்ரவ்யத்தையும், தேஹத்தையும் அர்ப்பித்துப் பெரிசாக உத்ஸவம் பண்ணும்போதுங்கூட மனஸைப் பூர்ணமாக அவருக்குக் கொடுத்து சரணாகதி பண்ணுவதே

பெரிய பூஜை. இப்படிச் சொல்வதால் வெளி உத்ஸவம் வேண்டா மென்று அர்த்தமில்லை. முழு மனஸோடுகூட வெளி உத்ஸவமும் செய் யணும்.

இப்போது★ கொஞ்ச நாழி மனஸை ஆசார்யாளுக்கென்றே கொடுப்போம். அவதார மஹிமை, அது, இது என்று நிறையப் பேசி யும், பேசியதைக் கேட்டும் ஸந்தோஷப்படுவதைவிட, முடிந்தமட்டும் மனஸை ஆசார்யாளிடம் அர்ப்பணம் பண்ணுவோம். அதுதான் பெரிய ஸந்தோஷம். மனஸில் அவரைக் கொண்டுவந்து நிறுத்திக் கொண்டு கொஞ்சம் பார்த்தோமானால் அதுவே பெரிய ஸந்தோஷம். நம்முடைய தாபமெல்லாம் சமனமாகிற பெரிய சாந்தி அதுதான்.

பகவத் ஸ்மரணத்தைவிட பகவத்பாத ஸ்மரணம் அதிக சாந்தி! நல்லது-கெட்டது எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாயிருந்து கொண்டு, கெட்டதற்காக நம்மைத் தண்டிக்கவும் செய்யும் பகவானைவிட, நல்லதே செய்துகொண்டு, நாம் எத்தனை கெட்டுக் குட்டிச் சுவராயிருந் தாலும் நம்மை உத்தரிப்பதற்கென்றே வந்த பகவத்பாதாளை ஸ்மரிப் பதே நமக்குப் பெரிய சாந்தி!

'எப்படி மனஸை அர்ப்பிப்பது, அதாவது அது கண்ட கண்டது களை நினைக்காமல் அவரையே எப்படி மனஸில் கொண்டுவந்து நிறுத் திக் கொள்வது?' என்றால், ஸுலபமாக வழி சொல்லித் தருகிறேன். 'ஹரஹர சங்கர, ஜய ஜய சங்கர' என்று மனஸுக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொள்வதுதான் வழி. அதன் வழியாக அவர் மனஸுக்குள் வந்துவிடு வார். 'வையகம் துயர் தீர' ஞானஸம்பந்தர் காட்டிக் கொடுத்த வழி ஹர நாம உச்சாரணந்தானே?

ஆழ்க தீயதெல்லாம்! அரன் நாமமே
சூழ்க, வையகமுந் துயர் தீர்கவே!

அதனால் 'ஹரஹர' என்று சங்கர நாமாவோடு சேர்த்துச் சொல்வோம். அவர் திக்விஜய சங்கரராக இருந்ததால் 'ஜய ஜய' என்றும் சேர்த்துச் சொல்வோம். வேறே உபன்னியாஸம் வேண்டாம். புத்தி ஸாமர்த்தியங் கள் வேண்டாம்.

'எதற்கு வ்ருதாவாக (வீணாக) சாதுர்ய வாதங்கள் பண்ணிக் கண்ட க்ஷோபம் (தொண்டைக்கு உபத்ரவம்) விளைவித்துக் கொள்கிறாய்! நீ புத்திசாலி இல்லையா? பேசாமல் சம்புவின் பாத பத்மங்களை நினைத் துக்கொண்டு பரமானந்தத்தை அனுபவி' என்று அந்த சம்புவின் பாத மாக வந்த பகவத்பாதாளே சொல்லியிருக்கிறார்:

வ்ருதா கண்டக்ஷோபம் வஹஸி தரஸா தர்க்கவசஸா
பதாம்போஜம் சம்போர் பஜ பரம ஸௌக்யம் வ்ரஜ ஸுதீ:●

'ஸுதீ:' – 'நல்ல புத்தியுள்ளவனே, சமர்த்துக் குழந்தையே!' என்று

★ இப்பகுதி 1960 ஆசார்ய ஜயந்தியன்று திருச்சியில் ஆற்றப்பட்ட உரை யில் இடம்பெற்றது.

● 'சிவாநந்தலஹரி' ஆறாவது ச்லோகப் பின்பாதி.

கூப்பிட்டு இப்படி உபதேசம் பண்ணியிருக்கிறார். அதனால் இந்தப் புண்ய காலத்தில் வேறே உபன்னியாஸம் ஒன்றும் வேண்டாம். அதிலும் ஏதாவது மாற்று அபிப்ராயம் வரத்தான் வருகிறது. அதனால் வேண்டாம்! கொஞ்ச நாழி 'ஹர ஹர சங்கர, ஜய ஜய சங்கர' என்று மனஸுக்குள் சொல்லிக் கொண்டிருப்போம். மனஸுக்குள்; வெளியில் சப்தம் வரவேண்டாம்! யோகம், த்யானம், ஸமாதி என்று முடியாவிட்டாலும் இந்த ஜபம் போதும். இதற்கே ஆசார்யாள் வந்து அனுக்ரஹம் பண்ணி விடுவார்!

ஆசார்யாள் உத்ஸவமும் இந்த மடத்துக் கைங்கர்யமும் நீங்களெல்லாம் திரவியத்தாலும் தேஹத்தாலும் செய்யணுமென்று அடிக்கடி சொல்லி வந்திருக்கிறேன். 'வருஷத்தில் ஒரு வாரம் லீவு போட்டுவிட்டு வந்தாவது மட கைங்கர்யம் பண்ணுங்கள்; வாரத்தில் week-end ஒரு நாள் மடத்துக்குக் கொடுங்கள்' என்றெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறேன். அதெல்லாவற்றையும்விட இன்றைக்கு இப்போது அஞ்சு நிமிஷம் 'ஹர ஹர சங்கர, ஜய ஜய சங்கர' என்று மனஸை நிறுத்தி மனஸுக்குள் சொல்லிவிட்டீர்களானால் அதுதான் மஹா உத்ஸவம், மஹாப் பெரிய மடத்துக் கைங்கர்யம். நீங்கள் நன்றாயிருக்க, உங்களால் மடம் நன்றாயிருக்க, உங்களை மடம் நன்றாக வைக்க – எல்லாவற்றுக்கும் இந்த ஜபத்தைவிட எதுவும் வேண்டாம்! பதார்த்தத்தால், கைங்கர்யத்தால் செய்வதைவிட மனஸால் செய்வது பெரிசு.

வாய்விட்டுச் சொல்லாமல் எல்லாரும் ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் 'ஹர ஹர சங்கர, ஜய ஜய சங்கர' என்று ஜபித்துக் கொண்டிருங்கள் – நான் 'அரோஹரா' என்று சொல்கிறவரை!

(இவ்விதம் கூறிச் சில நிமிஷங்கள் எல்லோரையும் மானஸிகமாக ஜபிக்கச் செய்கிறார்கள். அதன்பின் மும்முறை 'அரோஹரா' சொல்லி அவர்களையும் சொல்ல வைத்து, 'கோவிந்த நாம ஸங்கீர்த்தனம்' என்று தாம் கூறி, 'கோவிந்தா கோவிந்தா' என்று ஸபையோர் கோஷிக்க, அன்றைய உபன்னியாஸத்தை முடிக்கிறார்கள்.)

அவதாரமாகி விட்டது.

பெற்றவர்கள், ஊரில் இருந்தவர்கள் எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷமாயிற்று.

லோகம் பூராவுமே அப்போது அனேக சுப சகுனங்கள் தோன்றியதாகவும், வைதிக விருத்தமாகப் பாஷாண்ட மதங்களைப் பிரசாரம் செய்து கொண்டிருந்தவர்களுக்கு மட்டும் ஒரே துர்நிமித்தங்களாகத் தோன்றின என்றும் 'சங்கர விஜய'ங்களில் இருக்கிறது.

(பிறந்தவுடன் செய்யும் ஸம்ஸ்காரமான) ஜாதகர்மா சிவகுரு செய்தார்.

பதினோராவது நாள் புண்யாஹவாசனம் பண்ணி நாமகரணம் செய்ய எண்ணினார்கள்.

சங்கரர் என்று பிதா பேர் வைத்தார் என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம்.

எதனால் அந்தப் பேர் வைத்தார்?

ஈச்வரனுக்கு வேண்டிக்கொண்டு ஈச்வரனின் வரப்படிதானே பிள்ளை பிறந்திருந்தது? அதனால் ஈச்வர நாமாக்களில் ஒன்றான சங்கர நாமாவை வைத்தார்.

ஈச்வரனுக்கு எத்தனையோ நாமா இல்லையா? இதைத் தேர்ந் தெடுத்து வைப்பானேன்?

பெரியோர்களாக இருப்பவர்கள் (புத்தி பூர்வமாகத்) தெரிந்து ஒன்று பண்ணாதபோதிலுங்கூட அதில் அனேக உள்ளர்த்தங்கள் இருக் கும். அந்த மாதிரி, சும்மாயிருக்கும் சம்புதான் கார்யம் செய்யும் சம்கர ராக, 'சங்கரம் லோகசம்-கரம்' என்னும்படியாக லோகத்துக்கெல்லாம் நல்லதைச் செய்பவராக வந்திருக்கும்போது, அவருக்கு அந்தப் பெயர் தான் வைக்கணுமென்று ஏதோ ஓர் உள்ளுணர்ச்சியில் அவருடைய பிதாவுக்குத் தோன்றியிருக்கலாம்.

ஒரு வஸ்துவுக்கு ஒரு பெயர் ஏற்படுவதில் 'ரூடி' என்றும் 'யோகம்' என்றும் இரண்டு விதம் உண்டு. ஏதோ ஒரு பெயர் சொன்னால்தானே புரியும்? அதனால் அப்படி ஏற்படும் பேர் 'ரூடி'. அப்படியில்லாமல் அந்த வஸ்துவின் குணம் அல்லது அது செய்யக்கூடிய கார்யத்தை வைத்து அதற்குப் பேர் வைப்பது 'யோகம்' அல்லது 'யௌகிகம்'. இதில் அந்த வார்த்தையை தாது பிரித்து அர்த்தம் சொல்ல முடியும்.

ஒருவருக்கு ஏதாவது ஒரு பெயர் வைத்துத்தானாக வேண்டுமென்ப தால் ஏதோ ஒன்றை வைப்பதை 'ரூடி' என்றும், அவருடைய குண-கர்மங்களைக் குறிக்கும் விதத்தில் வைப்பதை 'யௌகிகம்' என்றும் ஒரு தினுஸில் சொல்லலாமானால் அப்போது ஆசார்யாளுக்கு சங்கர நாமம் ரூடி, யௌகிகம் இரண்டுமாகி விடுகிறது. அப்பா பாட்டுக்குப் பேர் வைத்தார்; அதுவே அவருடைய லக்ஷணையாகவும் இருந்து விட்டது!

'அப்பா பாட்டுக்கு வைத்தார்' என்றது அவ்வளவு ஸரியில்லை. அவரும் ஒரு காரணத்திற்காகத்தான் அப்படி வைத்தார். நல்லதைச் செய்கிறவர் சம்-கரர் என்கிற காரணத்திற்காக அல்ல. வேறே ஒரு காரணத்திற்காக, அவதாரம் இன்ன மாஸம், இன்ன பக்ஷம், இன்ன திதி என்று ஸங்கேதமாகக் காட்டுவதற்காகப் பேரில் இன்ன அக்ஷரங்கள் இருக்க வேண்டும் என்று தேர்ந்தெடுத்து வைத்தார். சேர்த்துப் பார்த் தால், அதுவே 'சங்கர' என்றாகி ஆசார்யாளின் 'யௌகிக'ப் பேருமாகி விட்டது!

அது என்ன காரணம் என்று தெரிவதற்குக் க,ங,ச,ஞ முதலான அக்ஷரங்களைக் கொண்டு எண்ணிக்கைகளை (நம்பர்களை) நிர்ணயிக் கும் 'கடபயாதி ஸங்கியை' என்பதைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும்.

பழைய நாளில் ப்ரிண்டிங் ப்ரெஸ் என்பது இல்லை. அப்போது எல்லாவற்றையும் புஸ்தகமாகப் போட்டு, வேண்டியபோது பிரித்துப் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று இருக்க முடியாது. அதனால் எல்லாவற்

றையும் புத்திக்குள்ளேயே மனப்பாடம் பண்ணி ஏற்றிக்கொண்டு, ஒவ்வொருவருமே 'வாக்கிங் லைப்ரரி'களாக இருந்தார்கள். இப்படி மனப்பாடம் பண்ணுவதற்கு விஷயங்கள் செய்யுள் ரூபத்தில் இருந்தால்தான் ஸுலபம். அதனால்தான் நம்முடைய பழைய சாஸ்த்ரங்கள் எல்லாம் ச்லோகங்களாகவே இருப்பது. பக்தி சாஸ்த்ரம், ஞான சாஸ்த்ரம், தர்ம சாஸ்த்ரம், புராணம், இதிஹாஸம் எதுவானாலும் 'பொயட்ரி'தான். ப்ரோஸே கிடையாது. மற்ற கலைகள், ஸயன்ஸுகள், கணித சாஸ்த்ரம், பரத சாஸ்த்ரம், ரஸ சாஸ்த்ரம், வாஸ்து சாஸ்த்ரம், காம சாஸ்த்ரம் எதுவாகத்தானிருக்கட்டும் — எல்லாம் ச்லோகங்கள்தான். அகராதிகூட ச்லோகங்களாகவே இருக்கிறது!

கணக்கு ஸமாஸாரங்களை எப்படி ச்லோகமாகப் பண்ணுவது என்று இந்தக் காலத்தில் தோன்றலாம். ஆனால் அந்தக் காலத்தில் அதையும் பண்ணியிருந்தார்கள். கணக்கு என்றால் நடுநடுவே எண்ணிக்கைகள் நிறைய வரத்தானே செய்யும்? அவற்றை ச்லோகத்தில் எப்படிக் காட்டுவது? இதற்காகத்தான் கடபயாதி ஸங்க்யை என்பதாக ஒவ்வொரு எண்ணுக்கும் எழுத்துக்களின் மூலம் ஸங்கேதம் கொடுத்தார்கள். அந்த அக்ஷரங்களைச் சேர்த்து ஒரு வார்த்தையைச் சொல்லிவிட்டால், வெளியில் பார்த்தால் அது வார்த்தையாயிருக்கும். உள்ளுக்குள்ளே அது பல digit-களை (ஸ்தானங்களை)க் கொண்ட ஒரு நம்பராயிருக்கும்!

க, ட, ப, ய என்ற எழுத்துக்களிலிருந்து ஆரம்பித்து இப்படி எண்ணிக்கை ஸங்கேதம் கொடுத்திருப்பதால், அதற்குக் 'கடபயாதி ஸங்க்யை' என்று பேர்.

'காதி நவ; டாதி நவ; பாதி பஞ்ச; யாத்யஷ்ட' என்று அதற்கு விதி வகுத்திருக்கிறார்கள்.

'காதி நவ' என்றால் 'க'விலிருந்து ஆரம்பித்து ஒன்பது எழுத்துக்கள். ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் ka, kha, ga, gha என்று 'க' வர்க்கத்திலேயே நாலு. அப்புறம் 'ங'. அதற்கப்புறம் 'ச' — அதிலேயும் cha, chha, ja, jha என்று நாலு. இப்போது 'க' வரிசை நாலு, 'ங', 'ச' வரிசை நாலு ஆகியவற்றைக் கூட்டினால் ஒன்பதாகிறது: 'காதி நவ'. 'க' முதற்கொண்டு ஒன்று, இரண்டு என்று அந்த ஒன்பது எழுத்துக்களுக்கும் நம்பர் கொடுக்கணும். ka-ஒன்று; kha-இரண்டு; ga-மூன்று; gha-நான்கு; ங-ஐந்து; cha-ஆறு; chha-ஏழு; ja-எட்டு; jha-ஒன்பது. ka முதற்கொண்டு jha வரையில் 'காதி நவ' என்பதான ஒன்று முதற்கொண்டு ஒன்பது வரை.

அடுத்தது 'டாதி நவ'. அதாவது, 'ட' முதற்கொண்டு ஒன்பது எழுத்து. ta-ஒன்று; tha (ட்ட)-இரண்டு; da-மூன்று; dha (ட்ஹ)-நான்கு; ண-ஐந்து; tha (த)-ஆறு; thha (த்த)-ஏழு; dha (த)-எட்டு; dhha (த்ஹ)-ஒன்பது.

'பாதி பஞ்ச' என்றால் 'ப' முதற்கொண்டு ஐந்து எழுத்து: pa, pha, ba, bha, ma என்பவை. முறையே இவை 1,2,3,4,5 என்பவற்றைக் குறிக்கும்.

'யாத்யஷ்ட' என்பது 'யாதி அஷ்ட'. 'ய'விலிருந்து எட்டு எழுத்து

என்று அர்த்தம். ய-ர-ல-வ-ச (cha இல்லை; 'சங்கர'வில் வரும் 'ச')-ஷ-ஸ-ஹ என்ற எட்டு எழுத்துக்கள். ய-ஒன்று; ர-இரண்டு... ...ஹ-எட்டு.

இப்போது இம்மாதிரி எழுத்துக்களைக் கொண்ட வார்த்தைகளால் எண்ணிக்கைகளை எப்படிக் குறிப்பது, புரிந்துகொள்வது என்பதற்கு உதாஹரணம் சொல்கிறேன்.

'ஜய' என்ற வார்த்தையை எடுத்துக் கொள்வோம். ஜய சப்தம் எப் போதுமே மங்களமானது, ஆசார்யாளோடு அது விசேஷமாகப் பொருந்துவது என்பதோடு, அது ('ஜய' என்பது) ஓர் எண்ணிக்கை யாகக் கடபயாதி ஸங்க்யையில் சொல்லப்படுவதால் அதை எடுத்துக் காட்டாகப் பார்ப்போம்.

'ஜய' என்பதில் 'ஜ' என்பது 'காதி நவ', 'டாதி நவ' முதலானவற் றில் எங்கே வருகிறது? அதற்கு என்ன வால்யூ (அதாவது எண்ணிக்கை) என்று பார்த்தால், அது முதலாவதான 'காதி நவ'விலேயே, ka-kha-ga-gha-ங-cha-chha-ja என்பதாக, எட்டாவதாக வந்துவிடுகிறது. அதாவது, அது *8* என்ற எண்ணைக் குறிக்கிறது.

'ய' என்பது 'யாத்யஷ்ட' என்பதில் முதல் எழுத்து; அதாவது *1* என்ற எண்ணைக் குறிப்பதாக இருக்கிறது.

ஆகையால் ஜ-ய என்றால் *8-1* என்று வருகிறது.

ஆனால் இந்த ஸங்க்யையில் இன்னொரு ரூல் இருக்கிறது. அதன்படி எண்களைத் தலைகீழாக மாற்றிச் சொல்ல வேண்டும். 'அங்காநாம் வாமதோ கதி:' என்பது அந்த ரூல். 'அங்க' (anka) என்றால் எண் ணிக்கை. 'வாம' என்றால் எதிர்ப்பக்கம், 'reverse-ஆக' என்று அர்த்தம். அதாவது, கடபயாதிப்படி வரும் பல ஸ்தான எண்ணிக்கையைத் தலை கீழாக மாற்றிச் சொல்ல வேண்டும். *1,2,3* என்று வந்தால், அதை *3,2,1* என்று திருப்பிப் போடவேண்டும்...

பகவத்கீதையில் த்யானத்திற்காக ஆஸனம் போட்டுக்கொண்டு ஜபம் பண்ணுவதைச் சொல்லும்போது 'சைலாஜிந-குசோத்தரம்' என்று பகவான் சொல்கிறார்★. 'சைலம்', 'சேலம்' என்றால் துணி. 'சேலை' என்று அதிலிருந்துதான் வந்தது. 'அஜினம்' என்றால் தோல். அதாவது, மான்தோல் அல்லது புலித்தோல். 'குசம்' என்றால் தர்ப்பை. 'சைலாஜினகுசம்' என்று அதே ஆர்டரில் வைத்துக் கொண்டால் ஆஸனமாக முதலில் பூமியில் துணியையும், அதற்கு மேலே தோலை யும், எல்லாவற்றுக்கும் மேலே தர்ப்பையையும் போட்டுக்கொண்டு உட்கார வேண்டுமென்று ஏற்படும். இப்படி உட்கார்ந்தால் என்ன ஆகும்? தர்ப்பை குத்தி அறுக்கும். அடியிலிருக்கிற தோல் வேறே உறுத் தும். அப்புறம் த்யானத்திலா மனஸு நிற்கும்? அதனால் இங்கே ஆசார்யாள் பாஷ்யம் பண்ணும்போது, ஆர்டரைத் தலைகீழாக மாற்றி, முதலில் பூமிமேல் தர்ப்பையைப் பரத்தி, அப்புறம் அதற்கு மேல் மான்தோலோ, புலித்தோலோ போட்டு, கடைசியாக ஒரு

★ VI.11

வஸ்த்ரத்தை எல்லாவற்றுக்கும் மேலே விரித்துக்கொண்டு உட்கார வேண்டும் என்று 'ரிவர்ஸ்' பண்ணிக் கொடுத்திருக்கிறார். இங்கே தலைகீழாக அர்த்தம் செய்ய வேண்டியிருப்பது போலத்தான் அந்த ஸங்க்யையில் எண்களை மாற்றிப் போடவேண்டும்.

அப்படிப் பண்ணும்போது 81 என்று ('ஜய'வுக்கு எண்ணிக்கை) சொன்னது 18 என்றாகும். 'ஜய' என்றால் பதினெட்டு.

18 ஜயப்ரதமான எண்ணிக்கை. அதனால் அந்த உதாஹரணம் காட்டினேன்....

மேளகர்த்தா ராகங்கள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கலாம். ஸம்பூர்ண மாக ஸப்த ஸ்வரங்களையும் ஆரோஹண அவரோஹணங்களில் கொண்ட 72 ராகங்களுக்கு அப்படிப் பேர். அடுத்தடுத்த ராகங்களுக் கிடையில் ஒரே ஒரு ஸ்வரம் வித்யாஸப்படும் விதத்தில், அந்த 72 ராகங் களையும் வரிசைப்படுத்தியிருக்கிறது. வேங்கடமகி என்ற பெரியவர் அப்படி வரிசைப்படுத்தினார். அவர் யாரென்றால் தஞ்சாவூர் நாயக் ராஜ்யம் ஏற்பட மூல புருஷராயிருந்தவரும், அனேக தர்மங்களையும் மஹாதானங்களையும் செய்தவரும், அத்வைத வித்யாசார்யர்களில் ஒரு வருமான கோவிந்த தீக்ஷிதர் என்பவரின் புத்ரர்.

மேளகர்த்தா ராகங்கள் 72-ல் எந்த ராகம் எத்தனாவது என்று கண்டுபிடிக்க வசதியாக அந்த ராகங்களின் பெயர் ஆரம்பத்தில் கடபயாதி ஸங்க்யைப்படிதான் இரண்டு எழுத்துக்கள் இருக்கும். இப்படி ஸரியாய் வரவேண்டுமென்றே சங்கராபரணம், கல்யாணி என்பது போலுள்ள பெயர்களை 'தீர' சங்கராபரணம், 'மேச' கல்யாணி என்றெல்லாம் முதலில் இரண்டு எழுத்துச் சேர்த்துச் சொல்லி யிருக்கும். 'தீ-ர' என்பது சங்கராபரணம் எத்தனாவது மேளமோ அந்த நம்பரைக் குறிப்பிடும். 'மே-ச' என்பது கல்யாணியின் மேள நம்பரைக் குறிப்பிடும்*.

ஆசார்யாள் அவதார தினத்தில் இந்த ஸங்கியையின் ஸம்பந்தத் தைச் சொல்வதற்குமுன் அவர் ஸித்தியடைந்த புண்யதினம் பற்றி 'கடபயாதி' சொல்கிறேன்:

ஆசார்யாள் உள்பட இந்த (காஞ்சி) மடத்தில் ஸ்வாமிகளாக இருந்தவர்களுடைய ஸித்தி தினங்களை வரிசையாகத் தெரிவிப்பதாக 'புண்ய ச்லோக மஞ்ஜரி' என்று ஒரு புஸ்தகம் இருக்கிறது. அதில்

---

* 'தீ (dhhee) ர' என்பதில் 'தீ' என்பது 'த' (dhha)-வின் அடியாக வருவது. Dhha என்பது 'டாதி நவ'வில் 9-ஐக் குறிக்கும். 'ர' என்பது 'யாத்யஷ்ட'ப்படி 2. எனவே, தீ-ர என்பது 9-2. தலைகீழாக்கினால் 29. சங்கராபரணம் 29-வது மேளம்.

'மேச' என்பதில் 'மே' என்பது 'ம'வில் பிறப்பது. 'ம' என்பது 'பாதி பஞ்ச'வில் 5. 'ச' (cha) என்பது 'காதி நவ'வில் 6. மே-ச என்பது 5-6. முன் பின்னாக மாற்ற 65. அதுவே கல்யாணியின் மேள எண்.

55-வது பீடாதிபதிகள் வரை ஒவ்வொருவருடைய பேர், ஊர், ஸித்தி அடைந்த இடம், ஸித்தியான காலம் முதலியவை ச்லோகங்களாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதற்கப்புறம், ஐந்தாறு ஸ்வாமிகளுக்கு அப்புறம் வந்த ஒரு பெரியவர் அதற்குப் 'பரிசிஷ்டம்' என்பதான 'ஸப்ளிமெண்ட்' (பிற்சேர்க்கை) ஒன்று எழுதி, 56-லிருந்து 60 முடிய வான ஐந்து ஸ்வாமிகளைப் பற்றியும் இதேபோலப் புண்ய ச்லோகங் களைக் கொடுத்திருக்கிறார்.

(மூல நூலான 'புண்ய ச்லோக மஞ்ஜரி'யில்) ஆசார்யாளின் ஸித்தி தினத்தைச் சொல்லும் புண்ய ச்லோகம்:

மஹேசாம்சாத் ஜாத: மதுரம உபதிஷ்டாத்வய நய:
மஹா-மோஹ-த்வாந்த ப்ரசமந ரவி: ஷண்மதகுரு: I
பலே ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வாயுஷி சரசராப்தே (அ)பிசகலேர்
விலில்யே ரக்தாக்ஷிண்-யதிவ்ருஷ ஸிதைகாதசி-பரே II

(இதில்) முதல் பாதி ஆசார்ய மஹிமையைச் சொல்வது. ஈச்வராம்ச மாகப் பிறந்தது, அத்வைதத்தைத் தம் பாஷ்யத்தால் மதுரமாக்கி உபதேசித்து, ஷண்மத ஸ்தாபனம் செய்து, அஞ்ஞான இருட்டைப் போக்கி ஞான ஸூர்யனாக ப்ரகாசித்தது ஆகியவற்றைச் சொல்லியிருக் கிறது.

பின்பாதியில்தான் நம் ஸங்கியை ஸமாஸாரம் வருகிறது.

ரக்தாக்ஷி வருஷத்தில் வ்ருஷ மாஸமாகிய வைகாசியில் சுக்லபக்ஷ ஏகாதசியில் ஸித்தியடைந்தாரென்று கடைசி வரியில் plain ஆகவே சொல்லியிருக்கிறது. ரக்தாக்ஷி என்றால் அறுபது வருஷத்திற்கொரு தடவை வருமே, எந்த ரக்தாக்ஷி – என்பதைக் கலியுகத்தில் இத்தனா வது வருஷமாக இருந்த ரக்தாக்ஷி என்று மூன்றாவது வரியில் தெளிவு படுத்தியிருக்கிறது; ஸித்தியானபோது அவருடைய வயஸு என்ன என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த இரண்டு எண்ணிக்கைகளையும்தான் கடபயாதி ஸங்க்யையில் வார்த்தைகளாகக் கொடுத்திருக்கிறது.

'சரசராப்தே' (Saracharaabde) என்பதில் 'ச(sa)-ர-ச(cha)-ர' என்ற வார்த்தைதான் கலியில் எத்தனாம் வருஷம் என்ற எண்ணிக்கையைச் சொல்வது. 'ச(sa)ர' என்றால் அம்பு. 'ச(cha)ர' என்றால் போவது. இப்படி ஏதோ வார்த்தை மாதிரி இருந்தாலும், உண்மையில் அது கடபயாதியில் ஒரு நம்பரைத் தெரிவிப்பதே. 'காதிநவ' ஸூத்ரத்தின் படிக் கொஞ்சம் கணக்குப் போட்டுப் பார்க்கலாம்.

'ச' (sa) என்பது 'யாத்யஷ்ட'வில் ய-ர-ல-வ-ச என்று ஐந்தாவதாக வருகிறது. அதாவது, அது 5. 'ர' என்பது ய-ர என்று இரண்டாவதாக வருகிறது. அது 2. 'ச' (cha) 'காதிநவ'வில் ka-kha-ga-gha-ங-cha என்று வந்து 6 என்ற நம்பரைக் கொடுக்கிறது. கடைசி 'ர'வும் 2 தான். சேர்த்துப் பார்த்தால் ('சரசர' என்பது) 5262 என்றாகிறது. அதைத் தலைகீழாக்க ணும் அல்லவா? அப்போது 2625 என்று கிடைக்கிறது. அதாவது, கலி பிறந்து 2625 வருஷமாக வந்த ரக்தாக்ஷியில் வைகாசி சுத்த ஏகாதசியில் ஆசார்யாள் அவதாரத்தை முடித்தார் என்றாகிறது.

ஒரு காலத்தைக் குறிப்பிட எழுத்துக்களையே எண்களாக்கி 'சரசர' என்பது போன்ற வார்த்தைகளாகச் சொல்வது போலவே மேல்நாட்டி லும் உண்டு என்று தெரிகிறது. அதை chronogram என்கிறார்கள். 'ரோமன் ந்யூமரல்'கள் என்று சொல்லப்படும் இலக்கங்களில் I என்பது 'ஒன்று' ஆகவும், 'ஐ' என்ற எழுத்தாகவும் இருக்கிறது; V என்பது 5 என்ற இலக்கமாகவும், 'வி' என்ற எழுத்தாகவும் இருக்கிறது; X என்பது 10 என்ற இலக்கமாகவும், 'எக்ஸ்' என்ற எழுத்தாகவும் இருக்கிறது. இன் னும் இப்படிப் பல இருக்கின்றன. இப்படியுள்ள எழுத்துக்களை வைத்தே வார்த்தைகளை அமைத்து எண்ணிக்கையைக் குறிப்பிடும் chronogram-களை உண்டாக்குகிறார்களென்று தெரிகிறது.

தமிழிலேகூட 'க' என்றால் 1, 'உ' என்றால் 2, 'ரு' என்றால் 5 என்று இருக்கிறது. 'அவலக்ஷணமே!' என்பதை அவ்வை இந்த ஸங்கேதத்தில் தான், 'எட்டேகால் லக்ஷணமே' என்றாள். அ-8; வ-1/4

ஆசார்யாள் ஸித்தியானது கலியுகத்தின் 2625-வது வருஷம் என்று பார்த்தோம். கலி கி.மு. 3102-ல் பிறந்தது. கலியில் 2625-வது வருஷம் என்றால் கி.மு. 477 ஆகும்.

அப்போது அவருக்கு என்ன வயஸு என்பதை 'பலே ஸ்வஸ்மின் ஸ்வாயுக்ஷி' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'பலே' என்பதில் வரும் 'பல' என்பதில் ஒரு சிலேடை இருக்கிறது. 'ப-ல' என்ற இரண்டு எழுத்துக்கள் இரண்டு எண்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளும்போது, 'தன்னுடைய ஆயுளில் அந்த எண்ணிக்கை கொண்ட வயஸில்' என்று அர்த்தம். 'விலில்யே': லயமடைந்தார், அந்த வயதில் தமது நிஜ ஸ்வரூபமான ப்ரஹ்மத்தில் லயித்துவிட்டார் என்று அர்த்தம் கொடுக்கும்.

'பல' என்பதற்கு இன்னொரு அர்த்தம் 'பழம்' என்பது. ஒரு விதை போட்டால் அதிலிருந்து முளைவிட்டு, செடியாகி, மரமாகி, கடைசி யில் முடிவான பலனாக எது வருகிறதோ அதுதான் பலம் என்னும் பழம். அப்படி, தம்முடைய ஆத்மாவாகவே உள்ள முடிவான பலனில் லயித்துவிட்டார் என்பது இன்னொரு அர்த்தம். 'பலே ஸ்வஸ்மின்': தன்னிலேயே பலன், தான் தானாயிருப்பதிலேயே நிறைவு! யஜ்ஞம், தானம், தபஸ், பக்தி, ஞானம், இன்னம் என்னவெல்லாம் உண்டோ அத்தனைக்கும் பலமான தம்முடைய பரமேச்வர ஸ்வரூபத்திலேயே லயமடைந்துவிட்டார் என்று அர்த்தம்.

'பல' (phala) என்பது எண்ணிக்கையாக இருக்கும்போது என்ன வென்று பார்க்கலாம். 'ப' (pha) என்பது 'பாதி பஞ்ச' என்றதில் pa-pha என்று 2-ம் நம்புரைக் குறிக்கிறது 'ல' என்பது 'யாத்யஷ்ட'வில் ய-ர-ல என்பதாக 3-ம் நம்பராயிருக்கிறது. இரண்டையும் சேர்த்தால் 23. இதை மாற்றிப் போட்டால் 32.

தம்முடைய முப்பத்திரண்டாவது வயஸில் ஜீவயாத்ரையை முடித்து லயமாகிவிட்டாரென்று தெரிந்து கொள்கிறோம்.

ஸித்தி தினத்திலிருந்து அவதார தினத்துக்குத் திரும்பலாம்.

கி.மு. 477-ல் ஸித்தி. அப்போது 32 வயஸு என்றால் அவதாரம் கி.மு. 477 ப்ளஸ் 32-ல். அதாவது கி.மு. 509-ல் ஆசார்யாளின் அவதாரம்.

ஸித்தி ரக்தாக்ஷி வருஷம் என்றும், அவதாரம் நந்தன வருஷம் என்றும் புஸ்தகங்களில் இருக்கிறபடியே கி.மு. 477 ஒரு ரக்தாக்ஷியாகவும் கி.மு. 509 ஒரு நந்தனவாகவும் இருக்கின்றன. தற்போது நடக்கிற 60 வருஷங்கள் வருவது கிறிஸ்து சகாப்தப்படி எந்தெந்த வருஷம் என்று பார்த்து அறுபது அறுபதாகப் பின்னால் தள்ளிக் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தீர்களானால் தெரியும்.

ஒருவர் பிறக்கும் மாஸம், பக்ஷம், திதி ஆகியவற்றைக் கடபயாதி ஸங்க்யையில் குறிப்பிட்டே அவருக்கு நாமகரணம் செய்வதாக மலையாளத்தில் ஒரு வழக்கமுண்டு.

அங்கே ராஜாக்களுக்கு அவர்களுடைய ஜன்ம நக்ஷத்ரத்தையே பேராகச் சொல்வதுண்டு என்று தெரிந்திருக்கலாம். இப்போது (1960-ல்) இருக்கும் மஹாராஜா சித்திரைத் திருநாள். அதாவது அவர் சித்ரா நக்ஷத்ரத்தில் பிறந்தவர். இவருக்கு முந்தி இருந்தவர் மூலம் திருநாள். அதற்கும் முந்தி விசாகம் திருநாள் இருந்தார். ஸ்வாதித் திருநாள் பெயர் செம்மங்குடி ஸ்ரீநிவாஸய்யரால் எல்லாருக்கும் தெரிந்தது. அவர் ஸ்வாதி நக்ஷத்ரத்தில் பிறந்தவர். திருவனந்தபுரம் மஹாராஜாவாக இருந்ததோடு ஸாஹித்ய கர்த்தாவாகவும் இருந்தார். இதெல்லாம் நக்ஷத்ரத்தை மாத்ரம் அப்படியே குறிப்பிட்டு வைத்த பெயர். இப்போது நான் சொன்னது ஸங்கேதமாக மாஸம்-பக்ஷம்-திதிகளை வைத்து நாமகரணம் செய்வது.

ஆசார்யாளுக்கு இந்த முறையில் பேர் வைக்க அப்பா, இன்னும் ஊர்ப் பெரியவர்கள் எல்லோரும் நினைத்தார்கள். அவர் பிறந்தது வைகாசி, அதாவது, இரண்டாவது மாஸம். அது சுக்லபக்ஷம். இரண்டு பக்ஷங்களில் சுக்லபக்ஷம் ஒன்று, க்ருஷ்ணபக்ஷம் இரண்டு. ஆசார்யாள் ஜனனம் ஒன்றாவது பக்ஷம். அன்றைக்குத் திதி பஞ்சமி. அதாவது, ஐந்து. ஆகவே, 2-1-5. அதையே தலைகீழாகக்கி 5-1-2 என்பதற்றைக் கடபயாதி முறையில் குறிப்பிடும் அக்ஷரங்களைச் சேர்த்து அவருக்குப் பெயராக வைத்துவிட வேண்டும் என்று நினைத்தார்கள். அது 'சரசா' என்று (2625-ஐ) சொன்ன மாதிரி தெளிவாக அர்த்தம் தராத எழுத்துத் தொகையாக இருக்கப்படாது; 'பல' என்று (32-ஐயும், பலனையும் ஒருங்கே குறிப்பதாகச்) சொன்னதுபோல் அர்த்தமுள்ள வார்த்தையாகவும், அதாவது வாஸ்தவத்திலேயே மனுஷர்களுக்கு வைக்கும் தெய்வப் பெயராகவும் இருக்கவேண்டும் – என்றும் நினைத்தார்கள்.

அப்படி ஸெலக்ட் பண்ணியதுதான் 'சங்கர' என்பது.

2-ம் மாஸம், 1-ம் பக்ஷம், 5-ம் திதி என்பதைத் திருப்பி 5-1-2 என்பதற்கான எழுத்துக்களைக் கொண்டுதானே இந்தப் பெயரை வைத்ததாகச் சொன்னேன்? அதெப்படி என்று பார்க்கலாம். 'சங்கர' என்பதில் மெய்யெழுத்தான 'ங்'கை நீக்கிவிடவேண்டும். இந்த ஸங்க்யையில் எப்போதும் மெய்யெழுத்துக்கு வால்யூ கிடையாது. அதைத் தள்ளிவிட

வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் ச-க-ர என்று மூன்று எழுத்துக்கள் நிற்கின்றன. 'ச' என்பது 'யாத்யஷ்ட' பிரகாரம் ய-ர-ல-வ-ச என்று 5-ஐக் குறிப்பிடுகிறது. அதுவே பஞ்சமித் திதி. 'க' என்பது 'காதிநவ'வில் முதலாவது எழுத்து. அதனால் அது 1-ஒன்றாவது பக்ஷமான சுக்லபக்ஷத்தைக் காட்டுவது. 'ர' என்பது 'யாத்யஷ்ட' ப்ரகாரம் ய-ர என்பதாக 2. அதுதான் இரண்டாவது மாஸமான வைகாசி.

பரமேச்வரன் இப்படியொரு ஸமயத்தில் போய்ப் பிறந்தாலே, தான் லோக சங்கரனாக விளங்கப் போவதற்குப் பொருத்தமாகப் பேர் வைப்பார்கள் என்று திட்டம் போட்டே அவதார தினத்தை அமைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்!

சங்கர ஜயந்தி எல்லா ஜயந்திகளிலும் விசேஷம்தான் என்று 'ப்ரூவ்' பண்ணுவதுபோல, ஜயந்தியே 'சங்கர' என்று அமைந்திருக்கிறது!

சங்கர ஜயந்தி; ஜயந்தியே 'சங்கர'!

பரமசிவாவதாரமானதால் சிவநாமாவான 'சங்கர'. வைசாக-சுக்ல-பஞ்சமி அவதார தினம் என்று காட்ட 'சங்கர'. 'சம்' என்ற உசந்த சாந்தத்தை உண்டாக்குவதால் 'சங்கர'. ப்ரேமையினால் விளையும் உசந்த சாந்தம்.

மூன்றாவதாகச் சொன்னது எத்தனை நிஜமென்பதற்கு இப்போது நாம் கூடியிருக்கும் இந்தக் கூட்டமே ப்ரத்யக்ஷமான ஸாக்ஷி. அத்தனை பேருக்கும் எத்தனை சாந்தியாயிருக்கிறது? ப்ரேமை நிரம்பியிருக்கிறது? அவர் நேரில் இல்லை. மறைந்து போய் 2500 வருஷமாகப் போகிறது. ஆனாலும் நினைக்கும்போதே, நினைக்கும்போதெல்லாம், பரம சாந்தியைத் தரும் பரம புருஷனாக இருக்கிறார்! இதே மாதிரி ஸினிமாவிலும் கூட்டம் சேர்கிறது. ஆனால் சாந்தி உண்டா? ப்ரேமை உண்டா? இல்லை. காமத்தில் கிளறிவிட்டு அசாந்தி உண்டுபண்ணுவதாகவே இருக்கும். அரசியல் கூட்டம் என்றாலும் நிறைய ஜனங்கள் சேர்கிறார்கள். ப்ரேமை உண்டா? சாந்தி உண்டா? இல்லை. எந்தக் கட்சியையாவது, கொள்கையையாவது திட்டி க்ரோதத்தைக் கிளறிவிடுவதாகவே இருக்கும். ஹர்த்தால், டெமான்ஸ்ட்ரேஷன் என்று ஊரின் சாந்தியையும் குலைப்பதற்குத் தூண்டுவதாகவே இருக்கும். இங்கே இத்தனை உத்ஸவப் பரபரப்பிலும் மனஸுக்குள் பரம சாந்தியாயிருக்கிறது. 'சம் கரோதீதி சம்கர' – இன்பத்தில் பெரிய இன்மான 'சம்' என்னும் சாந்தியை உண்டு பண்ணுவதால் சங்கரர் என்ற பேர் – என்பதற்கு proof-ஆக இந்தக் கூட்டமே இருக்கிறது! இதைவிட பாக்யம் என்ன இருக்கிறது? பணத்திலும் பதவியிலும் இது இல்லை. அவை ஏற ஏற, இருக்கிற சாந்தியும் போய்விடும்! ஆசார்யாளை நினைத்தால் க்ஷணமானாலும் சட்டென்று ஒரு சாந்தி! நினைக்கணுமே! அதற்காகத்தான் உத்ஸவம் பண்ணுங்கள், எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய உத்ஸவமாகப் பண்ணுங்கள் – என்கிறேன்.

ஆசார்யாள் அவதரித்தது வஸந்த காலம். மஹாத்மாக்கள் வஸந்த காலம் மாதிரி ப்ரதிப்ரயோஜனமே எதிர்பார்க்காமல் லோகத்துக்கு

ஹிதம் செய்கிறார்கள் என்று சொன்னவர் அவர்★. அவரும் அப்படிப் பட்டவர்தான். அவர் அவதாரம் பண்ணியது வஸந்த ரிதுவாக இருக்கிறது!

அவர் பிறந்த மாஸம் வைசாகம் - நாம் வைகாசி என்பது. வைசாகம் என்றால் சாகை (கிளை) இல்லாதது. மரம் செடி என்றால் கிளை உண்டு. கொடிதான் கிளையில்லாதது.

வைசாகத்துக்கு மாதவ மாஸம் என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு. சைத்ர மாஸம் 'மது'; வைசாகம் 'மாதவம்'. மாதவி என்பது மல்லிகையின் பெயர். கிளையில்லாமல் மல்லிகைக் கொடியும் 'வைசாக'மாக இருப்பதால், அந்த மாஸத்தின் இரண்டு பேரும் மல்லிகை ஸம்பந்தமுள்ளதாயிருக்கிறது. அது மாத்ரமில்லை. 'வஸந்தம்' என்பதன் அடியாகப் பிறப்பது 'வாஸந்தி' என்ற வார்த்தை. வாஸந்தி என்றும் மல்லிகைக்கே இன்னொரு பெயர்கூட இருக்கிறது.

இப்படி ஒரே மல்லிகை ஸம்பந்தத்தோடு ஆசார்யாளின் அவதார காலம் இருப்பது ரொம்பவும் பொருத்தந்தான். வெள்ளை வெளேரென்று சுத்த ஸத்வ ரூபமாக மல்லிகை இருக்கிறது. வெயில் காலத்தில் குளிர்ச்சி தருவதாகப் புஷ்பிக்கிறது. ஆசார்யாள் ஸம்ஸார வெயிலில் குளிர்ச்சி தருகிற ஒரு பெரிய மல்லிகையாக, சுத்த ஸத்வ அவதாரமாக வந்தவர்.

ஞான மல்லிகையாக வந்து லோகத்துக்கெல்லாம் ப்ரேமை என்கிற 'சம்'மின் ஸுகந்தத்தைச் செய்த சம்கரரின் ஜயந்தியே வஸந்த மாதவ ஜயந்தியாயிருக்கிறது. அது நம் மனஸை எல்லாம் சுத்த வெளுப்பாக்கட்டும்! அன்பின் மணத்தினால் நம் மனஸை நிரப்பட்டும்! அன்பான சிவத்திலேயே ஊறிப்போய் சாந்தமான சிவஞானத்தை நாம் அடையும்படி அனுக்ரஹிக்கட்டும்!

ஞான வெளுப்பில் லயம் அடைய வைக்கும் ப்ரேமையின் ஸுகந்தம்! ஸுகந்தத்தை உள்ளே தீர்க்கமாக இழுப்பது அப்படியே ப்ராணாயாமமாகி லயத்தை உண்டாக்குவதுதானே?

மல்லிகை ஸம்பந்தம் மேலும் சொல்கிறேன்: மடத்தில் ஸ்ரீமுகம் கொடுக்கும்போது முதலில் ஆசார்யாளைப் பற்றி வர்ணிக்கிற வாசகம் நீளமாக வரும். அதன் நடுவில் *'அதுலித ஸுதாரஸ மாதுர்ய கமலாஸன - காமிநீ தம்மில்ல ஸம்புல்ல மல்லிகா மாலிகா நிஷ்யந்த மகரந்த ஜரீ ஸௌவஸ்திக வாக் விஜ்ரும்பணாநந்த துந்திலித மநீஷி மண்டலாநாம்'* என்று வருகிறது. என்ன அர்த்தமென்றால்: கமலாஸனரான ப்ரஹ்மாவின் காமினியாக ஸரஸ்வதி தேவி இருக்கிறாளே, அவளுடைய 'தம்மில்லம்' என்னும் கூந்தல் அலங்காரத்தில் மல்லிகை ஸரங்களை அணிந்திருக்கிறாள். அவற்றிலிருந்து பொழியும் தேன் பெருக்கும் நிகராகாது என்னும்படியாக அப்படிப்பட்ட அம்ருத ரஸம் போன்ற அருமையான வாக்கை ஆசார்யாள் ஆனந்தமாக மலர்த்திக் கொண்டு வித்வத் ஸமூஹத்தையெல்லாம் பூரிக்கும்படிச் செய்கிறாராம்!

★ அருள் உரை 88-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ஆசார்யாள் அளிக்கும் ஆசார்ய லக்ஷணம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

ஆசார்யாளுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வம் லோகத்துக்குத் தெரிவதற்காக ஸரஸ்வதியே அவரிடம் வாக்குவாதம் பண்ணித் தோற்றுப் போய்க் காட்டினாள். அவளை சாரதா பீடம் என்று ச்ருங்கேரியில் ஸ்தாபித்து, அதில் ஸான்னியத்துடன் இருக்கும்படியாக ஆசார்யாள் அமர்த்தினார். பத்துவிதமான ஸன்னியாஸப் பிரிவுகளில் அவளுடைய பெயரிலேயே பாரதி, ஸரஸ்வதி என்று இரண்டை வைத்தார். ச்ருங்கேரியில் பாரதி ஸன்னியாஸிகள். இங்கே (காஞ்சி மடத்தில்) ஸரஸ்வதி ஸன்னியாஸிகள். ஸரஸ்வதி ஸன்னியாஸிகளிலேயே இரண்டு ஸம்ப்ரதாயங்கள் – ஆனந்த ஸரஸ்வதியென்றும், இந்த்ர ஸரஸ்வதியென்றும். இந்த மடம் இந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸம்ப்ரதாயம். ச்ருங்கேரியில் பீடத்துக்குப் பேர் சாரதா பீடம். இங்கே நம் மடத்துக்குப் பேர் சாரதா மடம். ஸரஸ்வதி வெள்ளை வெளேரென்று மல்லிகை மாதிரி இருப்பவள். அவள் சூட்டிக்கொண்டுள்ள மல்லிகையின் மாதுர்யத்தையும் மிஞ்சுவதாக இருக்கிறதாம் ஆசார்யாள் வாக்கு! மல்லிகை மாஸத்தில் பிறந்தவரின் வாக்விசேஷம்!

அவருக்கு மூலமான பரமசிவனுக்கும் மல்லிகை ஸம்பந்தம் அதிகம் உண்டு. அவனே வெள்ளை வெளேரென்று மல்லிகை போல இருப்ப வன்தான். மல்லிகார்ஜுனன் என்றே பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக் கிறான். அந்தப் பெயரில் அவன் இருக்கிற க்ஷேத்ரம் ஸ்ரீசைலம். அந்த ஸ்ரீசைலத்திடம் ஆசார்யாளுக்குத் தனியானதொரு அபிமானம். 'சிவானந்த லஹரி'யில் அவர் ஸ்ரீசைலத்தை விசேஷமாகக் குறிப்பிட்டு ஸ்துதித்திருக்கிறார். நூறு ச்லோகங்கள் கொண்ட அந்த ஸ்துதியில் நடுமையமாக உள்ள 50, 51-வது ச்லோகங்களில் ஸ்ரீசைல மல்லிகார் ஜுனரைச் சொல்லியிருக்கிறார். பக்தி ஸ்தோத்ரமாகச் செய்த 'சிவா னந்த லஹரி'யில் மஹா சிவ க்ஷேத்ரமான ஸ்ரீசைலத்தைச் சொல்லியிருப் பது ஓரளவு எதிர்பார்க்கக்கூடியதே. இதைவிட விசேஷம் – ஒரே யோக மாக, ஞானமாக அவர் பண்ணியுள்ள 'யோக தாராவளி' என்ற ப்ரகர ணத்தில்கூட, ஸ்ரீ சைலத்தைக் குறிப்பிட்டிருப்பதுதான். 'எப்போது என் உடம்பைச் சுற்றிக்கொண்டு கொடிகள் படர்ந்துகொண்டும், காதிலேயே பக்ஷிகள் கூடு கட்டிக்கொண்டும் இருக்கும்படி தன்னை மறந்து ஸமாதி யில் முழுகி உட்கார்ந்துகொண்டிருப்பேன்?' என்று அதிலே கேட்கும் போது, 'இந்த மாதிரி ஸ்ரீசைல மலையுச்சிக் குஹையில் எப்போது உட்கார்ந்திருப்பேன்?' என்றே கேட்கிறார்! 'ஸ்ரீ சைல ச்ருங்க குஹரேஷு' என்கிறார்★.

மல்லிகையாக ஈச்வரனே இருக்கிறான் – ஸ்ரீசைலத்தில். அந்த மல்லிகைக் கொடி அர்ஜுன மரத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு படர்ந்திருக்

★ ச்லோகத்தின் முழு வடிவம்:

ஸித்திம் ததாவித மனோவிலயாம் ஸமாதௌ
ஸ்ரீசைல, ச்ருங்க குஹரேஷு கதோபலப்ஸ்யே!
காத்ரம் யதா மம லதா: பரிவேஷ்டயந்தி
கர்ணே யதா விரசயந்தி ககாச்ச நீடாந்!!

(யோகதாராவலி – 28)

கிறது. அதுதான் மல்லிகார்ஜுனம். அர்ஜுனம் என்பது மருத மரம். அதை ஸ்தல வ்ருக்ஷமாகக் கொண்ட மூன்று க்ஷேத்ரங்கள் இருக்கின்றன. வடக்கில் ஆந்த்ர தேசத்தில் இருப்பதுதான் ஸ்ரீசைலம். அது மல்லிகார் ஜுனம். பாதாள கங்கை என்கிற க்ருஷ்ணா தீரத்தை ஒட்டியிருப்பது அது. மத்தியில் இருப்பது திருவிடை மருதூர். மத்யார்ஜுனம், இடை மருதூர் என்றே பெயர் பெற்றது. காவேரிக் கரையில் சோழ மண்டலத் திலிருப்பது. தெற்கே இருப்பது திருப்புடைமருதூர் என்னும் புடார் ஜுனம். தென்பாண்டி நாட்டில், தாம்ரபர்ணிக் கரையில் அது இருக் கிறது.

மரத்தில் கொடி படர்கிறது என்றால் என்ன தாத்பர்யம்? 'ஸ்தாணு' என்று பட்ட கட்டையாக அசையாமலிருக்கிற சிவத்தை ஆச்ரயித்தே சக்தியான அம்பிகை படர்ந்து ஸ்ருஷ்டியை உண்டாக்குகிறாள் என்று தாத்பர்யம். நம்மிலே புத்தி சக்தி என்ற மேதாவாக இருப்பவள் அவள் தான். அந்த புத்தி சக்தி சுத்த ஆத்ம தத்வமான சிவத்தைச் சுற்றிப் படர வேண்டும். அதுதான் மல்லிகைக் கொடி அர்ஜுன வ்ருக்ஷத்தைச் சுற்றிப் படர்வது. அர்ஜுனம் என்றால் வெளுப்பு. பரம நிர்மலமாயிருக்கும் சிவ தத்வம் அப்படியிருக்கிறது.

அர்ஜுனமரம் – சிவம், மல்லிகைக் கொடி – அம்பாள் என்பது ஒரு விதத்தில், மல்லிகைக் கொடியில் புஷ்பித்த மல்லிகைப் புஷ்பமே சிவம், அந்தப் புஷ்பத்தை மொய்த்து, மொய்த்து, அதன் தேனைக் குடித்து அதிலேயே மயங்கி லயித்துக் கிடக்கிற வண்டு அம்பாள் என்று இன் னொரு விதத்தில் சொல்வது. வண்டுக்குப் பேர் ப்ரமரம். ஸ்ரீ சைலத்தில் அம்பாளுக்கு ப்ரமராம்பா என்றே பேர். மல்லிகார்ஜுனரை, ஈச்வர மல்லிகையை மொய்த்துக் கொண்டிருக்கும் ப்ரமர அம்பா!

இதைப் பற்றி நீளமான ச்லேஷாலங்காரமாக (சிலேடை அணியாக) ஆசார்யாள் சிவானந்த லஹரியில் சொல்லியிருக்கிறார்★:

ஸந்த்யாரம்ப-விஜ்ரும்பிதம் ச்ருதி-சிரஸ்தாநாந்தராதிஷ்டிதம்
ஸப்ரேம-ப்ரமராபிராம-மஸக்ருத் ஸத்வாஸநா சோபிதம் ॥
போகீந்த்ராபரணம் ஸமஸ்த ஸுமந: பூஜ்யம் குணாவிஷ்க்ருதம்
ஸேவே ஸ்ரீகிரி மல்லிகார்ஜுந மஹாலிங்கம் சிவாலிங்கிதம் ॥

ஒவ்வொரு Phrase-க்கும் (சொற்றொடருக்கும்) இரண்டு அர்த்தம் வைத்துப் பண்ணியிருக்கிறார். ஒன்று மல்லிகையைக் குறிக்கும், மற்றது ஈச்வரனைக் குறிக்கும்.

'ஸந்த்யாரம்ப விஜ்ரும்பிதம்': மல்லிகையைக் குறிக்கும்போது, ஸந்தி வேளை ஆரம்பிக்கும்போது மலர்வது என்று அர்த்தம். ஈச்வர னைக் குறிக்கும்போது, ஸந்தி ஆரம்பத்தில் நாட்யம் பண்ணுவதால் தம்மை நன்றாக வெளிப்படுத்திக் கொள்பவர் என்று அர்த்தம்.

'ச்ருதி-சிரஸ்தாநாந்தராதிஷ்டிதம்' – மல்லிகையானால், 'காதிலும் தலையிலும் சூட்டிக்கொள்ளப்படுவது'. ஈச்வரனானால், 'ச்ருதியான

★ 50-வது ச்லோகம்.

வேதத்தின் சிரஸான உபநிஷத்தில் உறைபவர்'.

'ஸப்ரேம ப்ரமராபிராமம்' – மல்லிகையானால் 'ஆசையோடு வரும் வண்டினால் அழகுறுவது'. ஈச்வரனானால், 'ப்ரேமை கொண்ட ப்ரமராம்பிகையினால் சோபிக்கிறவர்.

'அஸக்ருத் ஸத்வாஸநா சோபிதம்' – மல்லிகையானால், 'எப்போதும் ஸுகந்தத்தோடு விளங்குவது'. ஈச்வரனானால், 'எப்போதும் ஸாதுக்களின் புண்ய வாஸனையில் சோபை பெற்றவர்'. ஸாதுக்களின் பக்தி 'ஸெண்ட்' போடுவது போல் ஸ்வாமிக்கு வாஸனையாக இருக்கிறது!

'போகீந்த்ராபரணம்' – மல்லிகையானால், 'நன்றாக போகங்களை அனுபவிப்பவர்கள் அலங்காரமாகச் சூட்டிக் கொள்வது'. (அல்லது) மல்லிகை வாஸனைக்காக பாம்புகள் வந்து அதைச் சூழ்ந்துகொள்வதாகவும் சொல்லலாம். ஈச்வரனாக வைத்து அர்த்தம் பண்ணும்போது, 'சிறந்த பாம்புகளை ஆபரணமாக உடையவர்'. 'போகி' என்றால் பாம்பு என்றும் அர்த்தம்.

'ஸமஸ்த ஸுமந: பூஜ்யம்' – மல்லிகையானால், 'எல்லாப் புஷ்பங்களுக்குள்ளும் உயர்வானதாகப் போற்றப்படுவது'. ஈச்வரனானால், 'ஸகல தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்படுபவர்'. 'ஸுமன'ஸுக்கு ஓர் அர்த்தம் 'புஷ்பம்', இன்னொரு அர்த்தம் 'தேவர்'.

'குணாவிஷ்க்ருதம்' – மல்லிகையானால் 'கயிற்றால், நாரினால், நன்றாக எடுத்துக் காட்டப்படுவது.' 'குணம்' என்றால் கயிறு. உதிரி உதிரியாயிருக்கும் புஷ்பத்தை நாரால் தொடுத்தால்தானே அது ஒன்று சேர்ந்து அழகாக விளங்குகிறது? அதனால் 'குணாவிஷ்க்ருதம்'. ஈச்வரனாக வைத்துச் சொல்லும்போது, உத்தம குணங்களால் சிறப்புற்று விளங்குபவர் என்று அர்த்தம்.

'இப்படிப்பட்டவராக, சிவா என்னும் அம்பாளால் ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டு விளங்குகிற ஸ்ரீசைல மல்லிகார்ஜுனரை வணங்குகிறேன்' என்று முடிக்கிறார்:

ஸேவே ஸ்ரீகிரி மல்லிகார்ஜுன மஹாலிங்கம் சிவாலிங்கிதம்

மல்லிகைப் புஷ்பம், மாம்பழம் இரண்டும் வஸந்த வைசாகத்தில் விசேஷமாக உண்டாவது. ஆசார்யாள் சுத்த ஸத்ய மல்லிகையாகவும், அத்வைத ரஸ பரிதமான ஞான மாம்பழமாகவும் இருந்தவர். 'ஞானப் பழம்' என்கிறார்களே அதுவாக!

அவதார தின, ஸித்தி தின ச்லோகங்களில் கி.மு. 6-5 நூற்றாண்டுகள்: ஆசார்யாள் அவதாரம் கி.மு.509-ல் என்று சொன்னேன். 'பலே ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வாயுஷ்யமபி சரசராப்தே (அ)பி கலேர்-விலில்யே' என்ற ('புண்ய ச்லோக மஞ்ஜரி') ச்லோகத்தைக் காட்டி, 'கலியில் 2625-ம் வருஷம், தம்முடைய முப்பத்திரண்டாம் வயதில் ஆசார்யாள் ஸித்தியானதாக இதற்கு அர்த்தம். கலி கி.மு.3002-ல் பிறந்ததால் கலியில் 2625 என்றால் கி.மு. 477. அப்போது 32 வயஸு என்றால் அவதாரம் கி.மு. 509 என்றாகிறது' என்றேன்.

ஸித்தியான வருஷத்தைக்கொண்டு அதோடு 32 கூட்டித்தான் அவதார காலத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றில்லை. அவதார தினத்தையே நேராகச் சொல்வதாக இன்னொரு ச்லோகம் இருக்கிறது. ஸித்தி ச்லோகத்தை quote பண்ணும் ('ஸுஷமா' என்கின்ற) புஸ்தகத்திலேயே இதையும் quote பண்ணியிருக்கிறது. தற்போது முழுசாகக் கிடைக்காததும், ஆனாலும் ரொம்பப் பழமை வாய்ந்ததாகக் கருதப் படுவதுமான 'ப்ராசீன சங்கர விஜய'த்திலுள்ள ச்லோகம் இது என்று தெரிகிறது.

திஷ்யே ப்ரயாத்யநல-சேவதி-பாண-நேத்ரே
யோ நந்தநே திநமணாமவுதகத்வபாஜி ।
ராதே(அ)திதேருடுநி நிர்கதம்-அஸ்த்ர-லக்நே
('அஸ்க்ர லக்நம்' ஸரிதானா என்பதற்கு அப்புறம் வருகிறேன்.)
(அ)ப்யாஹூ தவாந் சிவகுருஸ்-ஸ ச சங்கரேதி ॥

கடைசிப் பாதத்தில், 'இன்ன தினத்தில் பிறந்த குழந்தைக்கு சிவகுரு சங்கரன் என்று பேர் வைத்தார்' என்ற விஷயம் சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு முந்திய பாதத்தில் 'ராதே' என்றால் 'வைசாக மாஸத்தில்' என்று அர்த்தம். 'அதிதேருடு', அதாவது, 'அதிதே : உடு' என்றால் அதிதி என்ற தேவதையின் நக்ஷத்ரமான புனர்வஸு. வால்மீகியும் ராமாவதாரம் புனர்வஸுவில் நிகழ்ந்ததை 'நக்ஷத்ரே அதிதி தைவத்யே' என்றே சொல்லியிருக்கிறார். அஸ்த்ர-லக்னம் என்றால் தனுர் லக்னம். 'இது ஸரியான பாடமில்லை; 'அங்க லக்னம்' என்பதே ஸரி' என்று சொல்வதுண்டு. ஏனென்றால் வைசாக மாஸத்தில் தனுர் லக்னம் ராத்ரி வேளையில்தான் வரும். ஆசார்யாளோ நடு மத்யானம் பிறந்தவர். அப்போது மேஷம்-ரிஷபம்-மிதுனம்-கடகம் என்று நாலாவதாக வரும் கடக லக்னமாகவே இருக்கும். அதுதான் அங்க-லக்னம் என்கிறார்கள்.

அங்கம் என்பது நான்கைக் குறிக்கும்:

'கடபயாதி' ஒருவிதமான ஸங்கேத எண்ணிக்கை என்றால், இன்னொரு விதமான ஸங்கேதக் கணக்கும் உண்டு. அதாவது ஒவ்வொரு எண்ணிலும் சிறப்பாக என்ன வஸ்து இருக்கிறதோ அதையே அந்த எண்ணுக்குப் பதில் சொல்லிவிடுவது. கண்கள் இரட்டைதானே? அதனால் 'நேத்ரம்', 'நயனம்' என்று சொல்லிவிட்டால் 2 என்று அர்த்தம். 'முத்தீ' என்று சங்ககாலத் தமிழிலேயே சொல்லப்படும் மூன்று விதமான அக்னிகளை பிராமணன் உபாஸிக்க வேண்டும். ஆகையால் அக்னியின் பெயரைச் சொன்னால் 3. ஆறு ருதுக்கள் இருப்பதால் 'ருது' என்றால் 6. ஸப்த ரிஷிகள் இருப்பதால் 'ரிஷி' என்றால் 7. இம்மாதிரி சதுர் வேதங்கள் இருப்பதால் 'வேதம்' என்றால் 4. ரதம்-கஜம்-துரகம்-பதாதி என்று ஸைன்யத்தில் நாலு அங்கங்கள் இருப்பதால் அங்கம் என்றாலும் 4. 'அங்க லக்னம்' நாலாவதான கடகம்.

ச்லோகத்தின் இரண்டாம் பாதத்தில், நந்தன வருஷத்தில், தினமணியான ஸூர்யன் உதங்-முகம் எனப்படும் வடக்காக உத்தராயணத்தில் உள்ளபோது அவதாரம் என்ற விஷயம் சொல்லியிருக்கிறது.

முதல் பாதத்தில் கலியில் இத்தனாம் வருஷம் என்பது வருகிறது. 'திஷ்யே' என்று ஆரம்பிப்பதற்குக் 'கலியுகத்தில்' என்று அர்த்தம். 'திஷ்யம்' என்பதற்குக் கலி என்று ஓர் அர்த்தம்.

'திஷ்யே ப்ரயாதி அநல-சேவதி-பாண நேத்ரே' — 'திஷ்யே ப்ரயாதி' என்றால் 'கலியுகம் முன்னேறிக்கொண்டு போகும்போது'.

'அநல-சேவதி-பாண-நேத்ர' என்பதுதான் சற்றுமுன் நான் சொன்ன ஸங்கேதக் கணக்குப்படி எத்தனாம் வருஷம் என்று தெரிவிப்பது. 'அநல' என்றால் அக்னி. 'அக்னி' என்றால் 3 என்று தெரிந்து கொண் டீர்களல்லவா? 'சேவதி' என்றால் நிதி. நவநிதிகள் உண்டாதலால் சேவதி என்பது 9. பாணம் என்றால் 5. பஞ்ச பாணம் என்று மன்மதன் ஐந்து பாணம்தானே வைத்திருக்கிறான்? 'நேத்ர' என்பது 3-9-5-2 : 3952. கடபயாதி ஸங்கியையில் 'அங்கானாம் வாமதோ கதி:' என்றாற் போலவே இங்கேயும் தலைகீழாகத் திருப்பிப் போடணும். அப்படிப் போட்டால் 2593. கலியில் 2593-ம் வருஷம். கலி பிறந்தது கி.மு. 3102. அப்படியானால் கலி 2593 என்பது 3102 மைனஸ் 2593. அதாவது கி.மு. 509.

மாற்றுக் கருத்து (கி.பி. 788-820): ஆனால் இது ஒன்றுதான் ஆசார் யாள் காலத்தைப்பற்றிய முடிவு என்றில்லாமல் இன்னும் பலவிதமான அபிப்ராயங்கள் இருந்து வருகின்றன. 'ஓரியன்டலிஸ்ட்'கள் என்பதாகக் கீழ்த்திசை நாட்டு விஷயங்களை ஆராய்ச்சி பண்ணும் மேல்நாட்டுக் காரர்கள் ஆசார்யாள் கி.பி. 788-ல் பிறந்து, 32 வருஷம் ஜீவித்து, கி.பி. 820-ல் ஸித்தியானாரென்று முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். அந்த அபிப்ரா யம்தான் ஸரியென்றே நம்மவர்களிலும் படிப்பாளிகளாவுள்ளவர்களில் பெரும்பாலார் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சரித்ர புஸ்தகங்களி லெல்லாம் Sankara's Age என்றால் 788-820 A.D. என்றே போட்டு, அப்படித்தான் எல்லாரும் படித்து நம்பி வருகிறார்கள்.

கி.மு. 509-477 என்று நான் சொன்னதற்கும் கி.பி. 788-820 என்று சொல்வதற்கும் நடுவே சுமார் 1300 வருஷம் இடைவெளி இருக்கிறது:

நம்முடைய தேசத்திலேயே ஆசார்யாளின் அவதார காலத்தைக் குறிப்பதாக இன்னொரு ச்லோகம் வழங்கி வந்திருக்கிறது. அதன்படி கி.பி. 788 என்றே ஆகும். வெள்ளைக்காரர்களும் இதைத்தான் அஸ்திவாரமாக வைத்துக்கொண்டு, அதற்கு மேலே தங்களுடைய ரிஸர்ச் முடிவுகளாகவும் அனேகம் சொல்லி, கி.பி. 788-820தான் என்று தீர்மானமாக முடித்திருக்கிறார்கள்.

இந்த ச்லோகத்தில் 'நிதிநாகேபவஹ்ந்யப்தே' என்று கலியில் எத்தனாம் வருஷமென்பதைச் சொல்லியிருக்கிறது☆. 'நிதி-நாக-இப -வஹ்நி-அப்தே.' நவநிதிகளாதலால், நிதி—). நாக: வாஸுகி, தக்ஷன் முதலாக அஷ்ட நாகங்கள். நாகம் என்றால் யானை என்றும் அர்த்தமுண்டு. அஷ்ட திக் கஜங்கள் என்பதாக அதுவும் எட்டுதான். அதனால் இங்கே 'நாக' என்பது 8. 'இப' என்றாலும் யானைதான்.

☆நிதிநாகபவஹ்ந்யப்தே விபவே மாஸி மாதவே ।
சுக்ல திதௌ தசம்யாந்து சங்கரார்யோதய: ஸ்ம்ருத: ॥

ஆகையால் அதுவும் 8. 'வஹ்நி' என்றால் அக்னி. அது 3. ஆகையால் இந்த சொற்றொடர் 9883 என்ற எண்ணிக்கையைத் தருகிறது. தலைகீழாக 3889. கலியில் 3889 என்றால் கிறிஸ்து சகாப்தப்படி 3889 மைனஸ் 3102. அதாவது கி.பி. 787.

ஆசார்யாள் அவதாரம் கி.பி. 788 என்று நம்பிக்கை இருப்பதைச் சொன்னேன். இந்த ச்லோகத்தை வைத்துத்தான் அந்த நம்பிக்கை.

788 என்றேன். 787 என்று ஒரு வருஷம் ஏன் குறைச்சலாக வருகிற தென்றால்...

இங்கிலீஷ் வருஷம் ஜனவரியிலும், இந்திய வருஷம் சாந்த்ரமானமா னால் மார்ச் மத்தியிலிருந்து ஏப்ரல் மத்திக்குள்ளும் ஸௌரமானமா னால் ஏப்ரல் மத்தியையொட்டியுமே பிறப்பவை. அதாவது எந்த 'மான'மானலும் ஓர் இந்திய வருஷத்திலேயே இரண்டு இங்கிலீஷ் வருஷங்களின் பகுதிகள் வந்துவிடும். நம்முடைய தனுர்மாஸம் வரை யில் ஓர் இங்கிலீஷ் வருஷம், அப்புறம் பங்குனி முடிய இன்னொரு இங்கிலீஷ் வருஷம் என்று இருக்கிறது. அதனால் ஒவ்வொரு இந்திய வருஷத்துக்கும் '...' to '...' என்று அடுத்தடுத்த இரண்டு இங்கிலீஷ் வருஷங்களைக் குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. நடக்கும் நம்முடைய சுபக்ருத் வருஷத்தை 1962 to 1963 என்கிறோம் ●. இம்மாதிரி கலி 3889 என்பதும் இங்கிலீஷ் வருஷம் கி.பி. 787 to 788-ஆக இருந்திருக்க வேண்டும்.

788 என்று நம் தேசத்திலுள்ள ச்லோகப்படி எடுத்துக்கொண்டு, அப்புறம் ஓரியண்டலிஸ்டுகளும், அவர்கள் சொல்வதையே வேதவாக் காக எடுத்துக்கொள்ளும் நம்மவர்களும் அத்ற்கு ஆதரவாக வேறு காரணங்கள் காட்டுகிறார்கள்.

'இன்னின்னாருடைய பேர்கள் அல்லது இன்னின்னாருடைய கொள்கைகள் பற்றி ஆசார்யாளின் புஸ்தகங்களில் வருகிறது. அதனால் அவர்களுக்குப் பிற்பாடுதான் ஆசார்யாள் வந்திருக்க வேண்டும். அவர்களுடைய காலத்தைப் பார்க்கும்போது ஆசார்யாள் காலம் கி.மு. 506 - 477-ஆக இருக்கவே முடியாது' என்று அந்த ஆராய்ச்சிக் காரர்கள் சொல்கிறார்கள். இவற்றில் புத்தர் காலம் சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் (ஆசார்யாளின் அவதாரமாகச்) சொல்லும் கி.மு. 509-க்கு ரொம்பக் கிட்டே வந்துவிடுகிறது. ரொம்பக் கிட்டே என்ன? ஸமகாலமே ஆகி விடுகிறது. 'புத்தர் காலம் ஏறக்குறைய கி.மு. 560-லிருந்து 480 வரை. அவர் எண்பது வயஸு இருந்தவர்' என்று இந்த ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் முடிவு பண்ணி அப்படித்தான் ஹிஸ்டரிப் புஸ்தகங்களிலெல்லாம் ஏறியிருக்கிறது. அதாவது புத்தரின் ஐம்பதாவது வயஸில் ஆசார்யாள் பிறந்து ஏறக்குறைய அவர் நிர்வாணமான ஸமயத்திலேயே தாமும் நிர்வாணமாயிருக்க வேண்டும்! புத்தருக்குப் பிறகுதான், அதாவது, சாஸ்த்ரஜ்ஞர்கள் சொல்கிறபடியான சங்கரரின் காலத்துக்குப் பிறகு தான் புத்த மதம் அனேக ராஜாங்கங்களின் ஆதரவில் ப்ரசாரமாகி,

● இப்பகுதி 1963 சிவராத்ரியை அடுத்து ஒரு சம்பாஷணையில் கூறியது.

இருநூறு முன்னூறு வருஷத்துக்கப்புறம் அசோக சக்கரவர்த்தியால் நாலா திசையிலும் பரப்பப்பட்டது. இப்படியிருக்கும்போது சங்கரர் காலத்திலேயே பௌத்தம் தலை சாய்ந்தது என்றால் எப்படி ஸரியாகும்? — என்று ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். பௌத்தமதம் நெடுங்காலம் பரவிய பிறகே குமாரில பட்டர் பிறந்து அதை நிறையக் கண்டனம் பண்ணி, அதற்கும் அப்புறம்தான் ஆசார்யாள் பாக்கியும் அதைக் கண்டித்தது என்று சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களே ஏராளமான ஆதாரங்களைக் கொண்டு ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். அப்படி ஒப்புக்கொண்டும் இப்படி புத்தருக்குக் காண்டெம்பரரியாக அவர்கள், ஆசார்யாளைச் சொல்வது ஒவ்வாமலிருக்கிறது என்கிறார்கள்.

குமாரிலபட்டரின் கடைசிக் காலத்தில் ஆசார்யாள் அவரை ஸந்தித்திருக்கிறார். அதைக் கதை என்று விட்டு விட்டாலும் மீமாம்ஸையில் 'பாட்ட மதம்' எனும் குமாரில பட்டரின் கொள்கைகளை ஆசார்யாள் நன்றாகத் தெரிந்து வைத்துக்கொண்டு பாஷ்யங்களில் கண்டித்திருக்கிறார். அதனால் இவர் அவருக்குக் 'காண்டெம்பரரி' அல்லது பிற்காலத்தவர். அந்தக் குமாரிலபட்டர் காளிதாஸனிலிருந்து மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறார்.

குமாரிலர் காட்டும் காளிதாஸனின் மேற்கோள் (மனஸ்ஸாக்ஷி ப்ரமாணம்): தர்மத்தை நிச்சயிப்பதற்கு எதெது ப்ரமாணம் என்று அவர் (குமாரிலர்) ஜைமினியின் மீமாம்ஸா ஸூத்ரத்திற்கு விளக்கமாக எழுதியுள்ள 'தந்த்ர வார்த்திகத்'தில் அலசிப் பார்த்திருக்கிறார். மனு ஸ்ம்ருதியிலேயே இந்த விஷயம் விசாரித்து அபிப்ராயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மனு,

'வேதோ (அ)கிலோ தர்ம மூலம் ஸ்ம்ருதி சீலே ச
தத்விதாம் ।
ஆசாரச்சைவ ஸாதூநாம் ஆத்மநஸ்துஷ்டிரேவ ச'

என்று தர்ம ப்ரமாணங்களை ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாக, முதலில் வேதம், அப்புறம் தர்ம சாஸ்த்ரம், அப்புறம் ஸத்துக்களின் நடவடிக்கை, கடைசியாக நம் மனஸுக்கே, 'ஸரியாய்த்தாண்டாப்பா பண்ணியிருக்கோம்' என்று த்ருப்தி உண்டாக்கும் ஸொந்த அபிப்ராயம் என்று வரிசைப்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறார். ரூபத்தை அறிய நம்முடைய கண் ப்ரமாணமாயிருக்கிறது. சப்தத்தை அறியக் காது ப்ரமாணம். தர்மத்தை அறிய? அது நம் இந்த்ரியத்துக்கு அகப்படுமா? அகப்படாது. அதனால் ச்ருதிதான் ப்ரமாணம். தர்மாதர்மங்களை அறிய வேதத்தைப் பார்த்து அந்தப்படிதான் பண்ணணும். ஸரி, வேதத்தில் நாம் தேடுகிற தர்ம விஷயம் அகப்படவில்லையென்றால்? அப்போது அடுத்த அதாரிடியான ஸ்ம்ருதியைப் பார். ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி இரண்டிலும் முடிவு தெரியாவிட்டால்? இம்மாதிரி விஷயத்தில் ஸதாசார ஸம்பன்னர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள், செய்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து அதுவே ப்ரமாணம் என்று எடுத்துக்கொள். அவர்களும் இந்த விஷயத்தில் ப்ரவேசிக்கவில்லை, எதுவும் சொல்லவில்லை, செய்யவில்லை என்றால் என்ன செய்ய? ஸரி, உன் மனஸை

நடுநிலையாய், நிஷ்பக்ஷபாதமாய் வைத்துக்கொண்டு அதற்கு என்ன தோன்றுகிறது என்று பார். ஸொந்த த்வேஷாபிமானங்கள் கலக்காமல் சுத்தமாக ஓர் அபிப்ராயத்துக்கு வா. உனக்குக் கொஞ்சங்கூட உறுத்த லில்லாமல் அது த்ருப்தி தரணும்... அப்போது, வேறே வழியில்லாத தால் இதோ என் அந்தஃகரண சுத்தமாக இப்படித் தோன்றுவதே ஸரி என்று அனுஸரிக்கிறேன்' என்று அப்படிப் பண்ணிவிட்டுப் போ. அதாவது உன்னுடைய அந்தஃகரணமே வேறொரு ப்ரமாணமுமில்லாத போது ப்ரமாணம் என்று, பண்ணிவிட்டுப்போ! — இப்படி மனு சொல்கிறார்.

இந்த ரீதியில் கடைசியாய் வரும் மனஸ் ஸாக்ஷியின் ப்ராமாண்யத் தைக் குமாரில பட்டர் விசாரிக்கும்போதுதான் காளிதாஸனை அதற்கு ஸாதகமாக quote செய்திருக்கிறார்.

சாகுந்தல நாடகத்தில் துஷ்யந்தன் வாயிலாக இதைப்பற்றிக் காளிதாஸர் சொல்லியிருக்கிறார். க்ஷத்ரியனான துஷ்யந்தனுக்கு ரிஷி குமாரியாகக் கண்வரின் ஆச்ரமத்தில் வளரும் சகுந்தலையைப் பார்த்த வுடன் ப்ரேமை உண்டாகிறது. 'பிராமண கன்னிகையிடம் க்ஷத்ரிய னுக்கு ப்ரேமை ஏற்படுவது தப்பல்லவா?' என்று நினைக்கிறான். அப்போதுதான், 'ஸத்துக்களின் மனஸு (அந்தஃகரணம்) ஏதோவொன் றில் ப்ரவேசித்துவிட்டால், ஏதோவொன்றிடம் பரியம் வைத்துவிட் டால், அது தர்ம விரோதமாயிருக்க முடியாது. நம்முடைய மனஸில் இப்படியொரு ப்ரேமை எழும்பிற்றென்றால் அது தர்மப்படியான தாகவே இருக்க வேண்டும்' என்று நினைத்துத் தன் ப்ரேமையில் தப்பிருக்காது என்று தீர்மானிக்கிறான். வாஸ்தவத்திலும் சகுந்தலை விச்வாமித்ரர் பிராமண ரிஷியாக ஆவதற்குமுன் ராஜரிஷியாகத் தபஸ் செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் அவருக்கும் மேனகைக்கும் பிறந்தவள் தான். அதனால் க்ஷத்ரிய துஷ்யந்தன் அவளிடம் ப்ரியம் கொண்டதில் சாஸ்த்ர விரோதமாக எதுவுமில்லை.

இந்த இடத்தில் துஷ்யந்தன், 'ஸதாம் ஹி ஸந்தேஹ-பதேஷு வஸ்துஷு ப்ரமாணம்-அந்தஃகரண-ப்ரவ்ருத்தய:' என்கிறான்●. 'இப்படியா, அப்படியா என்று ஸந்தேஹமாயிருக்கும் விஷயங்களில் ஸத்துக்களின் அந்த ஃகரணம் எப்படிப் போகிறதோ அதுவே ப்ரமாணம்' என்கிறான்.

மனஸ்ஸாக்ஷியும் கடைசி பக்ஷத்தில் ஒரு ப்ரமாணமாகிறது என்பதற் குக் குமாரிலபட்டர் காளிதாஸனின் இந்த வாக்யத்தை ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார். அதனால் அவர் காளிதாஸனுக்கு அப்புறம் வந்தவர் என்பது நிச்சயமாகிறது. ஆகவே ஆசார்யாளும் அப்படித்தான் இருந் திருக்க வேண்டும். மேல் நாட்டு ஆராய்ச்சிக்காரர்களின் அபிப்ராயப் படி, காளிதாஸன் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிற்பட்டவர்தான். அவர், விக்ரமாதித்யனின் காலத்தவர் என்றால் அந்த விக்ரமாதித்யன் இருந்தது கி.மு. முதல் நூற்றாண்டில். விக்ரம (விக்ரமாதித்ய சகாப்தம்) ஆரம்பிப்பது கி.மு. 57-ல். இதற்கு ரொம்பத் தள்ளி கி.பி. நாலாம்

● *சாகுந்தலம் – I. 1. ச்லோகம் 19.*

நூற்றாண்டுக்காரனான சந்த்ரகுப்த விக்ரமாதித்யனின் காலத்தில்தான் காளிதாஸர் இருந்தார் என்றும், அல்லது இன்னும் பின்னால்தார் இருந்தார் என்றுங்கூடச் சொல்ல ஆதாரங்களிருக்கின்றன. 'திங்நாக' என்று காளிதாஸன் 'மேகஸந்தேச'த்தில் திக்-கஜங்களைச் சொல்வதில்■ பௌத்தத்தின் ஒரு பிரிவான 'வைபாஸிகம்' என்பதை உருவாக்கிய திங்நாகரையும் சிலேடையாகப் பரிஹாஸம் பண்ணியிருக்கிறாரென்று அபிப்ராயமிருக்கிறது. அந்தத் திங்நாகரோ கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டுக் காரர். ஆகையால் அதுவரை காளிதாஸனின் காலத்துக்குக் கீழ்வரம்பு கட்ட இடமிருக்கிறது. ஆனபடியால் ஆசார்யாளின் காலம் கி.மு. ஆறாம்-ஐந்தாம் நூற்றாண்டு என்ற சாஸ்த்ரஜ்ஞர் அபிப்ராயம் ஸரியில்லை என்கிறார்கள்.

ஆசார்ய பாஷ்யத்தில் பௌத்தக் கொள்கைகள்: திங்நாகருடைய வைபாஸிகக் கொள்கைகளை ஆசார்யாள் பாஷ்யங்களில் கண்டனம் பண்ணியிருக்கிறார். அந்தக் கொள்கைகளிலேயே சிலதை எடுத்துக் கொண்டு, சிலதை மாற்றி ஸௌத்ராந்திகம் என்று ஒரு பௌத்தப் பிரிவுண்டு. யோகாசாரம் என்றும் விஞ்ஞானவாதம் என்றும் மூன்றாவதாக இன்னொரு பிரிவு உண்டு. கி.பி. நாலாவது நூற்றாண்டுக்காரர்களாகக் கருதப்படும் அஸங்கரும் வஸுபந்துவும் உருவாக்கியது. இதையும் ஆசார்யாள் கண்டித்திருக்கிறார். மாத்யமிகம் அல்லது சூன்யவாதம் என்பதாக ஒரு நாலாவது பிரிவும் உண்டு. முக்யமாக அதை வளர்த்துக் கொடுத்தவர் நாகார்ஜுனர். அவரை கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டுக்காரராத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இந்த ஸித்தாந்தத்தையும் ஆசார்யாள் கண்டித்திருக்கிறார்.

'நாகார்ஜுனர், அஸங்கர், திங்நாகர் ஆகியவர்கள் முறையே கி.பி. இரண்டாம், நாலாம், ஆறாம் நூற்றாண்டுகளில் வந்தவர்களாக இருக்க இவர்களுடைய கொள்கைகளை க்ரிடிஸைஸ் செய்த சங்கரர் எப்படி கி.மு.வாக இருக்க முடியும்?' என்று கேட்கிறார்கள்.

கனிஷ்கரின் காலத்தில் பௌத்தம் மஹாயானம், ஹீனயானம் என்று இரண்டாகப் பிளந்தது. ஆசார்யாளின் நேர் சிஷ்யரான பத்மபாதர் (ஆசார்யாளின் ஸூத்ர பாஷ்யத்திற்குத் தாம் எழுதிய விளக்கமாகிய) 'பஞ்ச பாதிகா'வில் மஹாயானத்தைப் பேர் குறிப்பிட்டுக் கண்டனம் செய்திருக்கிறார். கனிஷ்கரை அதிக பக்ஷமாகப் பின்னேகொண்டு போனாலும் கி.மு. முதல் நூற்றாண்டுக்குப் பூர்வ காலத்தில் தாங்களால் சேர்க்க முடியவில்லை என்று இன்னொரு காரணம் சொல்கிறார்கள்.

ஆசார்ய ஸ்தோத்ரங்களில் கி.பி. குறிப்புக்கள்: ஞான நூல்களான பாஷ்ய க்ரந்தங்களில் இப்படியெல்லாம் Internal evidence (உட்சான்று) காட்டுவதுபோலவே பக்தி நூல்களான ஸ்தோத்ரங்களிலும் ஒன்றிரண்டு காட்டுகிறார்கள். பொதுவாக, ஞான மார்க்க ஆசார்யாள் பக்தி ஸ்தோத்ரமே பண்ணியிருக்க மாட்டார்; வேறே யார் யாரோ பண்ணியதையெல்லாம் அவர் பேரில் ஏற்றிச் சொல்கிறார்கள்' என்றுதான் இந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொல்வது வழக்கம். ஆனாலும்

■ மேகஸந்தேசம் - *14*

(ஆசார்யாளின் காலம் குறித்த) சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களின் மெஜாரிடி அபிப்ராயத்தைத் தகர்க்க வேண்டுமென்னும்போது, தங்களுக்கு ஸாதக மாக வருகிற பக்தி ஸ்தோத்ரங்களையும் அவருடையதாக ஒப்புக் கொண்டு பேசுகிறார்கள்!

'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் அம்பாளின் க்ஷீரமஹிமையைச் சொல்லும் போது,* 'வெள்ளை வெளேரென்ற ஸரஸ்வதியே உன்னுடைய க்ஷீர ரூபத்தில் பெருகுகிறாளென்று நினைக்கிறேன். உன் ஹ்ருதயத்திலிருந்து வரும் அனுக்ரஹ அம்ருத ப்ரவாஹமாகவும், ஸாரஸ்வதமான வாக்-அம்ருத ப்ரவாஹமாகவும் இருப்பது உன் க்ஷீரம். அதனால்தான் பரம தயையோடு நீ அதை ஒரு 'த்ரவிட சிசு'வுக்கு – த்ராவிட தேசக் குழந்தைக்கு – கொடுக்க, அது கவிகளுக்கெல்லாம் கவியான ஆனது' என்கிறார் ஆசார்யாள். ஞான ஸம்பந்தருக்குத்தானே அம்பாள் பாலூட்டி அவர் மஹா பக்த கவியானது? அவர் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்தவரென்பதற்கு அழுத்தமான சான்றுகள் இருக்கின் றன. ஏழாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்தில் ஆண்ட பல்லவ ராஜாவான மஹேந்த்ர வர்மா அப்பர் ஸ்வாமிகளால் சமண மதத்திலிருந்து வைதிக மதத்துக்கு மாற்றப்பட்டவன். அப்பரும் ஸம்பந்தரும் பல ஸ்தலங்களுக் குச் சேர்ந்து சேர்ந்து போய்ப் பதிகம் பாடியிருப்பதால் ஸம்பந்தரும் அதே காலம்தான். அவரே பாண்டியராஜா ஒருவனை சமணத்திலிருந்து வைதிகத்திற்க்கு மாற்றியிருக்கிறார். நின்ற சீர் நெடுமாறன் என்ற அவன்தான் மாறவர்மன் அரிகேசரி என்பதாகக் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண் டில் ஆட்சி நடத்தியவன். ஆகையால் ஸம்பந்த மூர்த்தி ஸ்வாமிகளும் அந்த நூற்றாண்டுதான். அவரைப் பற்றி 'அல்யூஷன்' சொல்லும் ஆசார்யாள் அதற்கும் பிற்பட்ட காலத்தவராகத்தானே இருந்திருக்க வேண்டும்? என்கிறார்கள்.

மஹேந்த்ர வர்மாவுக்குப் பிறகு பட்டத்துக்கு வந்தவன் நரஸிம்ஹ வர்மா. அவனிடம் ஸேனாதிபதியாயிருந்த மாமாத்திர பிராமணரான பரஞ்சோதிதான் அப்புறம் சிவனடியாராக ஆகிச் சிறுத்தொண்டர் என்ற நாயனாரானது. அவரைச் சோதிப்பதற்காக ஈச்வரனே வடதேசத்து பைரவ உபாஸகர் ரூபத்தில் வந்து பிள்ளைக் கறி படைக் கச் சொன்னார். 'உன்னுடைய பிள்ளையைக் கறி பண்ணிப் போடு' என்று அவர் சொல்லவில்லை. 'ஒரு வீட்டுக்கு ஒரு பிள்ளையாக உள்ள ஒரு நர பசுவைப் பாகம் பண்ணிப் போட்டால் அதைத்தான் நாம் சாப்பிடுவது. ஆறு மாஸத்துக்கொரு தரம்தான் நமக்குச் சாப்பாடு. அது இந்தப் பிள்ளைக்கறிதான். இன்றைக்கு நாம் சாப்பிடும் தினம்' என்று சொன்னார். 'உக்ர வழியிலானாலும் சிவோபாஸகராக இருக்கப்பட்ட ஒருவர் எங்கேயோ வடதேசத்திலிருந்து ஆறு மாஸம் சாப்பிடாம லிருந்துவிட்டு இன்று நம் அகத்துக்கு வந்து இப்படிக் கேட்கிறார். நமக் கும் ஏக புத்ரனே இருக்கிறான். அதனால் நாம் வேறே யாரோ பிள்ளை யைப் பிடித்து வரப்போவானேன்?' என்று சிறுத்தொண்டர் நினைத்

* ச்லோகம் 75

தார். நினைத்த அப்புறம் கொஞ்சங்கூடத் தயங்கவில்லை. அவருடைய பத்னி – பிள்ளையைப் பெற்ற தாய் – அவளும் தயங்கவில்லை. பைரவர் சொல்லியிருந்தபடியே, சீராளன் என்ற அவர்களுடைய ஏக புத்ரனான ஐந்து வயஸுப் பிள்ளையை அந்த அம்மாள் பிடித்துக் கொள்ளச் சிறுத்தொண்டர் அரிந்து, அப்புறம் பாகம் பண்ணி அதிதிக்குப் படைத்தார்கள். ஆனால் அது தங்கள் பிள்ளையென்று சொல்லவில்லை.

பைரவர், 'நாம் தனியாகச் சாப்பிடுவதில்லை, அதனால் கூட உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதற்கு உம் புத்ரனைக் கூப்பிடும்' என்றார்.

ஸ்வாமியை நினைத்துக் கொண்டார் சிறுத்தொண்டர். 'உன் உபாஸகர் இலையில் உட்கார்ந்து விட்டார். கூடச் சாப்பிடப் பிள்ளையைக் கூப்பிடச் சொல்கிறார். அவர் சொன்னபடியே செய்யவேண்டியது என் கடமை. கூப்பிடுகிறேன். அவர் கோபித்துக்கொண்டு எழுந்திருந்து போகாமல் சாப்பிட்டுப் பசியாறிப் போகப் பண்ணுவது உன் பொறுப்பு' என்று ப்ரார்த்திவிட்டு, 'சீராளா! வா!' என்று கூப்பிட்டார்.

உடனே நிஜமாகவே அந்தப் பிள்ளை ஓடிவந்தான்!

எல்லாம் ஸ்வாமி ஆடிய நாடகம். புத்ர வாத்ஸல்யத்திற்கும் மேலே சிவனடியாரின் ஸேவையையே உயிராக மதித்த பெரும் தொண்டர் இந்தச் சிறுத்தொண்டர் என்று காட்டவே ஸ்வாமி ஆடிய நாடகம், என்று தெரிந்தது.

'புஜங்க ப்ரயாதம்' என்பதாக அடிக்கு 12 அக்ஷரங்கள் கொண்டதாக உள்ள வ்ருத்தத்தில் (விருத்தத்தில்) ஆசார்யாள் செய்துள்ள அனேக ஸ்தோத்ரங்களில் சிவ புஜங்கம் ஒன்று●. அதில் ஒரு ச்லோகத்தில்☆, 'உன்னை எப்படி ப்ரீதி கொள்ளச் செய்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எனக்கோ பிறத்தியாருக்கு த்ரோஹம் செய்வதற்கு முடியவில்லை. நீயானால் கட்டின பெண்டாட்டிக்கும், பெற்ற பிள்ளைக்கும், பெற்றெடுத்த தகப்பனாருக்கும் த்ரோஹம் செய்தவர்களுக்குத்தான் ப்ரஸன்னமாகி அனுக்ரஹம் பண்ணியிருக்கிறாய்!' என்று நிந்தா ஸ்துதியாக வருகிறது. காந்தா த்ரோஹி, ஸுத த்ரோஹி, பித்ரு த்ரோஹி என்று இதில் மூன்று நாயன்மார்களைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

காந்தா த்ரோஹி என்பவர் இயற்பகை நாயனார் – ஈச்வரனே அடியார் வேஷத்தில் வந்து 'உன் பெண்டாட்டியைக் கொடு' என்றபோது அப்படியே தத்தம் பண்ணியவர். 'இல்லையே என்னாத இயற்பகைக்கும் அடியேன்' என்று ஸுந்தர மூர்த்தி ஸ்வாமிகள் 'திருத்தொண்டத் தொகை'யில் சொல்கிறார். அப்புறம் அந்தக் கதையும் சிறுத்தொண்டர் – சீராளன் கதை மாதிரியே ஸ்வாமி விளையாடின சோதனை நாடகமாகி ஸந்தோஷமாகவே முடிகிறது. இயற்பகை நாயனார் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலிருந்த வைச்யர் என்பது தவிர

● மற்றவை கணேச புஜங்கம், ஸுப்ரஹமண்ய புஜங்கம், தேவீ புஜங்கம், பவானீ புஜங்கம், விஷ்ணு புஜங்கம், ராம புஜங்கம்.

☆ பதின்மூன்றாவது ச்லோகம்.

அவருடைய காலம் முதலியவை நமக்குத் தெரியவில்லை.

அடுத்தாற்போல் சொன்ன ஸூத த்ரோஹிதான் பிள்ளைக் கறி பண்ணிப்போட்ட சிறுத்தொண்டர். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டு மத்தியில் நரஸிம்ஹ வர்மா வாதாபி மேல் படையெடுத்துச் சாளுக்ய ராஜாவைத் தோற்கடித்தபோது இவர் ஸேனாதிபதியாக இருந்திருக்கிறார். அப்புறம் இவர் பெரிய சிவபக்தர் என்று நரஸிம்ஹ வர்மாவுக்குத் தெரிந்து, இவரைப் போய்ச் சண்டையில் ஏவிக் கொண்டிருக்கிறோமே என்று வருத்தப்பட்டு, இவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டு மரியாதையுடன் 'ரிடையர்' பண்ணி நிறைய ஸம்பாவனை கொடுத்து அவருடைய ஊரான திருச்செங்காட்டங்குடிக்கு அனுப்பி வைத்தான். அதற்கப்புறம்தான் அவருக்குப் பிள்ளை பிறந்து, கதையெல்லாம் நடந்தது.

ஆகையால் சிறுத்தொண்டரின் காலமான ஏழாம் நூற்றாண்டின் பின்பாதிக்கு முன்னால் ஆசார்யாளின் அவதாரம் ஏற்பட்டிருப்பதற்கில்லை என்கிறார்கள்.

பித்ரு த்ரோஹி என்றது, சண்டிகேச்வரரை, அவர் பண்ணி வந்த சிவபூஜையில் பாலைக் குடம் குடமாக அபிஷேகம் செய்கிறாரே என்று அவருடைய பிதா ஆத்திரப்பட்டார். ஆத்திரத்தில் பால் குடத்தைக் காலால் உதைக்க வந்தார். உடனே அவருடைய காலையே சண்டிகேச்வரர் வெட்டினார். பரமசிவன் ப்ரத்யக்ஷமாகி, 'இனிமேல் நானே உன் பிதா!' என்றார். அதுவரை விசார சர்மா என்ற பெயரில் இருந்து வந்த அந்த பிராமண இளைஞருக்குச் சண்டிகேச்வரர் என்பதாக அப்போதுதான் பேர் கொடுத்து, சிவனடியார்களுக்கெல்லாம் தலைவராக்கி, தம் முடிமேலிருந்த கொன்றை மாலையை எடுத்து ஸ்வாமியே அவருக்குச் சூட்டினார் என்று கதை. பஞ்சமூர்த்திகளில்● ஒருவராகவே சிவகுடும்பத்தில் இடம் பெற்றுவிட்டவர் சண்டிகேச்வரர். அவருடைய கதை எத்தனையோ யுகங்களுக்கு முற்பட்டது. அதனால் ஆசார்யாள் கி.மு. ஆறாம் நூற்றாண்டு என்பதற்கு இந்த 'ரெஃபரென்ஸ்' ஆக்ஷேபமாகாது.

ஆக்ஷேபம் அவர் சிறுத்தொண்டரைக் குறிப்பிட்டிருப்பதற்குத்தான்.

இரண்டு ராஜாக்களை வைத்து இன்னும் இரண்டு ஆக்ஷேபம் சொல்கிறார்கள்.

பூர்ணவர்மனைப் பற்றிய குறிப்பு: ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ஓரிடத்தில்■ ஸத்துக்கும் அஸத்துக்கும் (இருக்கிற வஸ்துவுக்கும் இல்லாத வஸ்துவுக்கும்) ஸம்பந்தம் காட்டுவது அஸம்பாவிதம் என்று ஆசார்யாள் சொல்லிக்கொண்டுபோகும்போது, 'பூர்ணவர்மனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் ஆவதற்கு முன்னால் ஒரு மலடியின் பிள்ளை ராஜாவாக இருந்தான்' என்று (வாஸ்தவமாக உள்ள பூர்ணவர்மனை ஒருகாலும் இருக்க முடியாத மலடி மகனோடு ஸம்பந்தப்படுத்திச்) சொல்வது எத்தனை அஸம்பாவிதம் என்று உவமை காட்டியிருக்கிறார்.

● பஞ்சமூர்த்திகள்: சிவபெருமான், அம்பிகை, விநாயகர், முருகன், சண்டிகேச்வரர்.

■ II.1.18

அவர் குறிப்பிடும் ராஜாவான பூர்ணவர்மன் யார்? அவனுடைய காலத்தைக் கண்டுபிடித்துவிட்டால் அவனுக்கு ஸமகாலத்தவராகவோ பின் காலத்தவராகவோ இருந்திருக்கக்கூடிய ஆசார்யாளின் காலத்தைக் கண்டுபிடித்து விடலாம், என்று ஆராய்ச்சி பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

பூர்ணவர்மன் என்று பேருள்ள இரண்டு ராஜாக்களை இவர்கள் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள்.

Far East-ல் (தூரக் கிழக்கு நாடுகளில்) பாரத கலாசாரம் வெகு நாட்களுக்கு முந்தியே பரவியிருந்ததென்று தெரிந்திருக்கலாம். அவற்றில் 'யாவகம்' எனப்படும் ஜாவாவில் கி.பி. நாலாம் நூற்றாண்டில் ஒரு பூர்ணவர்மன் ஆட்சி செய்திருக்கிறான். அங்கே அவனுடைய பாதத்தை ஒரு பெரிய பாறாங்கல்லில் விஷ்ணு பாதம் மாதிரிச் செதுக்கியிருக்கிறது. அதிலேயே அவனுடைய சிலா சாஸனமும் பொறித்திருக்கிறது. விஷ்ணுவுக்கு ஸமானமானவன் என்று அவனை வர்ணித்திருக்கிறது.

'ஆனால் ஜாவா தேசத்துப் பூர்ணவர்மனை ஆசார்யாள் எதற்கு உதாஹரணம் காட்டியிருக்கப் போகிறார்? அவருடைய ஸூத்ர பாஷ்யத்தைப் படிக்கக்கூடிய நம் தேசத்து வித்வத் ஸமூஹத்துக்குத் தெரிந்த ஸ்வதேச ராஜா எவனையாவதுதான் அவர் குறிப்பிட்டிருக்கணும்' என்று சொல்லி ரிசர்ச்காரர்கள் இந்தப் பூர்ணவர்மனைத் தள்ளிவிடுகிறார்கள்.

அவர்கள் கண்டு பிடித்துள்ள இன்னொரு பூர்ணவர்மன்தான் நம் தேசத்தவன். மகத தேசத்தின் மேற்குப் பகுதியில் ஆட்சி செலுத்தியவன். கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் முன்பாதியில் இந்தியாவில் 16 வருஷம் சுற்றுப்ரயாணம் செய்த ஹுவான் த்ஸாங், அந்த ஸமயத்தில் பூர்ணவர்மன் மகத நாட்டரசனாக இருந்ததாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். 'அதனால் ஆசார்யாள் refer பண்ணுவது இவனாகவே இருக்கவேண்டும். அவர் பாஷ்யம் எழுதியது காசியில். மேற்கு மகதம் அதன் கிட்டே வந்து விடுகிறது. காசியோடு ரொம்பவும் ஸம்பந்தப்பட்டது கயை. அங்கே (கயையில்) பௌத்த விரோதியான சசாங்கன் என்ற ராஜா வெட்டிவிட்ட போதி வ்ருக்ஷத்தைப் பூர்ணவர்மன் மறுபடி நட்டு, போஷித்து, துளிர்க்கப் பண்ணியதாகத் தெரிகிறது. அதனால் பாஷ்யத்தில் அவனையே சொல்லியிருக்கிறாரென்று வைத்துக் கொள்ளலாம்' என்கிறார்கள். அதாவது ஆசார்யாள் கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கு அப்புறம்தான் வந்தவர் என்பதற்கு இதுவும் எவிடென்ஸ் என்கிறார்கள்.

இரண்டு ராஜாக்களில் இன்னொருத்தன் யாரென்றால்...

'Far East' ராஜாவைப்பற்றி நம்மூரில் ஆசார்யாள் பாஷ்யம் எழுதி ப்ரசாரம் பண்ணும்போது குறிப்பிடுவதற்கில்லை என்றாலும், அந்த தூர தேசத்தில் நம்முடைய வைதிக மதமும் பௌத்த மதமும் பரவியதால் அங்கே நம்முடைய தெய்வங்களுக்குக் கோவில், பௌத்த விஹாரங்கள் முதலியன இருக்கின்றன; அகஸ்த்யர், புத்தர், போதிஸத்வர் முதலியவர்களுக்கு விக்ரஹங்கள், அவர்களைப் பற்றி சாஸனக் குறிப்புகள் ஆகியவையும் இருக்கின்றன. இப்படி இண்டியன் இன்ஃப்ளூ

யென்ஸைக் காட்டுவதாக அங்கே ஆசார்யாளைப் பற்றியும் குறிப்புக் கிடைக்கக் கூடியது ஸாத்யமே. ஆசார்யாள் அந்தத் தேச ஸமாசாரத்தை பாஷ்ய புஸ்தகத்தில் குறிப்பிடுவதற்கில்லை என்பது மாதிரி அந்தத் தேசத்தினர் ஆசார்யாளைக் குறிப்பிடமாட்டார்கள் என்று சொல்லமுடியாது' என்ற அடிப்படையில் இந்த இன்னொரு ராஜாவைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார்கள்.

காம்போஜம் என்று சொல்லப்படும் கம்போடியாவில், ச்லோக ரூபமான ஒரு ஸம்ஸ்க்ருத சாஸனம் அகப்பட்டிருக்கிறது. அது இந்த்ர வர்மன் என்ற காம்போஜ ராஜாவின் சாஸனம். அதில் அவனுடைய குருவின் பெயர் சிவஸோமன் என்று சொல்லி, அந்த சிவஸோமன் 'பகவான் சங்கர'ரிடமிருந்து சாஸ்த்ரங்களைக் கற்றுக்கொண்டாரென்று சொல்லியிருக்கிறது: *யேநாதீதாநி சாஸ்த்ராணி பகவத்-சங்கராஹ்வயாத்* அதற்கப்புறம் அந்த 'பகவத் சங்கர'ரின் தனிப் பெருமையை ரொம்பவும் கொண்டாடி ச்லோகத்தை முடித்திருக்கிறது. அதாவது அவருடைய பாதமாகிற தாமரையை மிச்சம் மீதியில்லாமல் அத்தனை வித்வத் ச்ரேஷ்டர்களின் சிரஸாகிற வண்டு வரிசைகளும் மொய்த்துக் கொண்டிருக்கின்றன என்று சொல்லியிருக்கிறது. அறிஞருலகம் முழுவதும் அவருடைய பாதத்தில் தலைவைத்து வணங்குவதாக அர்த்தம்: *நிச்சேஷ-ஸூரி மூர்த்தாலி-மாலாலீடாங்க்ரி-பங்கஜாத்.*

இந்த பகவான் சங்கரர் ஆசார்யாளாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பெயரில் இப்படி வித்வத் ஸமூஹம் முழுவதாலும் வணங்கப்பட்டவராகக் கம்போடியுாவில் எவருமில்லை; இந்தியாவிலும் ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாளைத் தவிர எவருமில்லை என்று எடுத்துக் காட்டுகிறார்கள். 'சங்கர பகவத:' என்று அவருடைய புஸ்தக Colophonகளிலும் இருக்கிறதென்றேனல்லவா? அதற்கு இது ('பகவத் சங்கர' என்பது) அப்படியே ஒத்துப்போவதைக் காட்டுகிறார்கள்.

இந்த்ரவர்மனின் காலம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் பின்பாதி என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது*. அவனுடைய குரு சிவஸோமன் அவனை விட முப்பது, நாற்பது வருஷம் பெரியவராயிருக்கலாம். அவர் ஆசார்யாளின் நேர் சிஷ்யராயிருந்து அவரிடமிருந்து எல்லா சாஸ்த்ரமும் அப்யாஸம் செய்திருக்கிறாரென்றால் ஆசார்யாள் காலம் கி.பி. 788-820 என்ற கருத்து ரொம்பவும் ஸரியானதே என்று தோன்றுகிறது – என்கிறார்கள்.

மேல்நாட்டவரின் பரிஹாஸமும் உள்நோக்கமும்: இப்படிக் காரணங்கள் காட்டிக் கால நிர்ணயம் பண்ணி நம்முடைய கணக்கைப் பரிஹாஸம் பண்ணுகிறார்கள்.

Old is gold என்று பழசையே கொண்டாடுவது நமக்கு வழக்கம். பூர்விகமாகப் போகப் போக ஒன்றுக்கு உயர்வு ஜாஸ்தி, தெய்விகம் ஜாஸ்தி, அதாரிடி ஜாஸ்தி என்று நமக்கு ஸூபர்ஸ்டிஷன் (மூட நம்பிக்கை).

---

* கி.பி. 878-87 அவனது ஆட்சிக்காலம் என்பது வரையறை.

அதனால் மனுஷ்ய ஜீவ உற்பத்தியே ஏற்பட்டிருக்க முடியாத எத்தனையோ லக்ஷம், கோடி வருஷத்துக்கு முந்தியே மனு இருந்தார். மாந்தாதா இருந்தார் என்று கதை பண்ணுகிறோம். க்ருதயுகம் கிட்டத்தட்ட 18 லக்ஷம் வருஷம் (17,28,000), த்ரேதாயுகம் அதில் முக்கால் (12,96,000 வருஷம்) த்வாபரம் பாதி (8,64,000) வருஷம், கலிகால் (4,32,000 வருஷம்) என்றெல்லாம் சொல்லிக் க்ருத யுகத்திலிருந்து ராஜவம்சங்கள் சொல்வதாக லிஸ்ட் கொடுத்து, அந்தக் காலத்தில் பல நூறு, பல ஆயிரம் வருஷம் ஜீவித்து ஆட்சி நடத்தியவர்களும் உண்டு என்று ஒரே புரளியாகப் பண்ணிவருகிறோம். இப்படி ஏதோ 43 லக்ஷம் வருஷம் முந்தி க்ருதயுகம் ஆரம்பித்ததோடு மட்டும் நிறுத்தாமல், இதற்கும் முன்னாடி எத்தனையோ சதுர்யுக ஸைகிள்கள், மன்வதந்ரம், கல்பம் என்றெல்லாம் லக்ஷத்திலிருந்து கோடிக்கணக்கான வருஷங்களுக்குத் தாண்டிப் புளுகு மூட்டைகளாகக் கட்டிவைத்திருக்கிறோம். அந்த ரீதியில் வருவதுதான் நாம் traditional ஆகச் சொல்லிவருகிற ஆசார்யாள் காலம் – என்று இவ்வாறாக (கி.மு. 509-477 என்ற) நம்முடைய அபிப்ராயத்தைத் தப்பு என்று சொல்லிப் பரிஹாஸம் செய்கிறார்கள்.

த்ரேதாயுக, க்ருதயுக விஷயங்கள் இங்கே ஸம்பந்தமில்லை. கலியில் கிட்டத்தட்ட 2600 வருஷமானபோதே ஆசார்யாள் அவதாரம் என்று நாம் சொல்வதால் பூர்வயுக, மன்வந்தரச் சண்டைக்குப் போகவேண்டாம். இப்படிச் சொன்னதால் நமக்கு அந்த விஷயமாகப் பாயின்ட் இல்லை என்று அர்த்தமில்லை.

அவர்களுடைய (மேல் நாட்டினருடைய) ஸிவிலிஸேஷன் (நாகரிக வாழ்வு) தோன்றியது சில ஆயிரம் வருஷம் முந்திதான். அதிலும் அது முன்னேறியது 2000 வருஷத்திற்கு முன்வந்த கிறிஸ்துவுக்கு அப்புறந்தான். இன்று நவநாகரிகம் என்பதன் உச்சியிலிருக்கிற இங்கிலீஷ்காரர்கள், ஜெர்மனிக்காரர்கள் முதலியவர்களெல்லாம் 1500 வருஷம் முந்திக்கூட pirate என்ற கப்பல்களைத் தாக்கி அழிக்கும் கூட்டம் முதலியனவாக இருந்து அப்புறம்தான் இங்க்லாண்ட், ஜெர்மனி ஆகிய இடங்களில் 'ஸெட்டில்' ஆகி ஸமுதாய வாழ்க்கை என்று ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பாஷைகள் ரூபமானதும் அதற்கப்புறம்தான்.

அவர்களை மட்டம் தட்டுவதற்காகச் சொல்லவில்லை. (சிரித்து) யாரையும் மட்டம் தட்டிப் பேசுவதுதான் எல்லாவற்றையும்விட மட்டம்! தற்பெருமை அடித்துக்கொள்வதும் மட்டம்தான், அஹங்காரம்தான். ஆனால் நம்மை அவர்கள் தாக்கிக் கேலி பண்ணும்போது ஏன் அப்படிப் பண்ணுகிறார்களென்று பார்க்க வேண்டியதாகத்தானே இருக்கிறது? அந்த ரீதியில்தான் சொல்வது. 1500 வருஷத்துக்குள் இலக்கியம், அரசாட்சி, வியாபாரம், ஸயன்ஸ், ஹைஜீன் என்று எல்லாவற்றிலும் அவர்கள் எப்படி அதிசயமான அபிவ்ருத்தி கண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் புகழ்ந்து பாராட்டவும்தான் வேண்டும். எந்த விஷயத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவர்கள் எப்படி விடாமுயற்சியுடன் அடிவரையில் போய் ஆராய்கிறார்கள் என்பதையும் போற்றிச்

சொல்லவேண்டும். நஷ்டப்பட்டுப்போன நம்முடைய அனேக சாஸ்த்ரங்களை, எங்கெங்கேயோ ஏட்டுச் சுவடிகளில் அரிபட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது தேடித்தேடிக் கண்டுபிடித்துப் பெரிசு பெரிசாக Index, Concordance என்றெல்லாம் அவர்கள்தான் புஸ்தகம் போட்டு ரக்ஷித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதற்கு நாம் அவர்களிடம் எவ்வளவோ நன்றிக்கடன் பட்டிருக்கிறோம். உழைப்பு, 'பங்க்சுவாலிடி' போன்ற பல விஷயங்களிலும் நாம் அவர்களிடம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டியது நிறைய இருக்கிறது.

ஆனாலும் அவர்களுடைய கண்ணோட்டத்திலுள்ள சில தப்பான போக்குகளையும் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை - குறிப்பாக நம்மை அவர்கள் தாக்க வரும்போது. Offensive-ல் போகாமல் (நாம் அவர்கள் மேல் முதல் தாக்குதலில் இறங்காமல்) defensice-ல் (நம்மை அவர்கள் தாக்கும்போது நம் தற்காப்புக்கான எதிரடியாக)தான் சொல்வது.

அவர்கள் (ஓரியன்டலிஸ்டுகள்) சொல்வதில் மூலாதாரக் கோளாறு மனோத்வ ரீதியிலானது. அதோடு ஓர் உள்நோக்கமும் உண்டு.

என்னதான் 'ஸயன்டிஃபிக் ரிஸர்ச்', அது, இது என்று அப்படியே நடுநிலை தப்பாமல் சொல்வதாகச் சொல்லிக் கொண்டாலும் மனுஷர்களாகப் பிறந்தவர்களை 'ஸைகலாஜிகல்' அபிமானங்கள் விடுவதே இல்லை. நம்மூரிலேயே ப்ரத்யக்ஷமாய் பார்க்கிறோம்: 'மூட நம்பிக்கைகளைக் குழி தோண்டிப் புதைக்கவேதான் நாங்கள் வந்திருக்கிறோமாக்கும்' என்று சொல்லிக்கொண்டு பகுத்தறிவுவாதிகள் என்றே ஒரு கட்சியாகப் புறப்பட்டிருப்பவர்களைப் பார்க்கிறோம். சாஸ்த்ர, புராணங்களை இவர்கள் பகுத்தறிவினால் ஆராய்ந்தே ஏகமாகக் கண்டனமும் கேலியும் செய்கிறார்கள். ஆனால், வெள்ளைக்காரன் வார்த்தையை நம்பிக் கொண்டு தங்களுடைய தனி இனம் என்று இவர்கள் நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற இனம் என்றும், தாய் பாஷை என்றும் வந்துவிட்டால் இவர்களுடைய பகுத்தறிவு போன இடம் தெரியவில்லை! ஜாதியிலே உசத்தி சொல்கிறவர்களென்று சில பேரைத் திட்டிக் கொண்டே, 'எங்கள் இனத்தைப் போல உசத்தி எதுவுமே கிடையாது' என்றும் இவர்கள் சொல்வது எப்படிப் பகுத்தறிவு என்று புரியவில்லை! தங்கள் பாஷையை விடவோ அதற்கு ஸமதையாகவோ எதுவுமே எங்கேயும் கிடையாது, தங்களுடைய பண்பாட்டைவிடப் புராதனமாகவோ, அதற்குக் கிட்டே வரக்கூடிய லாயக்கோ உள்ளதாக எதுவுமே கிடையாது என்று ஒரே பிடிவாதமாகச் சாதிக்கிறார்கள். இதைப் பார்க்கும்போது சாஸ்த்ரஜ்ஞர்களைவிட இவர்களுக்குத்தான் ஜாஸ்தி ஸுபர்ஸ்டிஷன் என்று நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. எந்த பாஷையில், எந்தப் பண்பாட்டில் உயர்வாக எது இருந்தாலும், 'அதெல்லாம் எங்களிடம் இரவல் வாங்கியதுதான்' என்கிறார்கள். வாஸ்தவத்தில் கொடுக்கல் - வாங்கல் பரிவர்த்தனையில் கொஞ்சங்கூட குறுகிய நோக்கமோ, தயக்கமோ இல்லாமல் நல்லதுகளை எல்லாம் அன்போடு வரவேற்றுத் தனதாக்கிக் கொண்டிருப்பதில் முதலாவதாக நிற்பது தமிழ்

பாஷையும் பண்பாடும்தான். ஆனாலும் 'நாங்கள் பகுத்தறிவாளர்கள்' என்று சொல்லிக் கொண்டே, நடுநிலைமையில் பார்க்காமல், தாங்கள் கொடுக்கல் மட்டுமே செய்தவர்கள், வாங்கலே கிடையாது என்கிறார் கள்! 'தன் இனம்' என்று ஒன்றை நினைத்துவிட்டால் அதில் இப்படி அறிவுவாதங்களை மீறிய அபிமானம் ஏற்பட்டு விடுகிறது!

'ஸயன்டிஃபிக் ரிஸர்ச்' என்று புறப்பட்ட ஓரியன்டலிஸ்ட்களையும் இந்த அபிமானம் விடவில்லைதான்! இன்றைக்குத் தாங்கள் மேல் கையாக ஓங்கியும், இந்தியா கீழ்க் கையாகத் தங்களிடம் தாழ்ந்தும் இருந்தாலும்*, ஆதியில் தங்களுக்கு நாகரிகம் என்றால் என்னவென்றே தெரியாத காலத்தில் இந்தியா மஹத்தான கலாசாரத்துடன் விளங்கியி ருக்கிறது என்பதை அவர்களால் ஏற்று ஜீரணித்துக் கொள்ளமுடிவதில் லை!

அவர்கள் தற்காலத்தில் பார்த்த ஹிந்து ஸமுதாயத்தில் பல குறைகள் இருப்பதாக நினைத்தார்கள். அவர்களுடைய நவீன ஸயன்ஸ் அறிவு இங்கே இல்லை; அவர்கள் சொல்லிக் கொடுத்துத்தான் இவர்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருந்தது. அவர்களைப்போல ஸுகாதாரமா யில்லாமல் ஏராளமான ஜனங்கள் ஒரே அசுசியான சூழ்நிலையில் வ்யாதியும் வக்கையுமாகச் சிறு வயசிலேயே செத்துப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடமுள்ள ஸமத்வம் இங்கே இல்லாமல், ஜாதி, கிளை ஜாதி என்று ஒரேயடியாகப் பிரித்துப் பிரித்து வைத்து, ஜாதியே இல்லாத பஞ்சமர் என்று வேறு ஒரு பெரிய கூட்டத்தை ஒதுக்கி வைத்திருந்ததும் அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. நம்மில் கல்விய றிவு, ஸுகாதாரம் முதலியவற்றில் முன்னேறியுள்ள ஜாதிக்காரர்களும் அவர்களுடைய ஸயன்ஸுக்கு ஒத்துவராத சாஸ்த்ரக் கொள்கைகளை யும், கார்யங்களையும் பின்பற்றி வருவதும் அவர்களுக்கு ஏற்கவில்லை.

இதையெல்லாம் பார்த்து இந்தத் தேசமே ரொம்ப backward (பின் தங்கியது) என்று சொல்லி, 'உங்களுக்கெல்லாம் அறிவுச் சுடர் கொளுத்துகிறோம். எங்கள் மாதிரி உங்களையும் முன்னேற்றுகிறோம்' என்று ஆரம்பித்தார்கள்.

நவீன ஸயன்ஸ் கிறுகிறுவென்று அவர்களுடைய நாடுகளில் தோன்றி அபிவ்ருத்தி அடைந்த காலத்தில் நம் தேசம் துருக்கர் ஆட்சி யில் இருந்து, கொஞ்சங்கூட முன்னேறாமல், நம்முடைய பழைய ஸயன்ஸுகளையும் மறந்துவிட்டது. இப்போது அவர்களுடைய ஸயன்ஸ் ஸாதனை நம்மவர்களுக்கு ப்ரமிப்பு உண்டாக்கிற்று. அதைப் பார்த்து, அவர்கள் காலடியில் விழுந்து அவர்கள் சொல்வதையெல் லாம் ஏற்றுக்கொள்ள ஆரம்பித்தோம்.

தங்கள் காலடியில் வந்து விழுந்து தங்களையே வழிகாட்டிகளாக எடுத்துக்கொள்ளும் இதே ஹிந்துக்கள்தான் மிகப் புராதனமான காலத் திலிருந்து சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தி வரை ஸகல துறைகளிலும் முன்னேறி லோகத்துக்கே வழிகாட்டியாயிருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை

* இந்தியா சுதந்திரம் பெறுமுன் கூறியது.

ஒப்புக் கொள்ள அவர்களுடைய ஸ்வயாபிமானம் விடவில்லை!

அது மட்டுமில்லை. உள்நோக்கம் என்றேனே, அதற்கு வருகிறேன். உறைக்குள் கத்தியை மறைத்து வைத்திருப்பதுபோல அவர்கள் ரஹஸ்ய மாகப் போட்டு வந்த இன்னொரு திட்டத்துக்கு நம்முடைய புராதன கலாசாரத்தை ஒப்புக்கொள்வது இடைஞ்சலாயிருந்தது. அரசியல் ரீதி யில் நம்மைத் தங்களுடைய ஆட்சிக்குள் கொண்டு வருவது மாத்திரம் அவர்களுடைய லக்ஷ்யமாயிருக்கவில்லை. நம் ஸமுதாயம் முழுவதை யும் தங்களுடைய மதத்துக்குத் திருப்பிவிட வேண்டுமென்பதே அவர்க ளுடைய ரஹஸ்ய உத்தேசம். மறைந்து போயிருந்த நம்முடைய சாஸ் திரங்கள் வெளிவர நமக்கே உபகாரம் செய்தவர்கள் என்று அவர்களில் பலரைச் சொல்கிறோமல்லவா? அவர்களிலேயே சிலருடைய ஜீவ்ய சரித்ரம், அவர்கள் நடத்திய கடிதப் போக்குவரத்து முதலியவற்றைப் பார்த்தால் நமக்குத் தூக்கிவாரிப் போடும்! ஹிந்துக்களோடு விச்வாஸ மாகப் போகிற மாதிரிப் போயே அவர்களை வளைத்துப் பிடித்து அவர்களுடைய ஸ்வய மதாபிமானம் போகும்படிச் செய்து அவர்களைத் தங்கள் மதத்துக்கு இழுத்துவிட வேண்டும் என்று அவர்கள் ப்ளான் போட்டிருந்தது இவற்றைப் பார்க்கும்போது தெரியும். வெளியிலே மிஷனரிகள் பஹிரங்கமாகச் செய்தது குறைச்சல். உள்ளூறக் குழிபறித்த துதான் ஜாஸ்தி. வெளியிலே 'அவரவருக்கும் மத ஸ்வதந்திரம் உண்டு. ஹிந்து சாஸ்த்ர விஷயங்களில் தலையிட மாட்டோம்' என்று விக்டோரியா ப்ரகடனத்திலிருந்து ஆரம்பித்துச் சொல்லி வந்தார்கள். ஆறாயிரம் மைலுக்கு அப்புறத்திலிருந்து கொண்டு கோடிக்கணக்கான ஜனங்களை ஆளும்போது ஜாக்ரதையாகத்தானே இருக்க வேண்டும்? அதனால் வெளியில் நேர்மை மாதிரிப் பண்ணிக்கொண்டே உள்ளூற ஹிந்துக்களைத் தங்கள் மதத்திற்கு இழுக்க எல்லா ஸாமர்த்யமும் பண்ணினார்கள். 'நம் மதத்திற்கு வராவிட்டால்கூடப் பரவாயில்லை. ஸொந்த மதத்தை இவர்கள் விட்டுவிடும்படிப் பண்ணிவிட்டால் போதும்' என்ற ரீதியில் கார்யங்கள் செய்யலானார்கள். அதாவது ஹிந்துக்களுக்கு ஹிந்து மதத்தில் கௌரவ புத்தி போகும்படிப் பண்ணு வதற்குப் பல விதத்திலும் முயற்சி செய்தார்கள்.

பூர்வத்தில் எல்லாத் துறையிலும் இந்தியாவே முன்னேறியிருந்தது என்றேன். அது வாஸ்தவம். அதிலும் இந்தியா மிகவும் விசேஷமாக முன்னேறியிருந்தது ஆத்ம ஸம்பந்தமான ஸமய சாஸ்த்ரத்திலும் அனுஷ் டானங்களிலுமேயாகும். வாழ்க்கையின் ஸகல அம்சங்களிலும், கலா சாரத்தின் அத்தனை இழைகளிலும் ஸமயமே ஊறியிருக்கும்படியாக இங்கே ஏற்பட்டிருந்தது. எதை எடுத்தாலும் அது ஆத்மாபிவ்ருத்திக்குக் கொண்டு விடுவதாகவே ரிஷிகளாலும், அப்புறம் வந்த பெரியவர்களா லும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இப்படி மதவுணர்ச்சியையே ஸமயமாகக் கொண்டு, மற்ற எல்லாப் பூர்விக ஸிவிலிஸேஷன்களும் அழிந்தபின்னும் தான் மட்டும் அழியாமல் ஹிந்து நாகரிகம் இருந்து வந்திருக்கும்போது இங்கே போய்ப் புதிய மதம் ஒன்றைப் புகுத்துவது என்றால் அதற்கு எவ்வளவோ தந்திரமும் தகிடுதத்தமும் பண்ணத்தானே வேண்டியிருக் கும்?

அதில் ஒன்றுதான் – (இன்னம் எத்தனையோ இருக்கின்றன. முக்ய மாக ஆர்யன் – த்ராவிடன் என்று ஒரு தாய் வயிற்றுக் குழந்தையாக இருந்தவர்களை பேதம் பண்ணியது. ஆனால் அதிலெல்லாம் இப்போது ப்ரவேசிக்க வேண்டாம். நமக்கு அவச்யமான அம்சத்தை மட்டும் பார்க்கலாம்.) – ஹிஸ்டரி, ரிஸர்ச் என்று சொல்லிக்கொண்டே நம்முடைய மிகப் பழைய காலத்தை முடிந்தமட்டும் கிறிஸ்து சகாப்தத் துக்கு எவ்வளவு கிட்டே கொண்டு வரமுடியுமோ அப்படிக் கொண்டு வந்து விடுவது! 'நம்முடையது ரொம்பவும் தொன்மையானது' என்பதில் ஒரு பெரிய ஸைகலாஜிகல் நிறைவு இருக்கிறதென்று சொன் னேனல்லவா? 'ஹிந்துக்களுக்கு அந்த நிறைவு இல்லாமல் பண்ணிவிட வேண்டும்' என்று நினைத்தார்கள். நினைப்பைக் கார்யமாகச் செய்து கொள்ள அவர்களுக்குக் கிடைத்த ஒரு முக்யமான உபாயம் பௌத்த மதம்.

பௌத்தம் தற்காலத்தில் கிறிஸ்துவ மதத்துக்கு அடுத்த பெரிய மதமாகக் கிழக்காசிய நாடுகளில் ஜப்பான் வரை பரவியிருப்பதையும், ஆனால் அதன் பிறந்த வீடான இந்தியாவில் அதற்கு இடமில்லாம லிருப்பதையும் பார்த்தார்கள். அதே ஸமயத்தில் புத்தரின் அன்புள்ளம், த்யாகம் முதலியவற்றால் ஹிந்துக்களுக்கு அவரிடம் ஒரு ரெஸ்பெக்ட் இருப்பதையும் அவரை தசாவதாரத்தில் ஒன்றாகவே சேர்த்திருப்பதை யும் கவனித்தார்கள். நம்முடைய ஹிந்து மதாபிமானத்தைக் குலைப் பதற்கு இதை நன்றாக ப்ரயோஜனம் செய்துகொள்ளலாமென்று ப்ளான் போட்டார்கள். நம் ஜன ஸமூஹத்துக்குப் பரிசயமில்லாத கிறிஸ்துவைக் காட்டுவதற்கு முந்தி, பரிச்சயமுள்ள புத்தரைக் காட்டியே நம் சாஸ்திராபிமானத்தை நலியப் பண்ண ஆரம்பிக்கலாமென்று நினைத்தார்கள். 'எப்படியும் பௌத்த மதத்தில் இவர்களை மதமாற்றம் செய்வதற்கு அந்த மதத்தில் விசேஷமாக ஸ்தாபனம் எதுவும் இல்லை. ஆகையால் புத்தரை நாம் விசேஷித்துச் சொல்வதால் அந்த மதத்திற்கு யாரும் போய்விட மாட்டார்கள். இது நமக்கு ஸௌகர்யமாயிற்று. இவர்கள் அவதாரமாகச் சொல்பவரே வைதிகக் கர்மாக்கள், வர்ண தர்மம் முதலியவற்றை ஆக்ஷேபித்திருப்பதை எடுத்துக் காட்டியே ஹிந்து மதவுணர்ச்சியை நலிவிக்கலாம். கிறிஸ்து சகாப்தத்துக்கு அப்புறம்தான் இந்தியாவில் பெரிய நாகரிகம் உண்டாயிற்று என்று காட்டாமல் அதற்குக் கொஞ்சம் முந்தி புத்தரின் இன்ஃப்ளூயென்ஸால், அவரையொட்டித்தான் இண்டியன் ஹிஸ்டரியே ரூபமாக ஆரம்பித்த தென்று காட்டலாம். பாரத கலாசாரத்துக்கே முக்யமாக இருக்கப்பட்ட முதல் பெரியவர் அவர்தான் என்று காட்டலாம். 'ராமன், க்ருஷ்ணன் எல்லாம் கதாபாத்ரங்கள்தான்; அவர்கள் சரித்ர பூர்வமாக இருந்ததாகச் சொல்வதற்கில்லை; புத்தர்தான் சரித்ராதாரப்படியே இருந்தவர்' என்று காட்டலாம். 'அத்வைதமா, மாயா டாக்ட்ரினா (மாயைக் கொள் கையா) – அவை பௌத்தத்திலிருந்துதான் வந்தன; சயனக் கோலத்தில் விஷ்ணு மூர்த்தியா, அது புத்தரின் மஹா பரிநிர்வாண சில்பத்திலிருந்து தான் வந்தது' என்றிப்படி எதை எடுத்தாலும் பௌத்தத்திலிருந்துதான்

ஹிந்து மதத்திலுள்ள உசந்த அம்சங்களெல்லாம் வந்திருக்கின்றன என்று காட்டிவிடுவோம்.

'எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையிலேயே Dravidian Culture (த்ராவிடக் கலாச்சாரம்) என்று பேதமாக ஒன்றைப் பிரித்துச் சொல்லி அதிலிருந்தே வைதிக மதம் அனேக அம்சங்களை இரவல் வாங்கினதாகக் காட்டலாம்; மிஞ்சியதில் பல பௌத்தத்திலிருந்து கடன் வாங்கினதாகக் காட்டலாம் – ரொம்ப நைஸாக, எந்த ப்ரெஜுடிஸும் இல்லாமல் உள்ளது உள்ளபடி ஆராய்கிறாற்போலவே இப்படியெல்லாம் காட்டலாம். அப்படிப் பண்ணி இந்தியர்களுடைய ஹிந்து மதாபிமானத்தை உளுத்துப்போகப் பண்ணலாம். அப்புறம் நம் மிஷனரி இருக்கவே இருக்கிறது, நம்முடைய மதத்தில் இவர்களைத் தள்ளிக்கொள்ள' என்று நினைத்தார்கள்.

இந்தவிதமான எண்ணங்களோடுதான் அவர்கள் ஹிஸ்டரி எழுதியது. 'அனாதி' என்று ஹிந்துக்கள் கொண்டாடும் வேதமே புத்தருக்கு ஆயிரம், ஆயிரத்தைநூறு வருஷத்துக்கு முந்தி ஏற்பட்டதுதான். அந்த வேதம்தான் ஹிந்து நாகரிகத்தின் அஸ்திவாரம் என்பதும் தப்பு. அதற்கும் சில நூற்றாண்டு முன்னால் வேறே ஹாரப்பா நாகரிகமென்று ஒன்று இருந்தது. அது த்ராவிட நாகரிகமாக இருந்தாலும் இருந்திருக்கலாம். அந்த ஜனங்களை அடக்கி ஒடுக்கி விரட்டிவிட்டு, ஆனாலும் அவர்களுடைய நாகரிகத்திலிருந்தே பல விஷயங்களை எடுத்துக்கொண்டுதான் வேத நாகரிகம் என்று ஏற்படுத்தினார்கள்' என்று ஹிஸ்டரியை ஆரம்பித்து மேலே படிப்படியாய் இதே மாதிரியான 'கைங்கர்யங்கள்' பண்ணிக் கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்!

நம்முடைய பிள்ளைகளுக்குக் குழந்தைப் பருவத்திலேயே இந்த சரித்ர பாடத்தைச் சொல்லிக்கொடுப்பதால் அதுவே ஸத்தியம் என்று மனஸில் பதிந்துவிடுகிறது. பெரியவர்களான பின்னும் அந்த நம்பிக்கை போவதில்லை. நம் சாஸ்த்ரங்கள் யாவும் அறிவுக்குப் பொருந்தாதவை, ஸூபர்ஸ்டிஷன் என்ற எண்ணம் நன்றாகப் பரப்பப்பட்டு எல்லார் மூளையையும் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருப்பதால் அவற்றில் கொடுத்திருக்கும் சரித்ர விஷயங்களில் நமக்கே நம்பிக்கையில்லை. நம்முடைய புராணங்களில் விவரமாக வம்சாவளிகள் கொடுத்து, ஒவ்வொருவரும் இவ்வளவு வருஷம் என்றும் சொல்லியிருப்பது அத்தனையும் கல்பனைதான் என்று தள்ளியே விடுகிறார்கள். அவற்றை நம்பிக்கொண்டிருக்கும் சாஸ்திரஜ்ஞர்களும் ஒன்று, வறட்டு மூடநம்பிக்கைக்காரர்கள் அல்லது அசட்டு முத்தண்ணாக்கள் என்றே வர்ணிக்கப்பட்டு, அந்த வர்ணனை இளம் தலைமுறையினரின் மனஸில் வேரூன்றி இருப்பதால் இவர்கள் என்ன எடுத்துச் சொன்னாலும் காதிலேயே போட்டுக் கொள்ளாமல் 'எங்கள் ப்ரொஃபஸர்கள், டாக்டர்கள் சொல்கிறதுதான் அதாரிடி' என்று நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுவும் ஒரு ஸூபர்ஸ்டிஷன்தான்! 'எதைக் கொண்டு புராணத்தைத் தப்பென்று ரிஸர்ச்காரர்கள் சொல்கிறார்கள்? அவர்கள் எது எதைக்கொண்டு இப்படி இப்படி என்று கால நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள்? இதற்கு வேறேயாகச்

சொல்ல ஆதாரமேயில்லையா?' என்றெல்லாம் யோசித்துப் பார்ப்ப தில்லை. நவீனப் படிப்பாளிகள் எதைச் சொன்னாலும் அப்படியே அங்கீகரிப்பது, பூர்வகால அபிப்ராயத்தை அப்படியே திரஸ்கரிப்பது என்று இருக்கிறார்கள்.

கலியுகத்தில் நமது காலக் கணக்குகள்: முன்னேயே சொன்னாற் போல பூர்வ யுகங்களின் ஸமாசாரத்தை விட்டுவிடுவோம். கலியுகத்தில் வந்த ராஜ வம்சங்களைப் பற்றி முழு விவரமும் புராணங்களில் கொடுத்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு ராஜாவையும் பேர் சொல்லி இத்தனை வருஷம் ஜீவித்தான் என்றும் வரிசையாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இதில் நம்ப முடியாததாக எதுவும் இல்லை.

விஸ்தாரமான இந்தத் தேசத்தில் போக்குவரத்து வசதிகள் குறை வாக இருந்த காலங்களிலே எழுதப்பட்டதால் ஒவ்வொரு ப்ரதேசத்தில் எழுதியவர்கள் இன்னொரு ப்ரதேசத்தைப்பற்றிச் சொல்லும்போது சில தவறுகள் நேர்ந்திருக்கும். அதனால் புஸ்தகங்களுக்கிடையில் ஒன்றுக் கொன்று முரணாகவும் தகவல்கள் இருக்கும்தான். ஆனாலும் எல்லாவற் றையும் எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு deep-ஆக comparative study பண்ணினால் நிச்சயம் ஏகோபித்த முடிவுகளுக்கு வரமுடியும். அப்படிப் பண்ணப் பொறுமையில்லை. அடிப்படையில் உண்மை என்ற நம்பிக் கையை போய்விட்டபின் என்ன பண்ணுவது?

தினமும் 'ஸங்கல்பம்' என்று எந்த வைதிக கார்யத்திலும் செய்துவரு கிறோம். என்றைக்கு இந்தப் பழக்கம் ஆரம்பித்தது என்றே சொல்ல முடியாதபடி அத்தனை பூர்வகாலத்திலிருந்து இந்தப் பரந்த தேசத்தின் அத்தனை இடங்களிலும் அன்றன்றும் இப்படி 'ஸங்கல்பம்' சொல்லி வருகிறோம், அதிலே ப்ரம்மாவின் வயஸிலிருந்து ஆரம்பித்து, கலியுகத் துக்கு வந்து, நடப்பு வருஷம்-மாஸம்-திதிவரை ஒவ்வொரு நாளாகக் கூட்டிச் சொல்லி வந்திருக்கிறோம். இதிலே இந்த வருஷத்தை★ கலியுகப்படி 5064 என்றே காஷ்மீரத்திலிருந்து கன்யாகுமரி வரை வித்யாஸமில்லாமல் சொல்கிறோம். நம்பமாட்டேன் என்றால் எப்படி?

ஆசார்யாள் கால விஷயமாக சிவரஹஸ்ய இதிஹாஸத்தில் 'ஸஹஸ்ர த்வியாத்-பரம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியென் றால் 'கலியில் இரண்டாயிரம் வருஷத்துக்கு அப்புறம்' என்று அர்த்தம். 'அப்புறம்' கரெக்டாக எந்த வருஷமென்று சொல்லவில்லை! நாமெல் லாம் போட்டு மண்டையை உடைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றே இப்படிச் சொல்லி விட்டுவிட்டாற் போலிருக்கிறது! எப்படியும் கலி யில் மூவாயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தித்தான் அவதாரம் என்று இதிலி ருந்து ஆகிறது.

பவிஷ்யோத்தர புராணத்தில் 'கல்யாதெள த்விஸஹஸ்ராந்தே' என்று இருக்கிறது. 'கலியில் இரண்டாவது ஆயிரத்தின் முடிவுப் பகுதியில்' என்று அர்த்தம்.

வேறு பல புராணங்கள், (சங்கர) மடங்களைச் சேர்ந்த புஸ்தகங்கள்

★ *1963.*

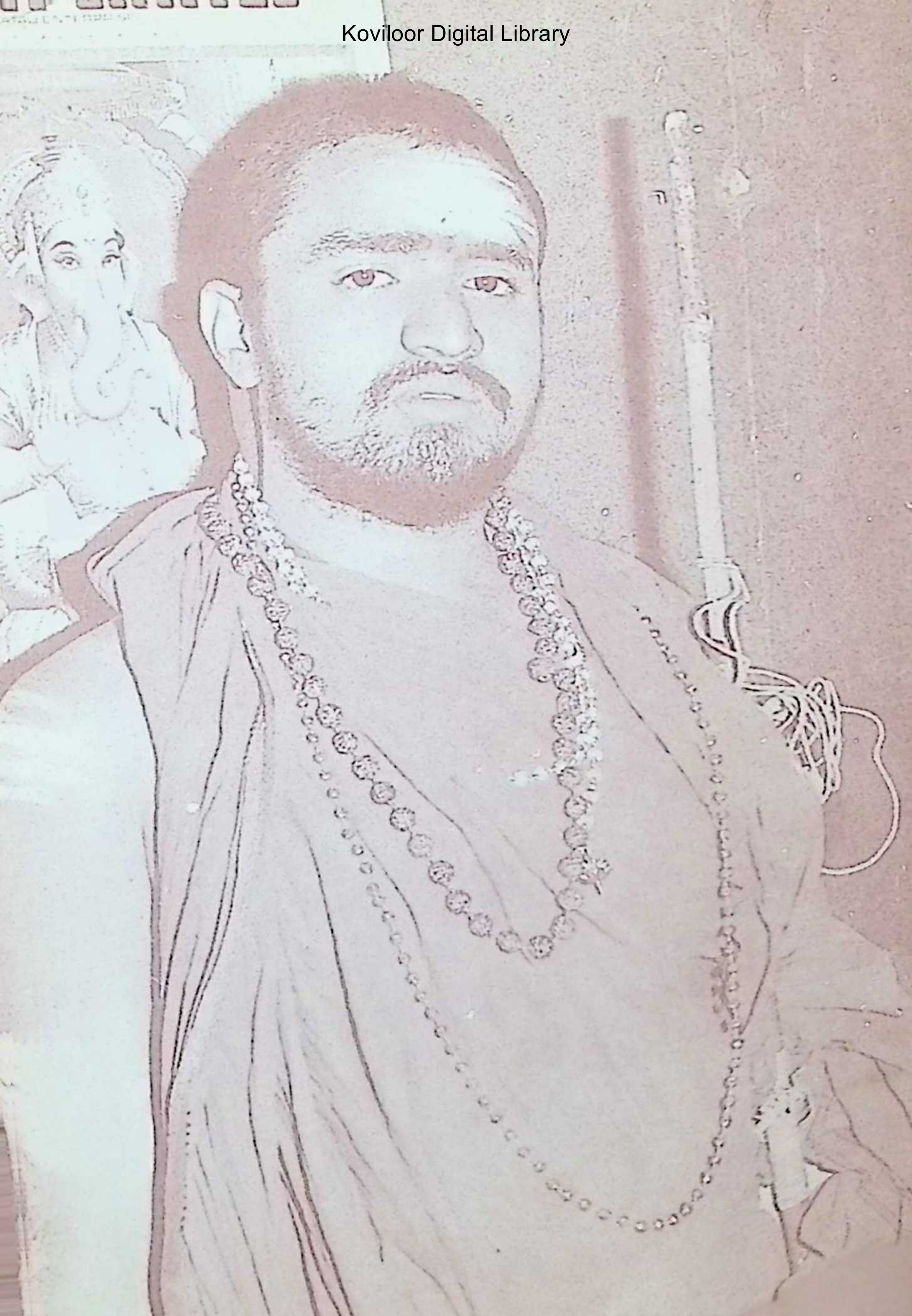
– குருபரம்பரைகள் – சாஸனங்கள் முதலானதுகள், இதர ஆதாரங்கள், கர்ண பரம்பரையாக வந்துள்ள நம்பிக்கை ஆகியவற்றிலிருந்து நாங்கள் ஆசார்யாளின் காலம் கலியில் 2593லிருந்து 2625 வரை என்று கருதி வருகிறோம். கலியின் இரண்டாவது ஆயிரம் வருஷங்களில் அறுநூறு வருஷத்துக்கு முன்னும் பின்னுமாக இது இருப்பதால் இதை 'முடிவுப் பகுதியில்' என்று பவிஷ்யோத்தர புராணம் சொல்லியிருக்கலாம். கலி 2593 – 2625 என்பது கி.மு. 509-477 ஆகிறது...

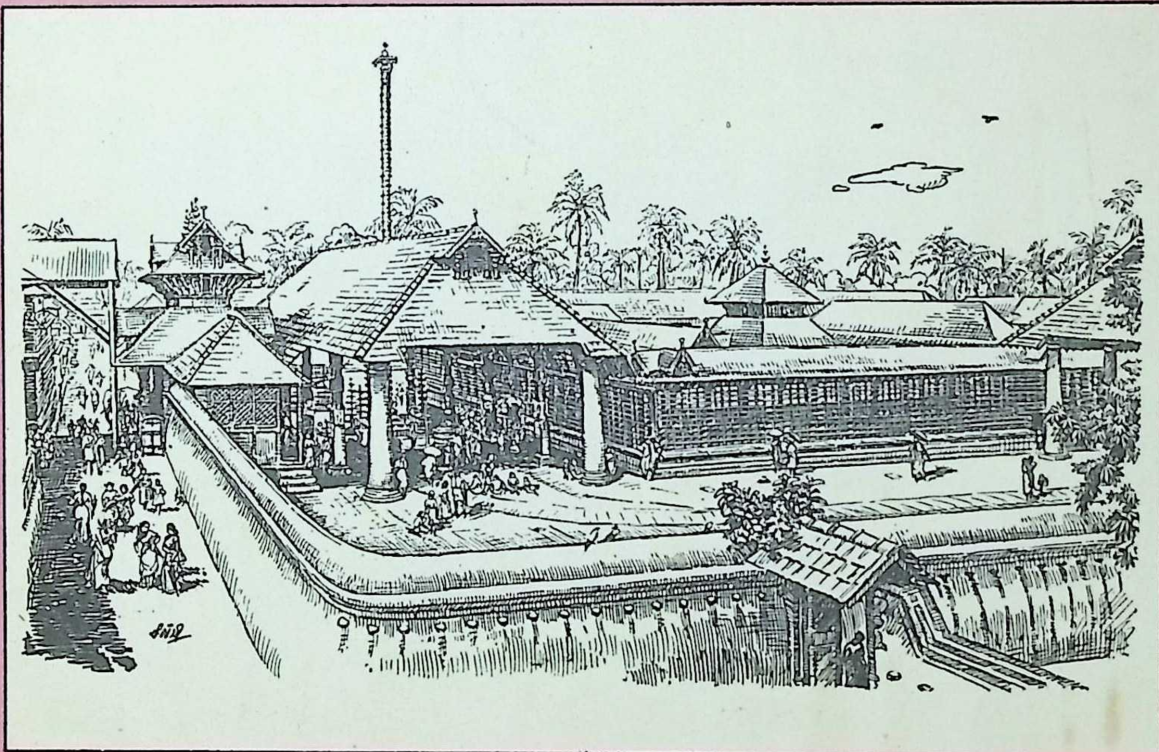
நமது சரித்ர ஆதார நூல்கள்: ஜெனரலாகக் கொஞ்சம் சொல்கி றேன். நம் ராஜ வம்சங்களின் காலங்களைப் புராணங்களில் கொடுத்தி ருக்கிறது. அது தவிர ஸுமார் ஆயிரம் வருஷம் முந்தி கல்ஹணர் என்ற கவி காஷ்மீர ராஜ வம்சத்தைப் பற்றி ஆதியோடந்தம் விசாரித்து, கர்ண பரம்பரையாக வந்த தகவலையெல்லாமும் சேர்த்து 'ராஜ தரங்கிணி' என்று புஸ்தகம் எழுதியிருக்கிறார். ('கர்ண பரம்பரை' என்றவுடனேயே 'கதை' என்று தூக்கிப் போட்டு விடக்கூடாது. ஆதாரமில்லாமல் இப்படி வழிவழி வந்திருக்குமா என்று ஆராய்ந்து பார்த்து, மற்ற ஆதாரங்களோடு ஸரி பார்த்தால் அதில் ஏற்கத்தக்கதாக நிறைய இருக்கும்.) ஒரு ராஜா என்றால் பிற ராஜாக்களோடு யுத்தம் செய்வது, விவாஹ ஸம்பந்தம் வைத்துக் கொள்வது என்றெல்லாம் வரத்தானே வரும்? அதனால் காஷ்மீர வம்சாவளியைச் சொல்லிக் கொண்டு போகும் 'தரங்கிணி' அந்தந்தக் காலங்களில் இந்தியாவில் இருந்து வந்த இதர ராஜாக்களையும் பற்றித் தெரிவித்து விடுகிறது. அனேக இடங்களில் இதில் இருப்பதும் புராணங்களில் சொல்லியிருப் பதும் ஒத்துப்போய்விடுகின்றன.

நேபாளத்தில் ஆதியிலிருந்து ஆட்சி நடத்தியவர்களைப் பற்றி வரிசைவாரியாகக் காலம் சொல்லி ராஜ வம்சாவளி என்று இருக்கிறது. 'Chronicle of Nepal' என்று இங்கிலீஷில் சொல்கிறார்கள். பண்டிட் பகவான் லால் இந்த்ராஜி என்பவர் ஒரு புத்த பிக்ஷுவிடமிருந்து இந்த வம்சாவளியைப் பெற்று ப்ரகாசப்படுத்தியிருக்கிறார். மஹாபாரத காலத்திலிருந்து அதில் ராஜாக்களின் பெயர்களும் காலங்களும் கொடுத்திருக்கிறது. அதிலிருந்தும் நம் சரித்ர புருஷர்களின் காலத்தைப் பற்றி அறிய முடிகிறது. புராணம் முதலான மற்ற source-களிலிருந்து நாம் பெறும் தகவல்களில் பல இதோடு ஆச்சர்யமாக ஒத்துப் போகிறது.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸ்ரீ சங்கர சரிதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

குருவாயூர்: கிழக்குக் கோபுரம்